VĂDUVELE DIN HONG-KONG

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Văduvele din Hong Kong

V.1.0

ISBN: 973-9138-71-3.

Malko Productions – Paris,
„Les trois veuves de Hong Kong”,
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească,
„Văduvele din Hong Kong”.
©TINERAMA 1999.

Gérard de Villiers

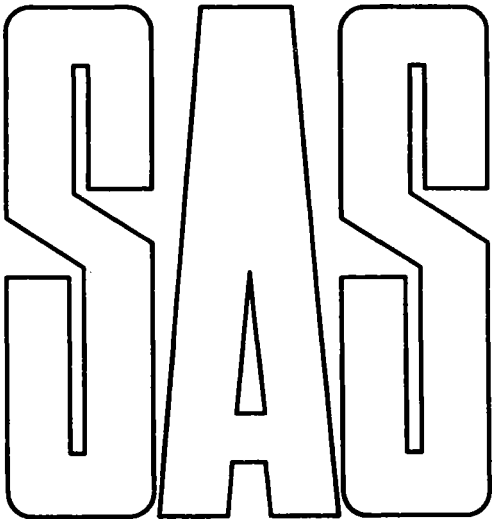

Văduvele din Hong Kong

În româneşte de
Cristina Szabo.

1999

Capitolul I.

Cele trei maşini enorme torceau uşor, clipind din toate semnalizatoarele luminoase. Fiecare măsura cam treizeci de picioare lungime şi zece în înălţime. Conexiunile lor electronice se întindeau pe o grosime de mai multe picioare, în spatele peretelui de oţel. Funcţionau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fără oprire. În faţa fiecărui panou metalic, pupitrul de comandă şi operatorul păreau minuscule. Tastatura fiecăruia dintre cele trei elemente era la fel de complexă ca cea a unui Boeing.

Cu excepţia zgomotului slab al maşinilor aliniate de-a lungul peretelui, nici un sunet nu se auzea în încăperea imensă. Pereţii şi plafonul erau complet acoperiţi cu un material care absorbea toate radiaţiile sonore, interioare şi exterioare. Mii de trunchiuri de con din plastic negru, asemănătoare cofrajelor de ouă. Sunetul cuvintelor părea să se stingă înainte de a fi rostite, ceea ce provoca foarte repede o senzaţie stranie.

Cuprins de o nelinişte nedefinită în faţa acestor monştri, Malko îşi drese vocea doar ca să audă un zgomot. Ca şi când i-ar fi ghicit gândul, David Wise, directorul Diviziei Planuri de la CIA remarcă:

— Calculatorul nu suportă zgomotul. Am descoperit că delicatele lui circuite electronice se defectează uşor atunci când sunt supuse la un mediu sonor mai puternic de cincisprezece decibeli. IBM a conceput acest material absorbant. Impresionant, nu-i aşa? Trebuie să schimbăm

operatorii la patru ore, altfel prezintă tulburări psihice grave.

Malko privi spatele bărbatului aşezat în faţa claviaturii asemănătoare unui telex:

— De ce Dumnezeu m-aţi adus aici? E sinistru.

Se aflau în cel de-al treilea subsol al clădirii A de la Central Intelligence Agency, la Langley, situată la periferia Washingtonului. La uşa sălii calculatoarelor stăteau de pază doi gardieni având ordin să nu lase să treacă nici o persoană fără ecuson verde, rezervat şefilor de serviciu.

— Ca să vi-l prezint pe Max, creierul electronic cel mai modern din lume, răspunse David Wise, cu o urmă de melancolie în voce. În douăzeci de ani ne va scoate complet din joc. Atunci vă veţi putea retrage în afurisitul acela de castel, unde vă veţi plictisi de moarte…

Malko surâse. Castelul de la Liezen, din Austria, era punctul lui slab. De ani de zile înghiţea sume importante, câştigate în serviciul CIA, în ideea de a-l restaura şi a-i reda înfăţişarea demnă. Era singurul motiv care îl făcuse pe el, un autentic prinţ austriac, cu nenumărate titluri, să devină un agent de lux neoficial ar CIA. Farmecul lui, memoria lui uimitoare şi norocul care-l urmărea în permanenţă, suplineau lipsa lui de disciplină. Titlul de Alteţă Serenisimă îi deschidea mult mai uşor uşile în comparaţie cu pistoalele colegilor lui. Chiar agent, un prinţ rămânea întotdeauna un prinţ.

— În orice caz, veţi face în aşa fel încât retragerea să coincidă cu moartea, spuse el ironic, dar nu văd în ce mod soarta acestui Max mă priveşte pe mine…

— Veţi înţelege, zise David Wise misterios. Priviţi.

Îl luă pe Malko de braţ conducându-l spre maşina uriaşă.

— Nu există decât două calculatoare din seria 9000 în întreaga lume, explică el. Celălalt se află la Pentagon. Prima maşină acumulează toate informaţiile codate primite timp de mai multe luni sau ani, orientate spre ţelul final urmărit.

David Wise făcu câţiva paşi spre cel de-al doilea element.

— Aceasta este memoria lui Max, explică el. Toate informaţiile sunt transpuse pe cartele perforate care alimentează memoria. La rândul ei aceasta furnizează

informaţii celei de-a treia maşini, cea mai performantă, creierul, care datorită elementelor furnizate de maşinile precedente reuşeşte să elaboreze indicaţii extrem de eficace, fiindcă sunt bazate pe date absolut obiective…

Malko asculta fascinat. David Wise suspină şi spuse:

— Dacă l-am fi avut pe Max, am fi putut evita dezastrul din Golful Porcilor. Niciodată nu ne-ar fi dat mână liberă pentru acţiune…

În ciuda impasibilităţii, operatorul lui Max îi aruncă o privire scandalizată lui David Wise. Golful Porcilor reprezenta pentru CIA cea mai ruşinoasă pată, stigmatul despre care nu se vorbea niciodată: invazia ratată din Cuba, declanşată în urma unor informaţii parţiale neverificate…

— De-atunci drumul ni s-a netezit, continuă David Wise. Max este în serviciul nostru de şase luni şi a fost nevoit să înveţe cum să ne fie de folos… IBM vinde cu mare plăcere calculatoare mari, dar când trebuie să le facă să funcţioneze corect, inginerii lor sunt cuprinşi de depresii nervoase. Mă rog, până la urmă am reuşit…

Malko urmărea uşor perplex acele explicaţii.

— M-aţi adus aici ca să îmi provocaţi un complex de inferioritate? întrebă el.

Şeful Diviziei Planuri catadicsi să surâdă.

— Nu. Scopul acestei întâlniri vă priveşte direct. Max a elaborat următoarea dumneavoastră misiune. Uitaţi-vă aici.

Se aplecă spre operatorul celei de-a treia maşini, spunându-i câteva vorbe la ureche. Acesta se ridică, luă dintr-un raft un teanc de fişe portocalii şi îl introduse printr-o fantă în maşină, apăsând apoi pe mai multe taste şi aşteptând.

Zumzăitul calculatorului se înteţi. Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi claviatura telexului se puse în mişcare, bătând cu rapiditate. Malko şi David Wise se aplecară asupra hârtiei ce se desfăşura în faţa lor. Pe ea erau scrise trei cuvinte.

— Acţiune. Pericol imediat.

Torsul maşinăriei încetă. David Wise smulse bucata de hârtie şi o puse în buzunar. Malko se încruntă:

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să plecaţi la Hong Kong, spuse calm şeful Diviziei Planuri. Nu am nici un amestec în această hotărâre. De altfel, aş fi preferat să vă las să vă odihniţi puţin după atâtea avataruri…

Închise cu grijă uşa grea care-l proteja pe Max. Malko miji ochii de culoarea aurului lichid. Aceştia deveneau verzi când era puternic contrariat.

— Să speram că Max nu bea, altfel ar fi putut foarte bine să mă expedieze în Kamciatka. Dacă e aşa de inteligent, de ce nu vă dă ordin să folosiţi unul dintre oamenii din reţeaua locală? Aveţi chef să aruncaţi banii contribuabililor pe fereastră? Într-o zi o să ajungeţi în faţa marelui juriu, ca Jimmy Hoffa.

Ascensorul îşi deschise silenţios uşile şi David Wise se dădu la o parte ca să-l lase să treacă pe Malko, înainte de a-i răspunde:

— Avem nevoie de un om complet necunoscut. Dacă tot ieşim din rutină, măcar s-o facem până la capăt. În plus, agenţii noştri de acolo sunt atât de cunoscuţi, încât s-ar putea plimba în uniformă cu un ecuson pe care să scrie agent secret, fără ca cineva să se sesizeze. Englezii sunt şi ei foarte susceptibili. Îi tolerează pe analiştii şi pe sinologii noştri, dar personalul diviziei noastre îi oripilează…

Parcurseseră cele douăzeci şi unu de etaje în şaisprezece secunde. Langley păşise deja în secolul următor. David Wise deschise uşa biroului său cu cheia micuţă de care nu se despărţea niciodată şi care comanda cifrul încuietorii. Malko se aşeză în singurul fotoliu din încăpere, rezervat doar anumitor persoane şi aşteptă. David Wise îşi umplu pipa cu tutun:

— Nu vă bateţi joc de Max. S-ar putea să ne ajute să evităm un dezastru fantastic. Cu câtva timp în urmă, un informator oarecare a contactat agenţia noastră din Hong Kong. Acel chinez pretindea că deţine o informaţie extrem de importantă privitoare la securitatea flotei a şaptea din Pacific. Şeful agenţiei din Hong Kong, Dick Ryan, nu i-a dat curs, invocând lipsa de credibilitate a sursei. Întâmplarea a fost însă codificată şi dată spre procesare lui Max.

Tăcu o clipă, vrând să dea greutate spuselor.

— Ei bine, Max a reacţionat imediat. Această informaţie verifica alte elemente pe care le poseda calculatorul, despre care noi nici măcar nu ştiam că sunt legate de acest pont. Acesta este avantajul lui Max: efectuează o sinteză imediată a informaţiilor, operaţie care nouă ne-ar lua săptămâni să le coordonăm şi să le analizăm. Am efectuat toate controalele posibile. Max este categoric. Informaţia acelui chinez are nouăzeci la sută şanse să fie adevărată şi vitală... Iată de ce trebuie să plecaţi la Hong Kong. Încercaţi să nu-i lezaţi susceptibilitatea lui Dick. Munca pe care o face este tare ingrată.

— De ce la Hong Kong? întrebă Malko.

David Wise aruncă o privire spre calendarul electronic de pe birou.

— Astăzi este 2 noiembrie. Pe 17, va sosi la Hong Kong portavionul Coral-Sea, cel mai mare vas al flotei a şaptea. În afară de Vietnam, Hong Kong-ul este singurul port unde se pot executa lansări pe o rază de trei mii de mile.

— Am înţeles, zise Malko gânditor.

Ploaia lovea în geamurile albăstrui ale biroului. Lumea dârdâia la Washington. În definitiv, perspectiva de-a sta la soare nu-i prea displăcea, cu toate că în sinea lui nu avea prea mare încredere în Max... Risca să facă o călătorie degeaba.

— Acestea sunt instrucţiunile, spuse David Wise întinzându-i un plic gros de culoare maronie. Bani, o scrisoare de credit la Barclay’s Bank şi documentele dumneavoastră... Acoperirea este foarte simplă: sunteţi producător delegat la Transinter Films şi mergeţi la Hong Kong pentru a repera exterioarele... Aveţi toate detaliile înăuntru. De altfel, filmul este într-adevăr programat...

— Bine dar Transinter...

— Ne aparţine. Ah! Apropo, în nici un caz să nu vă luaţi arma. Englezii sunt foarte susceptibili în acest domeniu. N-aş vrea să vă trimită pachet înapoi la coborârea din avion...

Malko deschise plicul, aruncă o privire asupra biletului de avion şi tresări: decolarea era chiar în acea seară de la New York cu zborul 912 al Scandinavian Airlines. Destinaţia era Copenhaga, unde avea să ajungă a doua zi dimineaţa la ora

nouă...

— Nu vă pierdeţi timpul, remarcă el.

David Wise se scuză surâzând.

— E în interesul dumneavoastră. Contabilitatea vă rezervase un loc la Panam pe ruta sudică: Frankfurt, Zurich, Roma, Beirut, Teheran, Karachi, New Delhi, Bangkok. O călătorie interminabilă, care v-ar fi adus în pragul depresiunii nervoase. V-am rezervat un loc la clasa întâi pe noua linie a Companiei Scandinavian, Transasian, via Copenhaga şi Taşkent. Veţi schimba avionul o singură dată la Bangkok, câştigând astfel opt ore, ceea ce cred că este un avantaj apreciabil... Numai că Transasian operează trei zile pe săptămână, luni, miercuri şi sâmbătă. Trebuie să plecaţi astă seară. Vă cunosc gusturile de lux, dragul meu prinţ Malko. La Taşkent vă puteţi aproviziona cu caviar şi cu acea votcă pe care o apreciaţi atât...

Ochii aurii ai lui Malko scânteiară. Îl simpatiza pe David Wise şi ştia că americanul îl invidia în sinea lui pentru titluri şi eleganţă.

Acesta din urmă îi strânse mâna lui Malko şi îi zise:

— O ultimă întrebare: cine v-a croit acest costum?

Malko aproape izbucni în râs:

— Vă spun la întoarcere, răspunse el îndepărtându-se pe coridor. Aşa veţi avea un motiv să vă gândiţi puţin la mine. Aveţi dreptate să căutaţi un croitor bun: un bărbat care se îmbracă aidoma unui gentleman, parcă devine un gentleman.

Aruncându-i această fină ironie, se urcă în ascensor.

*

* *

Coborând pe uşa din faţă a avionului DC-8 al Companiei Scandinavian, Malko avu impresia unei băi de abur. La Bangkok, sezonul ploilor de-abia se terminase şi Aeroportul Don-Muang era cuprins de o căldură apăsătoare şi umedă. În zece paşi fu lac de sudoare.

Malko se gândea cu nostalgie la fotoliul confortabil de la clasa întâi. Cu toate că zburase mai bine de douăsprezece mii de kilometri, nu era prea obosit. La Copenhaga avusese timp să facă un duş şi să se bărbierească într-una din

camerele de odihnă pe care Scandinavian le punea la dispoziţia pasagerilor. Avea oroare să călătorească murdar şi neras; acest lucru îl făcea să aibă complexe şi să se simtă ca un emigrant.

Etapa Copenhaga-Taşkent fusese străbătută ca fulgerul. Masa servită fusese somptuoasă, făcând să pălească de invidie orice restaurant de trei stele. Membră a Lanţului Rotisorilor, cea mai veche asociaţie gastronomică, Scandinavian Airlines făcea minuni în materie de mâncăruri. Ca vechi european ce era, Malko era în mod special sensibil la aşa ceva.

Ajuns la Taşkent, acolo unde, după spusele lui David Wise ar fi putut să cumpere un kilogram de caviar la preţul unui kilogram de orez, nu mai simţise ca altă dată vreo urmă de nelinişte. După aceea, urmase splendoarea Himalayei. Imensul Super DC-8 plutea silenţios la douăsprezece mii de metri altitudine, fără zguduituri, de-a lungul lanţului muntos acoperit de zăpadă. Un spectacol feeric. Vecina lui Malko, o suedeză sculpturală, scotea strigăte de admiraţie în timp ce filma cu febrilitate. Acesta fusese începutul agreabil flirt care se terminase deasupra Rangoon-ului: fata adormise pe umărul lui Malko, impregnându-i cu parfum sacoul de alpaca. Nu era loc de regrete, suedeza mergea la Djakarta.

Clipind din ochi, în spatele eternilor săi ochelari negri, din cauza soarelui foarte puternic, văzu îndreptându-se spre el o thailandeză graţioasă de la Thai International.

— Prinţul Malko Linge? gunguri ea în engleză.

N-avea să ştie niciodată cum îl recunoscuse.

— Eu sunt.

— Am primit telexul de la Scandinavian. Aveţi un loc reţinut în avionul nostru Caravelle spre Hong Kong, care pleacă într-o oră şi jumătate. Daţi-mi tichetele de bagaje, mă ocup eu de ele.

Îmbietoarea ospitalitate thailandeză îl făcu să-şi aducă aminte de anumite lucruri. Ce se întâmplase cu frumoasa Thepin? Pentru a-şi abate gândurile, urmări cu privirea crupa micuţă şi îmbrăcată în mov care se ondula în faţa lui. Stewardesele de la Thai erau la fel de fermecătoare şi de

eficace. Ajunse într-o sală de aşteptare climatizată, o adevărată oază faţă de etuva de afară. Fata îi aduse un *namana*[1] cu gheaţă şi nişte reviste. Trei sferturi de oră mai târziu, un zgomot de motoare îl făcu să ridice capul: avionul Super DC-8 al Companiei Scandinavian pleca spre Singapore şi Djakarta, luând-o cu el pe frumoasa suedeză, al cărei nume nici măcar nu-l ştia.

Peste puţin timp, în megafon se auzi:

— Thai International anunţă plecarea zborului numărul 748 cu destinaţia Hong Kong, Taipei şi Tokyo…

Malko se ridică. Ca prin minune, stewardesa „lui” reapăru şi îl trecu în faţa rândului ca pe un pasager în tranzit. După ce traversă fâşia de ciment încins, cabina avionului Caravelle i se păru un adăpost îngheţat. Alte două stewardese roiau graţios în jurul lui, îmbrăcate în saronguri portocalii, lungi până la glezne. Malko se afundă cu plăcere în fotoliu. La fiecare schimbare de temperatură, rana primită la Bangkok îl făcea să sufere de nevralgii intercostale violente.

În timp ce îşi ştergea faţa cu un şerveţel fierbinte dat de stewardesă, avionul Caravelle al Companiei Thai decolă lin, cu destinaţia Hong Kong, unde aveau să ajungă peste patru ore.

Hong Kong însemna în chineză „Port liniştit”, nu atât de liniştit pe cât credea Max calculatorul.

[1] Băutură thailandeză pe bază de lămâie (n.a.).

Capitolul II.

Ţeasta rotundă a lui Cheng Chang ascundea un creier cât o nucă. Probabil că vântul sufla prin capul lui fără să întâlnească prea multe obstacole, dar când avea vreo idee, o urmărea până la capăt. Cheng Chang se aplecă spre hubloul Boeingului 727. Luminile insulei Hong Kong sclipeau în stânga aparatului. Răsucindu-şi gâtul, chinezul zări panglica balizată de lumini albastre a pistei de aterizare de la Kai-tak înaintând în mare ca un deget uriaş a cărui mână o reprezenta Kowloon, peninsula coloniei, unde se înghesuiau două milioane şi jumătate de persoane.

Boeingul era pe jumătate gol. China Airlines opera doar de trei luni între Formosa şi Hong Kong şi încă nu putea face concurenţă luxoaselor Caravelle şi impecabilului serviciu ale concurentului, Thai International. Lângă chinez, o tânără strânsă într-un cheong-sam de mătase neagră, dormea cu gura deschisă şi cu rochia ridicată până la coapse. Cheng o privise pieziş pentru o secundă, înainte de a-şi încheia centura de siguranţă. Brusc îşi strecură mâna sub scaun: aproape că uitase de cutia cu ciocolată.

Era tot ce adusese de la Formosa şi se simţea puţin amărât. Scotocindu-se de ultimii dolari pentru a plăti biletul de avion, visase să se întoarcă la Hong Kong cu buzunarele pline de bancnote, după ce agenţii de la Taipei l-ar fi primit cu braţele deschise. Naivul Cheng Chang îşi făcuse în minte un adevărat scenariu de cinema.

Suspină. Boeingul viră pe o aripă şi se pregăti să se strecoare printre colinele periculoase din Hong Kong, ceea ce nu tulbură reveria morocănoasă a chinezului.

Realitatea diferise mult de visele pe care şi le făcuse. Fusese primit într-un birou amărât, de către un căpitan într-o uniformă cu pete de grăsime, care îl ascultase distrat şi-l rugase să revină peste două zile. Cheng Chang, cunoscând uzanţele de la Kouo-Min-Tang, dăduse de înţeles discret că dacă informaţia lui era plătită la adevărata ei valoare, interlocutorul şi-ar fi primit partea.

Discursul lui fusese primit cu o tăcere glacială, ceea ce era de rău augur. Timp de două zile, bătuse în lung şi în lat Formosa, neavând nici măcar bani ca să profite de bordeluri, la fel de numeroase ca arborii de pe insulă. Atunci când dăduse cu ochii de interlocutorul lui, înţelesese imediat că nu avea să existe nici un târg. Ofiţerul îi spusese sec că serviciile de informaţii ale generalului Tehang Kai-chek nu aveau de gând să-şi pună mintea cu o râmă ca el.

Insultă supremă, căpitanul nici măcar nu-i oferise ceai! Îşi îndulcise atitudinea doar cât să-i întindă lui Cheng Chang, aplecat până la pământ, o enormă cutie cu ciocolată, cerându-i serviciul de a o duce părinţilor lui la Hong Kong. Adresa era pe cutie.

Cheng Chang nu vrusese să contrarieze un asemenea personaj puternic şi luase cutia.

Legându-şi strâns centura, chinezul mângâie pofticios cu privirea cutia mare de pe genunchi. Judecând după greutate, conţinea probabil trei straturi de bomboane. Simţi cum îi lasă gura apă. Trecuse mult timp de când nu mai avusese posibilitatea să-şi ofere o asemenea plăcere. Afacerile mergeau prost. Cheng Chang avea un mic birou pe o străduţă din Kowloon şi servea drept om bun la toate producătorilor de filme care veneau să-şi toarne producţiile la Hong Kong. Vechea servietă de piele maronie, înţesată de hârţoage, ochii globuloşi şi veşnicul surâs pe care-l afişa îl ajutaseră să-şi câştige decent traiul, până în momentul în care comuniştii începuseră să arunce bombe peste tot.

Producătorii îşi luaseră zborul la fel de repede ca miliardarii chinezi de la Repulse Bay. Cheng fusese nevoit să-i concedieze pe cei doi tineri chinezi care-l ajutau, păstrând doar o secretară scheletică. Din fericire, telefonul era gratuit. Se mulţumea să conducă rarii turişti de la Hilton sau de la Mandarin în fumătoriile de opiu aşa-zis clandestine de la Wan-chai, ceea ce îi aducea doar cât să-şi cumpere un bol de orez pe zi.

Cheng Chang suspină privind uimit bomboanele.

Nu cerea prea mult de la viaţă. În zilele care trecuseră îşi construise planuri de viitor. Voia să cumpere fabrica de peruci a unui prieten. Avea nevoie de cincizeci de mii de

dolari Hong Kong. Achiziţia i-ar fi asigurat o viaţă liniştită, fără a mai pune la socoteală cele treizeci de tinere muncitoare asupra cărora şi-ar fi putut exercita un binemeritat drept de a le pipăi.

Totul pierise ca un fum sub privirea dispreţuitoare a ofiţerului de la Taipei. Nici americanii nu-l luaseră mai în serios. Nu era atât de uşor să se lanseze în spionaj.

Brusc, Cheng simţi cum i se strânge stomacul de nelinişte. Dacă îl denunţau comuniştilor! Îşi aduse aminte de ochii negri şi dispreţuitori ai ofiţerului. Fusese obligat să-i dea numele şi adresa.

Încercă să-şi adoarmă temerile. Cei de la Taipei îi urau pe comunişti.

Gândindu-se la ofiţer îşi aduse aminte de bomboane şi se înfurie. Nu era totul pierdut!

Pipăi cu mâna zbârcită banda adezivă a pachetului. Îl ascunsese sub scaun ca să evite tentaţia. Îi fusese puţin ruşine, dar acum căpătase curaj.

Îşi strecură unghia neagră pe sub bandă şi rupse hârtia. Avea timp. Cu o voce nazală şi un accent tăios de Tehing-king, stewardesa spuse:

— Vom ateriza la Hong Kong în câteva clipe. Vă rugăm să nu fumaţi.

Cheng Chang îi aruncă o privire scurtă vecinei sale, care dormea în continuare şi ridică delicat capacul cutiei enorme. Nu avea nici cea mai vagă intenţie să o servească şi pe ea. Capacul se desprinse cu un zgomot uşor şi Cheng îl puse cu grijă pe spătarul fotoliului, privind conţinutul cutiei.

Stewardesa care servea bomboane pe coridorul principal auzi un strigăt înăbuşit. Privirea îi căzu pe chipul lui Cheng Chang făcând-o să-şi reprime o exclamaţie. Ochii proeminenţi din naştere ai chinezului păreau şi mai tare ieşiţi din orbite. Crezu că i se făcuse rău şi se aplecă imediat spre el:

— Sunteţi bolnav, domnule?

Uitând de centura de siguranţă, Cheng vru să se ridice dar căzu la loc pe scaun. Ţinând cutia mare de bomboane cu amândouă mâinile, ca un preot Sfântul Potir, i-o întinse stewardesei, care o luă fără să se gândească.

Când aceasta văzu ce conţinea, scoase şi ea un strigăt sugrumat. O ţesătură de fire multicolore lega patru cilindri roşii de mărimea unui cârnăcior obişnuit. În centrul sistemului se afla o cutie neagră cât un pachet de ţigări.

Tânăra chinezoaică simţi cum i se taie picioarele. I se înmuiară genunchii şi fu nevoită să se sprijine de spătarul unui fotoliu ca să nu cadă. Privea alternativ la pasagerul care îi întinsese cutia şi la conţinutul acesteia. Înţepenise de groază. Boeingul se afla la treizeci de metri altitudine deasupra mării. Cu flapsurile coborâte, zbura cu două sute douăzeci de kilometri la oră. Lucru rar, vremea la Hong Kong era senină. Prin hublouri se zăreau siluetele a trei jonci mari care pluteau liniştite.

Dintr-odată, stewardesa începu să urle. Un sunet răguşit şi continuu. Alergând neîndemânatecă pe tocurile înalte spre partea din faţă a avionului, ţinea în continuare cutia în mână de parcă degetele i se lipiseră de ea.

Paralizat de groază, Cheng Chang o urmărea cu privirea. Buzele lui murmurau o rugă mută adresată cerului. Vecina lui tot nu se trezise.

Flacăra roşie a exploziei îi izbi retina, înainte ca deflagraţia să-i spargă timpanele. Stewardesa păru smulsă de la pământ şi capul îi zbură prin cabină ca o minge de fotbal. Hublourile din faţă se volatilizară şi un fum negru şi gros invadă instantaneu cabina. Cheng Chang avu brusc impresia că se află într-un ascensor, drogat cu LSD. Boeingul 727, cu trenul de aterizare coborât, cădea ca o piatră spre apa neagră a golfului Hong Kong. Doborâţi de suflu, pilotul şi copilotul zăceau striviţi pe comenzi.

Suflul exploziei îl atinse pe Cheng Chang care fu lipit de scaun ca de o mână uriaşă. Vecina lui se trezi urlând şi începu să zgârie braţul chinezului, cuprinsă de panică. Frenetic, Cheng Chang încercă să tragă de mânerul ieşirii de siguranţă.

Într-o jerbă de spumă, Boeingul 727 izbi suprafaţa apei, ţâşni în sus şi se rupse în două de la înălţimea aripilor. Un sampan care scotea din apă lăzi cu languste, aflat din nefericire chiar acolo, fu pulverizat pe loc.

Capitolul III.

Era o cutie obişnuită, învelită în hârtie cafenie pe care ieşeau în evidenţă nişte caractere chinezeşti pictate, de un roşu puternic, având mărimea unei cutii de pantofi. Fusese pusă pe una dintre banchetele din holul Hotelului Hilton. Malko trecuse prin faţa ei fără măcar să o vadă. Brusc, strigătul ascuţit al unui servitor chinez îl făcu să se întoarcă. Arătând cu mâna spre cutie, băiatul tremura ca varga urlând ca o sirenă.

Într-o secundă se creă panică. Cei şase funcţionari de la recepţie se aruncară ca la un semn sub tejghea, lăsând descoperiţi trei clienţi americani. Minionele, îmbrăcate în rochii chinezeşti foarte scurte, dispărură ca un stol de vrăbii. Funcţionarii şi clienţii cei mai curajoşi se trântiră pe burtă cu nasul în mochetă.

Holul se golise ca prin minune. O singură persoană nu se putuse mişca: un secretar aşezat la un mic birou, la doi metri de obiect. Pentru a se îndepărta ar fi trebuit să treacă prin faţa lui. Fără să scape cutia de carton din ochi, ridică receptorul cu precauţii infinite şi formă trei de nouă. Când i se răspunse, articulă cu o voce pierită:

— Veniţi repede... în holul Hotelului Hilton se află o bombă, închise şi rămase nemişcat fără să scape mecanismul din ochi. Râuri de sudoare îi şiroiau pe braţe. Mintea golită de gânduri refuza să raţioneze.

Se auzea şi musca. Ascensoarele fuseseră oprite. Un funcţionar al hotelului bloca scara spre stradă, făcând nişte gesturi isterice. Rarii clienţi de la bar păreau încremeniţi pe scaune. Malko, adăpostit prudent în spatele unui stâlp, privea bomba, nevenindu-i să creadă că era adevărat.

Hotelul Hilton se transformase în castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, de parcă zgomotul ar fi putut să provoace explozia bombei. Tăcerea se prelungi mai multe minute interminabile. Încet, încet, toţi cei care se trântiseră pe podea se târâră cât mai departe de maşinărie.

Afară se auzi zgomotul unei sirene apropiindu-se, strigăte

şi apeluri şi mai mulţi poliţişti cu căşti apărură în zonă. Într-o tăcere de moarte, se apropiară la un metru de bombă. Un telefon începu să sune pe tejgheaua de la recepţie dar nimeni nu răspunse. Chinezul care chemase poliţia încerca disperat să se facă una cu peretele din spatele lui. Costumul îi era atât de ud de parcă stătuse o oră într-o ploaie torenţială.

În spatele scuturilor, cei doi poliţişti înaintau pas cu pas.

Transpiraseră şi ei. Dacă bomba era de putere mare, ar fi fost pulverizaţi. Un alb, un fost sergent englez, îmbrăcat în şort, li se alătură. Strigă un ordin şi înaintă calm până în dreptul bombei, aplecându-se asupra ei.

Se lăsase o tăcere deplină. Instinctiv, Malko se ghemui în spatele stâlpului. Ar fi fost. O prostie să se lase ciopârţit de pomană.

Sergentul făcu un semn chinezilor. Cu o prăjină de bambus, unul dintre ei începu să sondeze delicat pachetul suspect, încercând să-l întoarcă, dar acesta căzu pe banchetă, înfricoşat, chinezul făcu o mişcare greşită: împinsă prea violent, cutia căzu pe podea!

Se auzi un strigăt sugrumat! Secretarul aşezat la birou îşi pierduse forma umană...

Căderea pachetului provocase un zgomot înăbuşit şi uşor. Înghiţind o înjurătură, sergentul se ridică, făcu doi paşi şi culese cutia.

Secretarul nu mai suportă: leşină şi se prăbuşi pe scaun. Sergentul cântări o secundă cutia şi izbucni în râs. O puse pe podea şi o strivi cu bocancul. Cartonul cedă: ambalajul era gol.

Se împinseră care pe care ca să ajungă primii la falsa bombă. Un funcţionar de la recepţie sări peste tejghea. Sergentul sfâşia „bomba” cu mâinile mari şi roşii şi cu chipul impasibil. Patru sau cinci funcţionari ai hotelului se îngrămădiră slugarnici în jurul lui. Îi interogă rapid şi superficial. Bineînţeles, nimeni nu văzuse sau nu remarcase nimic. Inscripţia în chineză de pe bombă spunea: „Moarte imperialiştilor care aţâţă la război”.

Un poliţist în uniformă urcă în goană scara şi îi spuse ceva la ureche sergentului: pe Hennessy Road, la mai puţin

de o milă, fusese pusă o bombă între şinele tramvaiului. Circulaţia fusese paralizată. Englezul culese resturile cutiei de carton şi salută. Era cea de-a şaptea bombă găsită de când îşi începuse serviciul la ora nouă dimineaţa.

Aflat lângă Malko, un chinez voinic se ridică gâfâind şi murmură scuturându-se de praf:

— Într-o zi or să pună una adevărată şi atunci vom muri cu toţii…

Nici măcar nu ştia câtă dreptate avea. Cu trei zile înainte, poliţia, în urma unui denunţ anonim, descoperise pe platforma superioară a unuia dintre ascensoarele de la Hilton două kilograme de TNT, de ajuns încât să expedieze ascensorul şi pe ocupanţii lui direct în infern. Evident, nici urmă de detonator. O misiune voluntară sau nu? Direcţia hotelului revărsase o ploaie de dolari asupra ziarelor de limbă engleză ca să nu pomenească despre incident, dar cotidienele chineze o făcuseră cu dragă inimă. De atunci, personalul chinez de la Hilton prefera să urce pe scări.

Existau însă şi bombe adevărate. Poliţia era alertată cam de cincizeci de ori pe zi. La vederea unei valize sau a unei cutii abandonate, oamenii se precipitau la telefon. Echipele de genişti dormeau pe picioare.

Hong Kong-ul nu mai era oraşul plăcerii şi al comerţului. Malko, sosit în ajun, spre seară, se simţise şi el obosit de atmosfera apăsătoare. Chinezii începuseră recucerirea psihologică a Hong Kong-ului, la fel cum făcuseră la Macao, unde episcopul nu mai avea dreptul să ţină slujba decât dacă cerea autorizaţia şefilor partidului. În aparenţă, tot administraţia portugheză conducea minuscula enclavă, dar şi cea mai neînsemnată dintre decizii se supunea birocraţiei chiţibuşare a comuniştilor. După o lungă campanie de intimidare şi de bombe, guvernatorul din Macao fusese nevoit să semneze un document cu nouă puncte, abandonând practic teritoriul comuniştilor.

După ce digeraseră Macao, roşiii se legaseră de Hong Kong. Sigur că ar fi fost de ajuns ca generalul Lien-pao, comandantul şef al armatei chineze, să ridice doar degetul mic ca să facă praf mâna de englezi din Hong Kong, fără a provoca mai mult decât o reacţie de protest slab şi platonic

din partea ONU. Aceasta nu era însă soluţia „corectă”. Trebuia ca ocupanţii albi să-şi piardă prestigiul şi să se încline în faţa infinitei înţelepciuni a preşedintelui Mao. Comuniştii nu vroiau să ocupe Hong Kong-ul, ci doar să-l controleze. Cu o lună înainte, prezentaseră guvernatorului coloniei un document în unsprezece puncte, asemănător celui de la Macao, care fusese respins cu demnitate de reprezentantul Majestăţii Sale.

Prima bombă explodase a doua zi…

De atunci, Hong Kong-ul era paralizat. Incidentele groteşti alternau cu provocările dramatice.

Wang-chai, cartierul fierbinte al Hong Kong-ului, la est de Victoria City, inima insulei şi fieful lui Suzie Wong, era pustiu. Comercianţii şi patronii cluburilor de noapte primeau consemne misterioase şi închideau brusc, pentru o oră sau două pe zi. Patronii nenumăratelor baruri se ofileau aşteptând în faţa saloanelor fără animatoare. Acestea rămâneau acasă, învăţând pe de rost cărticica roşie a lui Mao. Trebuiau să se pregătească de viitor. Doar câteva bordeluri ieftine îşi păstraseră bruma de clientelă locală.

Revoltele „spontane” izbucneau tot timpul.

În ziua sosirii lui Malko, o sută de marinari din joncile comuniste care îşi descărcau marfa la North Point, la mai puţin de o milă de Hilton, luaseră cu asalt comisariatul portului, înarmaţi cu satâre şi cuţite. După ce-i molestaseră pe cel doi poliţişti englezi şi-i aruncaseră în mare pe chinezi, îi eliberaseră pe cei doi albi, goi puşcă şi cu corpul şi faţa acoperite cu inscripţii scrise cu vopsea roşie, acuzându-i de perversiuni pe guvernator şi pe soţia sa. În momentul în care apăruseră trei maşini încărcate cu poliţişti, manifestanţii dispăruseră pe joncile lor. Singurul arestat fusese un puşti de treisprezece ani, care scuipase în direcţia camioanelor blindate, pline cu arme. Poliţia fusese nevoită să-l elibereze ca să evite o nouă revoltă…

După cum proclamase Fei-ming, redactorul şef al ziarului Steagul Roşu, cotidianul comunist din Hong Kong: „Englezii devin depresivi în faţa forţelor democratice”.

Mai duri decât portughezii, englezii se ţineau tare, plătind cu aceeaşi monedă, dar lupta era inegală: treizeci de mii

contra trei milioane şi jumătate. Uşor, uşor, comuniştii făceau să crească tensiunea prin bombe, răpiri, revolte şi apeluri la crimă, transmise prin intermediul steagului roşu, cotidianul comunist tabu.

Ceea ce se întâmpla acum nu era decât preludiul, prevedeau experţii. Într-o zi, comuniştii vor crea un incident mai serios care îi va pune definitiv pe englezi în poziţie de inferioritate, forţându-i să accepte cele unsprezece puncte umilitoare ale ultimatumului comunist.

Atunci Hong Kong-ul îşi va regăsi calmul, la fel de englez în aparenţă, dar administraţia britanică nu va fi decât o cochilie goală…

În aşteptare, agitaţia se calma în holul de la Hilton. Singurul efect durabil al „bombei" fusese creşterea considerabilă a consumului de whisky la bar. Cei care asistaseră la incident înfloreau povestirea… O bombă la Hilton. Comuniştii nu mai respectau nimic. Proprietarii de magazine din galeria comercială afişau mine consternate. Chiar şi cele mai dure revoluţii chineze respectaseră întotdeauna comerţul.

Malko luă cheia şi urcă în cameră. „Acoperirea" lui îi permisese să închirieze un apartament somptuos la etajul 22 al hotelului. Priveliştea era feerică. Hiltonul, la fel ca Hotelul Mandarin, cel mai luxos din Hong Kong, domina Victoria Harbour, şenalul separând insula Hong Kong de peninsula Kowloon, străbătut în permanenţă de o mulţime de ambarcaţiuni diverse.

Urletul unei sirene îl făcu să sară la fereastră. O maşină blindată a poliţiei gonea pe Connaugh Road spre vest. Altă bombă. Şi el care îşi imaginase un sejur ca o vacanţă la soare!

O burniţă uşoară, rămăşiţa taifunului Emma, bătea în ferestrele de la Hilton. Printre picăturile de apă se zărea cu greu silueta masivă şi zimţată a Băncii Chinei, aflată de cealaltă parte a lui Queen's Road şi nenumăratele clădiri cenuşii de la Kowloon, formând o masă confuză şi aproape ireală undeva dincolo de Victoria Harbour.

În ciuda vremii nefavorabile, traficul maritim era la fel de intens. Sampane, cargouri, *wallas-wallas,* taxiuri nautice,

jonci pântecoase cu pânze peticite sau diesele obosite, se încrucişau pe Victoria Harbour, într-un balet feeric pentru privitori. Doar comuniştii mai utilizau pânzele tradiţionale: păcura era de negăsit în China comunistă.

Malko se încruntă: era obligat să iasă pentru a lua legătura cu şeful Agenţiei CIA locale, Dick Ryan. Întâlnirea fusese fixată printr-o linie de telex codificată, între Washington şi consulat. Ryan se afla probabil pe *Star Ferry*, care făcea legătura între Hong Kong şi Kowloon. Americanul făcea naveta între insulă şi peninsulă între ora patru şi şase. Nu avea nevoie de semn de recunoaştere. Ochii aurii ai lui Malko erau de-ajuns.

În momentul în care Malko îşi punea impermeabilul, cineva bătu discret la uşă. Se duse să deschidă: un tânăr chinez se înclină adânc în faţa lui şi îi întinse un pacheţel: cărţile de vizită pe care le comandase la sosire în ajun. Malko îi dădu un dolar Hong Kong bacşiş, ceea ce reprezenta cel mult cincisprezece centi americani şi deschise pachetul.

Cărţile de vizită aveau două feţe, una în engleză şi alta în chineză, lucru indispensabil la Hong Kong. Artizanul caligrafiase conştiincios titlul lui Malko.

„Alteţa Sa Serenisimă Prinţul Malko Linge”. Nu făcuse nici măcar greşeli de ortografie. Mai liniştit parcă, Malko ieşi din cameră. Se grăbea să se apuce de treabă serios Liftiera, îmbrăcată într-un cheong-sam auriu, îl făcu să-i bată inima mai tare. Semăna cu Thepin, tânăra thailandeză pe care o cunoscuse la Bangkok, când încercase să dea de urma lui Jim Stanford.

Ascensorul opri cu o uşoară zguduitură. Chinezoaica îl privi calin pe Malko înainte de a deschide uşile. De obicei, când rămâneau singuri cu ea, albii se comportau aproape ca nişte maimuţe de la zoo…

*

* *

Dick Ryan era aproape chel, voinic, cu un început de bărbie dublă, gura mică, ochii cafenii în continuă mişcare şi un aer energic. Aşezat pe una din banchetele de lemn de la prova feribotului, privea cu un aer absent barajul anti-taifun

de la Yaumati, adăpostind o masă compactă de jonci şi sampane.

— Afurisită vreme, remarcă el.

Malko îi privi mâinile: erau extrem de îngrijite, lucru rar la agenţi. Feribotul mare încetini. Se apropiau de Kowloon. Erau puţini albi la bord, dar nimeni nu părea să le de atenţie. Puteau fi luaţi drept nişte turişti obişnuiţi. Se pierdură în şuvoiul de chinezi care debarcau şi se aşezară la coadă pentru a se urca pe celălalt feribot care pleca spre Hong Kong.

Dick Ryan vorbea aproape fără să mişte buzele. Îl reperase cu uşurinţă pe Malko. Cei doi nici măcar nu-şi strânseseră mâinile.

Sprijiniţi cu coatele de balustradă, vorbeau cu repeziciune.

Americanul se apropie brusc de Malko şi acesta simţi cum îi strecoară ceva în buzunarul impermeabilului.

— Fotografia tipului. Se numeşte Cheng Chang, zise Ryan. Este destul de bună ca să-l recunoaşteţi. Adresa este pe spate. Am sunat azi dimineaţă la el la birou. Se întoarce astă seară de la Formosa cu un zbor al Companiei China Airlines. Vă puteţi întâlni la Kai-tak sau la el acasă. Probabil că s-a dus să-şi vândă marfa chinezilor moşneagului Tehang Kai-chek.

Feribotul mare se opri cu o mică zguduitură. Zeci de ambarcaţiuni identice legau zi şi noapte Hong Kong-ul de Kowloon.

— Credeţi că e ceva serios? întrebă prudent Malko.

Ryan strâmbă din buze, rânjind în tăcere.

— Tipi ca el vin la mine cam douăzeci pe lună. La sosirea mea aici mă distram interogând toţi refugiaţii veniţi din China comunistă. Povesteau orice pentru câţiva dolari. De altfel, aici toată lumea povesteşte orice: despre spionii comunişti, despre cei din Taipei, despre japonezi... De o lună încoace, singura informaţie absolut sigură pe care am putut-o comunica la centru a fost că sezonul ploilor va veni cu întârziere. Aşa că vă doresc numai bine...

— Şi englezii?

— Nişte jigodii... Sunt deja comunişti. Mai rău decât

chinezii. Nişte otrepe.

Spectrul Reginei Victoria se strecură printre cei doi bărbaţi. Malko ştia că pentru anumiţi membri ai CIA şi nu puţini, Intelligence Service era sufocat de comunişti. Gurile rele insinuau chiar că regina Elisabeta semna statul de plată la KGB… Munca pe care o desfăşura CIA la Hong Kong nu era uşoară. Consulatul american, o clădire în formă de L, cu cincisprezece etaje, se afla la doi paşi de Hilton, pe Garden Road. Acoperişul era plin de antene, ca un bloc de la periferie. Era cel mai mare centru de ascultare din sud-estul asiatic. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, sinologii ascultau tot ceea ce emiteau posturile de radio comuniste, în trei dialecte principale: mandarin, cantonez şi yunnan. Totul era digerat de trei calculatoare, care ocupau etajele cincisprezece şi şaisprezece. În fiecare dimineaţă, CIA trimitea o sinteză confidenţială la Washington, ducând amabilitatea atât de departe, încât permitea şefului serviciilor de informaţii britanice să arunce o privire distrată asupra acelor informaţii plătite scump, înainte de a le arunca la coş.

Abrutizaţi de propaganda comunistă, sinologii pendulau cuminţi între cantină şi studioul de ascultare, fără a face rău nimănui.

Aşa că englezii îi tolerau, vânând totuşi necruţător orice persoană care ar fi putut fi un agent „cârtiţă”.

— Nu-mi telefonaţi decât în caz de urgenţă, îl avertiză Dick Ryan. Am un birou mai discret decât consulatul. Electronics of California, pe San-po-Kong. În spatele străzii Kai-tak. O găsiţi în anuar. Noi controlăm magazinul. Eu nu vă cunosc. Dacă vă saltă, acest lucru mă va scuti de o şedinţă de văicăreli cu nemernicul de Whitcomb.

Feribotul trecea prin faţa Hotelului Mandarin. În câteva minute aveau să debarce la Hong Kong.

— Cine este Whitcomb? întrebă Malko.

Ceea ce răspunse Ryan nu putea fi repetat. Conchise:

— Este şi şeful securităţii britanice… Sper să nu vă întâlniţi cu el.

— Şi *Coral-Sea*? întrebă timid Malko.

— Nu există nici un risc, zise ritos Dick Ryan. Doar nu vor

să-l atace cu catapulte. Tot ceea ce pot încerca este să înjunghie câţiva pe mal. Vom veghea. Bun şi acum la revedere.

Se ridică primul. Când ajunse la un metru de Malko, strigă ironic pe un ton ascuţit:

— Dacă tipul vă dă adresa unui bordel bun din Taipei, daţi-mi telefon, mă duc acolo săptămâna viitoare…

Silueta sa masivă se pierdu în mulţime. Coborând fără grabă, Malko o luă pe jos înspre Hilton.

De îndată ce rămase singur privi fotografia. O mutră obişnuită de chinez.

Intenţiona să urce strada Wardley până la Des Voeux Road şi să se oprească la croitor. Avea impresia că Max calculatorul nu era prea bine pus la punct. Dick era un tip care-şi cunoştea foarte bine meseria.

Peste două ore avea să se ducă să-l caute pe onorabilul Cheng Chang la Kai-tak. Fotografia pe care o primise de la Dick era foarte bună. Şederea lui la Hong Kong nu risca să se prelungească prea mult…

*

* *

Ajutorul de croitor Ma-yo-wung nu ştia mai mult de zece cuvinte în engleză şi ţinea cu orice preţ să-i croiască lui Malko hainele după moda italiană, care pentru el era culmea eleganţei. Timp de o jumătate de oră vorbiră ca surzii. Neclintit, chinezul repeta:

— *Very good, sir, very good*, arătându-i un sacou strâmt ca un corset.

Malko se pregătea să abandoneze când întâlni privirea maliţioasă a unei fetiţe, o chinezoaică cu părul lung prins cu o bentiţă, îmbrăcată într-o bluză albă şi o fustă plisată bleumarin. Sub braţ purta un teanc de caiete. Schimba remarci pe un ton scăzut cu o fetiţă de vârsta ei, punctându-şi vorbele cu râsete înăbuşite.

În mod vizibil, gâlceava lui Malko le amuza foarte tare.

— Mă puteţi ajuta, domnişoară, dacă vorbiţi engleza? îi ceru Malko zâmbind seducător.

Confuză la început, chinezoaica tăcu. Vorbea totuşi destul de bine engleza. Foarte repede şedinţa de probă luă

o altă întorsătură. Cu fraze scurte, de neînţeles pentru Malko, tânăra îl făcu pe croitor să abandoneze stilul italian.

După ce totul se termină, Malko îi mulţumi călduros. Interpreta lui clipea mărunt, foarte intimidată.

— Cum vă numiţi? întrebă el.

— Po-yick.

Fata îşi silabisi numele. Puncta fiecare frază cu râsete nervoase, neîncetând să-l scruteze pieziş pe Malko, fascinată de părul blond şi de ochii aurii.

— Ei bine! Po-yick, îi propuse Malko. Vă ofer o îngheţată la cofetăria de la Hilton pentru a vă mulţumi de ajutor.

Fetiţa refuză cu o vizibilă oroare de parcă Malko i-ar fi propus o orgie sexuală. Pentru că el nu se dădea bătut, fata mărturisi că ar fi fost foarte fericită dacă ar fi ajutat-o să-şi corecteze engleza... Pentru că refuzase invitaţia la cofetărie, căzură de acord să rămână în holul de la Hilton, un loc mult mai puţin expus perversiunilor. Ca prin minune, prietena ei dispăruse. Po-yick, intră în hotel cu capul în pământ şi cu un aer îngrozitor de jenat. Malko râdea în sinea lui. Remarcă o steluţă roşie prinsă pe cămaşa albă.

— Sunteţi comunistă? întrebă el amuzat.

— Desigur!

Se instalaseră pe o banchetă din Jade Room, departe de privirile indiscrete. După ce Malko pronunţă cuvântul comunist, şirul întrebărilor puse pe un ton ascuţit păru să nu se mai sfârşească:

— Preşedintele Mao este iubit în ţara dumneavoastră?

— L-aţi citit operele?

— Aveţi de unde cumpăra fotografii cu el?

Spre marea lui ruşine, Malko fu nevoit să admită că nu citise cărticica roşie.

— Sper că nu sunteţi un capitalist? întrebă Po-yick cu o urmă de dispreţ în voce.

El jură că nu era decât un amărât de salariat exploatat de un patron nemilos, ceea ce era aproape adevărat, liniştind-o astfel pe tânăra chinezoaică.

— Ţara dumneavoastră este o ţară prietenă? întrebă ea bănuitoare.

La răspunsul afirmativ al lui Malko – Austria nu

manifestase niciodată intenţii agresive faţă de China – ea scoase un stilou din servietă şi desenă rapid mai multe caractere pe o foaie albă.

— Este un poem de bun-venit, explică ea. Pentru prietenii străini.

Mişcat, Malko îi mulţumi şi începură să verifice traducerea în engleză. Părul lung şi negru al lui Po-yick îi mângâia agreabil faţa lui Malko, în timp ce acesta stătea aplecat peste textul insipid. Po-yick era înaltă pentru o chinezoaică. Avea picioare lungi şi un piept minuscul.

O adevărată Lolita în miniatură.

După ce verificară tema, ea se ridică brusc, parcă jenată.

— Trebuie să plec.

— Şi eu trebuie să ies, spuse Malko. Să mergem împreună.

Era timpul să-l caute pe Cheng Chang la Kai-tak.

Aranjându-şi caietele, Po-yick întrebă timid:

— De ce aţi venit la Hong Kong?

Când el îi explică motivul venirii sale, reperarea unor exterioare pentru turnarea unui film, ochii chinezoaicei sclipiră aţâţaţi:

— Mă luaţi şi pe mine când veţi turna filmul?

— Desigur, promise Malko.

Avea să mai dureze ceva până atunci.

Uitând că trebuia să plece, ea îl asaltă cu întrebări despre Hollywood şi despre actori. Îi cunoştea pe cei mai buni la fel de bine cum ştia cugetările lui Mao, având o predilecţie pentru Steve MacQueen.

— Am ascuns o fotografie de-a lui printre caiete, explică ea. Mama mea ar fi fost furioasă dacă ar fi ştiut că admir un actor imperialist. Familia noastră are comunişti de nădejde. Îl admir foarte mult pe preşedintele Mao, adăugă ea repede cu o mutră gravă.

Malko surâse: din cauza lui, această comunistă convinsă îşi pierdea timpul la Hilton, locul de perdiţie al societăţii capitaliste! Se uită cu discreţie la ceas şi spuse:

— Nu mai am timp de discuţii acum. Trebuie să mă duc la Kai-tak să caut un prieten.

Po-yick tropăia de nerăbdare pe lângă el.

— N-aţi vrea să mă lăsaţi în apropiere de casă, la Kowloon? îl întrebă ea. Am întârziat foarte tare.

Amabil, o luă de braţ pe scară chiar în momentul în care un american îmbrăcat în civil, cu ţeasta rasă, urca spre ei. Acesta avu o tresărire de oroare la vederea acelei nimfe pierdută la braţul unui bărbat cu douăzeci şi cinci de ani mai mare ca ea şi care purta şosete albe! În anumite state americane, Malko ar fi fost trimis în camera de gazare pentru un asemenea atentat la bunele moravuri…

Malko parcase Volkswagen-ul închiriat de la hotel în acea dimineaţă în apropiere de şase ricşe albastre rânduite în faţa intrării. Rareori ajungeau mai departe de intersecţia Queen’s Road cu Garden Road, servind în special fotografiilor făcute de turişti. Ghemuiţi pe asfalt, conducătorii lor îi urmăriră cu o privire cinică pe Malko şi pe Po-yick.

Po-yick se strecură lângă Malko, îşi puse caietele pe podea şi-şi încrucişă cuminte mâinile pe genunchi. Malko ajunse în locul unde acosta *Star Ferry* în trei minute. Puşti în picioarele goale vindeau *Hong Kong Standard.* Malko îmbarcă maşina pe puntea inferioară şi deschise portiera. Vântul proaspăt al mării îi mângâia plăcut faţa. Po-yick i se alătură. Feribotul deja ambala motoarele. Traversarea nu dura mai mult de zece minute. Ambarcaţiunea trecu pe lângă o joncă în care o chinezoaică, îmbrăcată într-un pantalon tradiţional larg şi cu un chip fără vârstă, vâslea frenetic. O lampă cu petrol se balansa la pupa, pe post de lumină de poziţie.

Brusc, Malko zări un pachet cât o cutie de pantofi aşezat pe podea lângă maşină. Simţi nişte furnicături neplăcute în vârful degetelor, îi arătă obiectul lui Po-yick:

— Uitaţi-vă! Dacă e o bombă?

Chinezoaica izbucni într-un râs zglobiu înainte de a lovi cutia cu piciorul:

— În nici un caz. Nu există bombe pe feriboturi!

Malko se încruntă.

— De ce?

— Pentru că acestea aparţin prietenilor poporului.

Cu alte cuvinte, comuniştilor. Straniu oraş, Hong Kong-ul.

În ciuda vârstei sale fragede, Po-yick părea la curent cu toate meandrele politicii. Malko abandonă subiectul, contemplând sutele de ambarcaţiuni care brăzdau şenalul. Brusc, simţi privirea însoţitoarei lui aţintită spre el şi întrebă:

— De ce mă priviţi aşa?

Po-yick deschise gura, apoi spuse extaziată:

— Mă... mă uitam la ochii şi la părul dumneavoastră. Nu ştiam că poate exista aşa ceva. Sunteţi comunist?

Malko rămase la rândul lui cu gura căscată.

— Nu, de ce?

Ea clătină din cap:

— Pentru că dacă nu sunteţi comunist, sunteţi imperialist. Şi dacă sunteţi imperialist, înseamnă că sunteţi un om rău.

Raţionamentul ei dădea dovadă de o logică implacabilă. Amuzat, Malko replică:

— Sunt un imperialist, cum spui tu, dar nu sunt un om rău...

Chinezoaica nu avu timp să răspundă. O explozie surdă atrase toate privirile. Venea din partea de vest a şenalului Victoria Harbour.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— O bombă mare, zise Po-yick extaziată.

Sunetul mai multor sirene de pompieri se auzi în depărtare.

Semnalizând sonor scurt şi arţăgos, o vedetă cenuşie a Poliţiei se strecură pe lângă feribot, grăbindu-se la locul accidentului, într-un siaj de spumă albă.

Goarna ascuţită a unei ambulanţe răsună în apropiere, în faţa Hotelului Peninsula, în Kowloon. Feribotul era la o sută de metri de chei. Malko se urcă în maşină. Po-yick se întunecase la faţă şi nu mai spunea nimic. Malko reuşi să iasă din ambuteiajul din Piaţa Yaumati şi o luă pe Jordan. Road, nerăbdător să ajungă la Kai-tak.

*

* *

Marea era acoperită în întregime cu un soi de mâl, un amestec de carne omenească, de kerosen, de bagaje

desfăcute, de hârtii, de resturi de fotolii şi de câteva veste de salvare, împrăştiate pe o zonă de trei sute de metri, chiar în faţa promontoriului Devil’s Peak, situat deasupra vârfului Sam Ka-tsuen.

O vedetă a poliţiei pescui corpul unei chinezoaice aproape dezbrăcate şi o sută de metri mai încolo, acela a unui copil japonez căruia îi lipsea un braţ. Cu ajutorul unor cângi lungi, aduseră la bord o bucată de antenă, un fragment din carlinga făcută ţăndări, ciuruită de parcă fusese supusă unui tir cu arme automate.

Puţin mai încolo, pluteau pe apă două portofele. Discret, ocupanţii unui mic sampan le culeseră şi le ascunseră sub un maldăr de lăzi cu homari.

Golful Kowloon mişuna de ambarcaţiuni de toate felurile. Vedetele poliţiei încercau să îndepărteze toate joncile venite mai mult la prădat decât în ajutorul eventualilor supravieţuitori. Avionul se rupsese în două. Partea din spate zăcea intactă pe fundul noroios aflat la cincisprezece metri adâncime. Scafandrii plonjau neobosiţi, încercând să aducă la suprafaţă corpurile prinse în epavă.

Partea din faţă, împreună cu aripile, se dislocase la contactul cu apa. Botul avionului lovise apa aproape sub un unghi de nouăzeci de grade. Acolo pluteau cele mai multe cadavre, oribil mutilate. Aproape toate corpurile găsite fuseseră secţionate la nivelul şoldurilor din cauza centurilor de siguranţă. Unii aveau arsuri superficiale datorate exploziei rezervoarelor de kerosen din aripi. Cu toate acestea, printre cadavre existau şi supravieţuitori!

Imediat după catastrofă, vâslaşul unui sampan pescuise un bărbat şi o femeie, incapabili să vorbească, şocaţi, plini de fracturi dar totuşi în viaţă.

Un japonez ajunsese la bord înotând! Înnebunit de frică o luase la fugă printre pistele de la Kai-tak şi fusese urcat cu forţa într-o ambulanţă.

Provizoriu, traficul aerian fusese oprit. Pe pista de ciment înaintând spre mare staţionau maşini de pompieri şi ambulanţe. Patru elicoptere se roteau în cerc deasupra petei mari de kerosen, încercând să repereze corpurile. O jumătate de oră după accident nu mai exista nici o speranţă

de a găsi alţi supravieţuitori. Cei rămaşi prizonieri în carlinga scufundată se înecaseră.

În faţa spectacolului halucinant, Malko se înfioră. Venise pe jos până la marginea pistei de ciment pentru a vedea cu ochii lui dimensiunile catastrofei. În lumina amurgului nu se mai vedea decât lampa roşie a unei veste de salvare stinghere, plutind în mijlocul zonei sinistrate... Se umflase automat din cauza suflului exploziei. Nimeni nu avusese timp să o îmbrace.

Nu mai era nimic de văzut. Malko o luă încet pe drumul spre clădirile aeroportului, croindu-şi drum prin mulţimea de curioşi care invadaseră terenul. Cei mai mulţi dintre ei, îmbrăcaţi sărăcăcios, veniseră în goană din cartierul vecin Kowloon City, oraşul interzis, refugiul tuturor recidiviştilor coloniei, în căutare de pradă. Unii se uitară cu ură la hainele bine croite ale lui Malko. În Kowloon City oamenii se omorau şi pentru o ţigară.

Malko fu uşurat zărind luminile clădirilor de la Kai-tak. O linişte adâncă îl învăluise de la explozia auzită pe feribot. Presimţea că era vorba de avionul Companiei China Airlines fără însă să-şi explice această senzaţie.

Trebuia să afle dacă Cheng Chang supravieţuise catastrofei sau nu. Deschise uşa de sticlă care dădea în holul aeroportului.

Acolo domnea o harababură indescriptibilă.

Nu există nimic mai strident decât vocea unui chinez şi acolo erau două sau trei sute, care urlau, apostrofau şi încercau să ia cu asalt biroul de la capătul holului, unde şeful Agenţiei China Airlines, palid, cu cămaşa albă pătată, făcea bilanţul căutărilor. Un chinez, cu ochii închişi, cu hainele zdrenţuite, într-o stare de prostaţie. Era întins pe o targă improvizată. Malko dădu din coate încercând să se apropie de el; nu era Cheng Chang.

Vameşii şi poliţiştii încercau să stăpânească situaţia împingând sutele de persoane care invadaseră clădirea aeroportului, dar era aproape imposibil să separe vagabonzii de cei veniţi să-şi caute o rudă sau un prieten.

Din difuzoare se scurgeau fără oprire ordine în chineză.

Cu bastoanele ridicate, poliţiştii în şort goleau uşor, uşor

holul mare.

Răbdător, Malko încerca să se apropie de cel care avea lista. Cu privirea rătăcită, se ferea prudent de zecile de mâini întinse spre el. Doi poliţişti chinezi, impasibili, cu bastoanele în mâini, îl încadrau.

Privirea lui se opri o fracţiune de secundă asupra lui Malko şi acesta profită:

— Cât supravieţuitori sunt?

Celălalt răspunse:

— Şapte, pentru moment.

Ceea ce ţinea în mână nu era decât lista pasagerilor. Malko o privi în grabă, zărind anumite nume încercuite cu roşu. Morţii, probabil. Făcu un nou efort pentru a atrage atenţia funcţionarului.

— Aşteptam un prieten, domnul Cheng Chang. Este printre supravieţuitori?

O asemenea întrebare îi fusese pusă de cel puţin două sute de ori. O chinezoaică voinică, aflată în spatele lui Malko, nu-l scăpa pe funcţionar din ochi, aşteptând ca acesta să facă parcă o minune.

— Nu ştim nimic, domnule, spuse el. Răniţii sunt la spital şi nu-i putem interoga pentru că şi-au pierdut actele. Dacă nu sunteţi o rudă apropiată, va trebui să aşteptaţi până mâine dimineaţă.

Cu răsuflarea tăiată, îşi şterse fruntea.

— Este printre morţi sau nu? insistă Malko.

Celălalt catadicsi să arunce o privire pe listă şi spuse:

— Până acum nu.

Mulţimea din spatele lui Malko îl împingea pe acesta în faţă, într-o mişcare tăcută şi disperată. Înţelese că nu avea să afle nimic mai precis pentru moment.

— Cum s-a întâmplat? mai întrebă el.

Chipul şefului Agenţiei China Airlines se întunecă instantaneu: companiile au oroare de prăbuşirea avioanelor.

— Nu ştim încă nimic, afirmă el. Se pare că aparatul s-a aflat în dificultate înainte de aterizare. Ancheta deja a început. Veţi fi ţinut la curent.

Malko se degajă din mulţime. Chinezoaica voinică îi luă instantaneu locul, fără să scoată un cuvânt. Avioanele

începuseră din-nou să aterizeze şi în faţa chinezilor impecabili şi ursuzi de la ghişeele de imigrare se formase un rând de hinduşi. Afară, zecile de proiectoare scotoceau apele întunecate ale radei, în căutarea unor presupuşi supravieţuitori. Aria în care avusese loc accidentul fusese îndelung cercetată. Din Boeingul 727 nu mai rămăseseră decât resturile informe ale carlingii şi o bucată de derivor împodobită cu steaua albastră a chinezilor naţionalişti. Totul fusese dus într-un hangar dezafectat, sub paza unui soldat înarmat.

Cheng Chang, era fie la morgă, fie pe fundul apei. Nici una din ipoteze nu-i convenea lui Malko. Complicaţiile începeau. Adio vacanţe liniştite la soare. Timp de o clipă se visă în castelul său, lângă şemineu. Un chinez tânăr îl îmbrânci şi fantasma se risipi. Un gând tenace şi încă fără formă îl sâcâia, ca o insectă dăunătoare: în meseria lui nu existau coincidenţe. Nu i se părea de bun augur că tocmai avionul în care se afla Cheng Chang se făcuse praf. Ar fi putut totuşi să fie doar o întâmplare regretabilă. Pentru a afla informaţiile deţinute de chinez nu-i mai rămânea decât să facă spiritism, metodă puţin folosită de spioni, fie ei chiar de lux.

Totul se întâmplase pentru că Dick Ryan nu voise să-şi ştirbească fondurile secrete…

Capitolul IV.

I se spunea „Holy” Tong. Tong Sfântul. Un sfânt laic şi depravat, bineînţeles, pentru că nici un sfânt veritabil nu şi-ar fi irosit viaţa pe stâncile Hong Kong-ului.

Porecla lui nu era întru totul gratuită. Într-o anumită parte a lumii unde sângele rece se confunda frecvent cu cruzimea, Holy Tong era un tip de o bunătate rară. Era incapabil să facă rău cu bună ştiinţă oricărei creaturi, nici măcar unui hindus sau unui malaiezian. Acupunctor, îi îngrijea pe toţi care veneau la el, fără să ia măcar un dolar amărâţilor de coolies sau vâslaşilor de sampane.

Astfel, era una dintre puţinele persoane din Hong Kong care se putea plimba noaptea prin oraşul flotant de la Aberdeen, fără a risca să i se înfigă un cuţit în spate.

Aparent, singurele lui fapte rele constau în obţinerea de extrase de naştere din colonie, evident false, în schimbul trupurilor foarte tinerelor fecioare refugiate din China Roşie. Deoarece fetele nu mai erau de mult virgine, nu era decât în aparenţă o afacere necinstită.

La prima vedere, avea de altfel toate calităţile şi două defecte: o bulimie erotică fără limită şi o incontinenţă verbală care îl punea deseori în situaţii delicate. Nepot de medic, la curtea împărătesei Tseu-hi, Holy era un ratat: nu reuşise niciodată să depăşească stadiul acupuncturii. Mai mult, duşmanii lui îl acuzau că înţeapă mai mult la întâmplare.

În timpul războiului îi tratase pe toţi amiralii japonezi pe care pusese mâna. Erau încântaţi de acele lui de aur, mai ales că după fiecare şedinţă Holy le oferea o mică fiolă cu un afrodiziac conceput de el însuşi, capabil, după spusele sale, să stârnească şi un mort. Cum mare parte din beneficiarii acestui filtru se aflau aproape în acea stare, lui Holy Tong i se dusese uşor vestea de doctor minune. Pentru că o bucurie nu vine niciodată singură, Intelligence Service prinsese de veste despre interesanta clientelă a chinezului. Lui Holy îi plăcea să pălăvrăgească. Îi făcea mare plăcere să

povestească toate confidenţele făcute pe patul de suferinţă de periculoşii lui pacienţi, mai ales că în cursul uneia din întâlniri, noii săi prieteni avuseseră eleganţa să-i pună la dispoziţie câteva tinere chinezoaice care respectau încă tabuurile morale ale vechii Chine.

Totul fusese minunat până când Kempetai – gestapoul japonez – îi smulsese politicos din mâini un amiral, chiar în momentul în care acesta îi explica lui Holy planul următoarei sale bătălii. Chinezului i se oferiseră drept alternative dezvăluirea numelui persoanei sale de contact sau petrecerea unei nopţi cu un tigru bengalez care deja mâncase mai mulţi trădători.

Holy era îngrozitor de sensibil şi ţinea mult la pielea lui.

La englezi, pălăvrăgelile lui Holy se soldaseră cu câteva torturi cam neplăcute şi două Victoria Cross acordate cu titlu postum.

Viaţa lui Holy Tong nu valora nici cât o ceapă degerată, până când ultimul amiral în trecere prin Hong Kong îi spusese, între două înţepături, unde se aflau ultimele submarine japoneze, coşmarul englezilor şi al americanilor… Fusese astfel gratificat cu câteva decoraţii şi cu un paşaport englez, ştergându-i-se astfel cu buretele micile păcate.

Principalii lui clienţi erau morţi şi fusese nevoit să-şi refacă o clientelă locală, lucru de altfel foarte uşor.

La cincizeci şi cinci de ani, Holy Tong poseda o vilă superbă pe Austin Road – o stradă liniştită situată la capătul funicularului de la Victoria Peak, beneficiind de o fabuloasă privelişte a golfului – acţiuni în mai multe săli de spectacole de la Kowloon, un cont în bancă în Suedia, un bar şic în Hong Kong-Ascot – concesiunea cantinei consulatului american şi bineînţeles, paşaportul englez care îi permitea să-şi ia zborul spre zări mai calde în momentul în care comuniştii s-ar fi plictisit să se joace de-a pisica cu şoarecele…

Pe scurt, în acea dimineaţă de noiembrie, Holy Tong era mai degrabă optimist. Aşezat în poziţia lotus, în faţa peretelui de sticlă al biroului, privea zborul păsărilor.

Tuan, servitorul lui, intră în tăcere şi puse pe masă un

platou cu ceaiul şi cu *South China Mail*, cotidianul ce data din epoca în care drapelul britanic flutura de la Shanghai la Singapore. Regina Elisabeta nu controla mai mult de o parte din teritoriul mare cât jumătate din Londra, dar titlul nu fusese schimbat. Minunaţii oameni englezi.

Snobismul lui Holy consta în a nu citi decât presa engleză. Despături ziarul şi aruncă o privire titlurilor mari. Era anunţată catastrofa Boeingului de la China Airlines, avansându-se ipoteza că era vorba de un sabotaj. Împături repede cotidianul: avea oroare de veştile proaste.

Înainte de a lua prima înghiţitură de ceai, se uită cu atenţie dacă vreo particulă plutea la suprafaţa lichidului, ceea ce ar fi fost semn foarte rău. Bunicul lui îi spusese întotdeauna să ţină seama de avertismentele cerului.

Holy Tong bău o gură de ceai, râgâi politicos, cu toate că era singur şi puse ceaşca la loc pe masă. În încăperea în care se afla, închisă printr-o uşă dublă capitonată, tăcerea era deplină. Pereţii, îmbrăcaţi în catifea neagră, dispăreau sub rafturile pline de cărţi preţioase, împodobite cu gravuri de un erotism frenetic. O latură a camerei era ocupată de un divan foarte jos, negru şi el, cu perne de mătase de toate mărimile. Acolo dădea Holy consultaţiile.

Alături, într-o nişă a bibliotecii, se găsea caseta din lemn de trandafir conţinând acele de aur. Telefonul era singurul obiect modern din încăpere, împreună cu interfonul ascuns în spatele unei gravuri.

Holy înghiţea ultima picătură de ceai când din interfon se auzi:

— E aici, anunţă simplu Tuan.

Holy Tong se ridică vioi, aranjându-şi pliurile chimonoului de culoarea şofranului de talie mijlocie, era rotunjor şi durduliu, cu o burtică respectabilă.

Scoase din birou o oglindă şi-şi inspectă rapid ţinuta. Părul argintiu era pieptănat cu îngrijire pe spate, dezvăluind fruntea înaltă şi bombată. Ochii vioi erau adăpostiţi în spatele unor ochelari fără montură. Gura lipsită de vlagă punea în evidenţă bărbia pufoasă. Cu toate acestea, Holy se simţea încă seducător, probabil din cauza furiei erotice de care dădea dovadă.

După ce-şi verifică ţinuta, îngenunche în faţa unei uşi a bibliotecii pe care o deschise. Acolo se afla micul său compartiment secret, unde ascundea filtrele de dragoste şi provizia de Ginseng.

Scoase o fiolă plină cu un lichid incolor şi o pensulă pe care o înmuie în flacon. Desfăcându-şi chimonoul, pe sub care nu purta nimic, începu să se ungă cu grijă, cu mişcări rapide şi precise şi cu buzele strânse de concentrare. Simţi nişte furnicături destul de agreabile şi o senzaţie de frig.

Întreaga operaţiune nu dură decât treizeci de secunde. Holy Tong se ridică şi apăsă pe butonul interfonului.

Peste câteva clipe, Tuan deschise uşa şi dispăru. Holy se înclină în faţa vizitatoarei.

Aceasta putea avea orice vârstă, între treizeci şi cincizeci de ani. Cu părul negru cu şuviţe albe, pieptănat pe spate într-un coc auster, pomeţii proeminenţi, dinţi mari şi galbeni încălecaţi, dezgoliţi de buzele groase, un corp slab şi vânos, îmbrăcat într-un cheong-sam destul de prost croit, nu era cu adevărat frumoasă. Doar mâinile cu vene proeminente şi degete prelungi erau rasate. Avea chipul uşor machiat şi nu purta nici o bijuterie.

Servitorul închise uşa şi ea aruncă poşeta direct pe canapea, îndreptându-se spre Holy Tong, rămas în picioare în mijlocul camerei. Chipul chinezului căpătase o expresie înfricoşată şi avidă în acelaşi timp. Era îndrăgostit nebuneşte de doamna Yao. Care-i inspira totodată groază.

— Imbecilule, şuieră ea când ajunse în dreptul lui.

Îl pălmui cu toată forţa. Degetele subţiri lăsară o urmă roşie pe obrazul chinezului. Acesta făcu un pas în spate şi bâigui:

— De ce?

Cu lacrimi în ochi şi cu braţele atârnând, rămăsese înţepenit în mijlocul camerei.

— De ce? repetă ironic chinezoaica. Mă întrebi de ce? Ar trebui să te ucid.

Disperat şi neînţelegând mai nimic, Holy se trânti pe divan:

— Nu pricep, gemu el.

Ea se proţăpi în faţa lui:

— Ah! Nu înţelegi! Ei bine, am să-ţi spun o poveste: acum trei zile, un imbecil ca tine. S-a prezentat la Taipei la un ofiţer al serviciilor de informaţii. Avea de vânzare ceva foarte important despre noi. Ca să epateze, i-a spus o mică parte…

— Eşti atent? întrebă ea pe un ton dur.

Holy aprobă.

— Din nefericire pentru acel imbecil, continuă doamna Yao, acel ofiţer îşi cunoştea interesul. Ne-a avertizat imediat. Am făcut o anchetă şi-am descoperit adevărul. Trădătorul a fost pedepsit…

Holy ridică spre ea o privire de câine bătut.

— Ce trădător? Nu înţeleg…

Ochii negri ai doamnei Yao aruncau fulgere. Se aplecă asupra chinezului.

— Dacă ţi-aş spune că numele trădătorului este Cheng Chang ai înţelege mai bine?

— Cheng Chang, repetă Holy cu o voce în care se amestecau surpriza şi oroarea. Bine, dar…

— Era prietenul tău, nu-i aşa?

El bolborosi:

— Da, desigur… dar…

Ea continuă necruţătoare:

— Şi tu nu i-ai spus nimic, nu? Nu i-ai repetat nimic din ce ţi-am încredinţat să păstrezi în cea mai mare taină?

Brusc, Holy Tong păru prăbuşit: pleoapele, bărbia, întreg corpul păreau cuprinse de o amorţeală generală. Coborând privirea, murmură ca pentru sine:

— Înseamnă că e…

— Bineînţeles că e mort. Şi tu ar fi trebuit să fii. Câţi bani ai luat?

Holy îşi frânse mâinile. O lua de la capăt. Se blestemă în sinea lui. Hotărât lucru, era incorigibil.

— Nimic, îţi jur. Nimic, afirmă el. Nici un dolar. Am pălăvrăgit doar aşa cu Cheng, adăugă el pe un ton scăzut.

— Ai pălăvrăgit, rânji doamna Yao. Ar trebui să te biciuiesc până crăpi.

— Unde e Cheng acum? îndrăzni să întrebe chinezul.

— Pe fundul golfului Kowloon împreună cu avionul, spuse

ea rece. Cel puţin, aşa sper, sau la morgă, făcut bucăţele.

— Ce?

Dintr-o dată, Holy îşi uită frica şi ruşinea, bolborosind:

— Eşti un monstru! Avionul care a explodat... Toată lumea... Cum ai putut?

Agasată, ea ridică din umeri.

— A fost un accident. Bomba trebuia să explodeze înainte să se urce în avion, la Taipei. Doar el ar fi fost ucis. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cel răspunzător va fi pedepsit. Nu asta era soluţia corectă. De altfel, totul s-a întâmplat din vina ta, adăugă ea înfuriată. Te poţi considera fericit că lucrurile s-au oprit aici şi că trădătorul de Cheng Chang nu a avut timp să vorbească...

Spre marea lui ruşine, Holy simţi o imensă uşurare. Cu toate acestea, Cheng Chang era prietenul lui de douăzeci de ani şi femeia din faţa lui îl condamnase fără milă la moarte.

Ochii lui Holy se umplură de lacrimi. Doamna Yao stătea în faţa lui, cu mâinile pe şolduri, plină de dispreţ, privindu-l de sus. Brusc, simţi că o doreşte cu disperare. Îşi trecu limba peste buzele uscate şi promise cu umilinţă:

— N-am să mai fac.

Se priviră o secundă în tăcere. Holy Tong înghiţi în sec. Doamna Yao era într-adevăr o femeie fascinantă. Nimeni nu ştia că era amantul ei şi era mai bine că se întâmplase aşa, căci doamna Yao era şeful unei organizaţii clandestine a partidului. Altfel spus, numărul unu al serviciilor secrete din Hong Kong, cea care o înlocuise pe ziarista Fei-ming, mult prea devotată mareşalului Lin-piao, rivalul preşedintelui Mao. Era singura persoană din colonie care putea obţine viza pentru China comunistă în două ore. Oficial, conducea cinematograful Astor cu o mână de fier. Cu un an în urmă, când se plângea de o criză de lumbago persistentă, o prietenă i-l recomandase pe Holy cel cu acele de aur.

Neîncrezătoare, ea îl vizitase la vilă, fără gânduri ascunse. De mai mulţi ani, doamna Yao îşi sacrificase viaţa sexuală în favoarea cărticelei roşii, în urma pierderii soţului ei într-o încăierare politică.

Când îi ceruse să-şi scoată rochia ca să o trateze, ea îl

avertizase sec:

— Nu mă trataţi ca pe orice femeiuşcă. Am venit aici ca să mă vindec, nu pentru altceva.

O oră mai târziu, spre imensa lui satisfacţie de altfel, aproape o violase. Mâinile chinezului degajau un magnetism erotic incontestabil şi orice autocritică pe care şi-ar fi făcut-o doamna Yao n-ar fi făcut-o să recunoască faptul că era o refulată. Doamna Yao suferea sub carapacea virtuoasă a partidului. Apetitul ei sexual, stăvilit atâta timp, găsise în Holy Tong partenerul ideal, a cărui bulimie erotică putea fi în sfârşit satisfăcută. În acelaşi timp, ea îl făcea să plătească acest lucru în concordanţă cu regulile partidului, umilindu-l cu plăcere. Cu toate acestea, îi mărturisise des secrete importante, convinsă că teroarea pe care i-o inspira avea să-i taie cheful de indiscreţii. În plus, îl ameninţa în permanenţă cu despărţirea, cu toate că ştia că i-ar fi fost greu să găsească un alt înlocuitor la fel de dotat şi de discret.

— Bine, zise doamna Yao, acum plec. Să-ţi fie învăţătură de minte.

Holy încremeni. După şocul pe care îl suferise, faptul că nu avea să facă dragoste cu ea îl înnebunea.

— Nu vrei să te tratez? întrebă el timid. Nu durează mult.

Cu poşeta în mână, ea păru să ezite, apoi o puse la loc şi se aşeză pe divan.

— Grăbeşte-te, nu am prea mult timp.

Holy deschise caseta din lemn de trandafir şi scoase două ace de aur.

— Trebuie să-ţi scoţi rochia.

Avea vocea răguşită şi-o mângâia în permanenţă cu privirea.

Fără să răspundă, ea desfăcu capsele şi fermoarul rochiei. Când o văzu în desuurile de culoarea somonului, Holy simţi că moare de dorinţă. Cu toate că doamna Yao avea fesele flasce, pieptul zbârcit şi un corp slab de adolescentă rahitică, o prefera tuturor amantelor mai tinere, poate pentru că ştia că nu i se dăruia pentru nişte documente false.

După ce se întinse pe burtă, bine sprijinită de perniţele

de mătase neagră, el îi înfipse repede unul dintre acele de aur la baza şalelor. Ea tresări uşor şi închise ochii. Holy luă cel de-al doilea ac şi i-l înfipse delicat în ceafă, apoi se ridică.

Ritualul începuse. Niciodată până atunci doamna Yao nu făcuse dragoste cu el înainte de a se sacrifica pe altarul acupuncturii.

Fără a scoate acele, Holy începu să-i maseze foarte uşor şalele şi spatele. Femeia stătea în continuare nemişcată. După mai multe minute, cu răsuflarea tăiată, el o împinse puţin întinzându-se lângă ea. Starea în care se afla l-ar fi făcut să se ruşineze şi pe un cimpanzeu în călduri. Doamna Yao se mişcă uşor.

— S-a terminat?

Şedinţa nu dura niciodată mai mult de cinci minute. Luat pe nepregătite Holy bolborosi:

— Da, aşa cred.

Scoase cu dexteritate acele. Chinezoaica sări imediat de pe divan şi se îmbrăcă în câteva secunde, aranjându-şi apoi cocul. Holy rămase prostit, cu acele în mână şi cu pântecul în flăcări.

— Plec, îl anunţă doamna Yao senină. Mă simt mult mai bine.

Făcu doi paşi spre uşă. Holy aruncă acele şi se repezi după ea. Ochelarii i se aburiseră.

— Doar nu vrei să…

— Ba da…

Cu toate acestea, ea nu se desprinse când o luă în braţe şi o strânse violent la piept.

— Eşti un porc, şuieră ea. Un câine. Nu ştii să-ţi înfrânezi instinctele. Uită-te la tine. Dă-mi drumul imediat, altfel îl chem pe Tuan.

Brusc, Holy îşi regăsi liniştea interioară. Doamna Yao căpătasem expresie avidă pe care o cunoştea foarte bine, strângând din buzele groase care dezgoleau dinţii mari şi galbeni. Îl dorea.

O luă de mână, ghidându-i-o pe sub chimonoul de mătase. Dacă clienţii lui ar fi putut constata efectul filtrului de dragoste, ar fi comandat damigene întregi. Doamna Yao

dăduse ochii peste cap. Mâna sa se crispă o secundă pe corpul lui Holy, apoi femeia se dădu un pas înapoi.

— Nu e nevoie să-mi scot rochia, nu-i aşa? murmură ea.

Fără a aştepta răspunsul amantului, făcu să alunece slipul de-a lungul picioarelor şi-l aruncă pe birou. Holy Tong tremura de excitare. Aproape că o aruncă pe divan şi o pătrunse imediat. Ea se agăţă de el ca o lipitoare, cu nările dilatate, agitându-şi spasmodic corpul slab, atât de puternic, încât se rostogoli pe podea împreună cu Holy. Îmbrăţişarea continuă pe covor până când doamna Yao scoase un şuierat aidoma unui cazan cu abur care se goleşte.

Îşi respinse instantaneu partenerul şi rămase întinsă pe spate cu răsuflarea tăiată, cu gura întredeschisă şi cu rochia ridicată pe pântec.

Holy ar fi vrut să continue dar nu mai îndrăznea. O privi ridicându-se, aranjându-şi rochia şi părul. Încet, încet, femeia îşi recăpăta expresia semeaţă şi neliniştitoare. Îl privi dispreţuitor pe Holy, căruia scurta îmbrăţişare nu-i adusese vizibil satisfacţia, nici a trupului nici a sufletului.

— Eşti indecent, spuse ea sec.

Bărbatul se înfăşură imediat în chimono. Doamna Yao aprinse o ţigară Craven şi suflă cu voluptate primul fum. Alături de orgiile sexuale, ţigările englezeşti erau singurele abateri de la perceptele lui Mao.

Era gata de plecare. Surâsul ei deveni ameninţător.

— Din cauza ta, zise ea, am fost nevoită să-i mint pe tovarăşii din partid şi să jur că nu ştiu cum s-a putut produce o asemenea scurgere de informaţii. Dar dacă mai faci aşa ceva…

Lăsă fraza în suspensie şi ieşi fără să-l sărute. Holy se gândi la Boeingul de pe fundul golfului Kowloon şi-l luă cu frig pe şira spinării. În acelaşi timp se simţi teribil de excitat la gândul că în anumite scurte momente doamna Yao devenea emoţionată, recunoscătoare şi uneori chiar umilă… Deja se gândea la următoarea ei vizită.

Pentru a-şi abate gândurile, se aşeză din nou în faţa uşii de sticlă. Taifunul Emma dispăruse definitiv în direcţia Filipinelor, cu cortegiul lui de nori şi ploaie. Holy simţi o

vagă contrarietate. Cunoştea la Yaumati o minionă vâslaşă de sampan în vârstă de douăzeci de ani, care îl primea numai în zilele de furtună pentru că îi era frică să rămână singură. Acum era obligat să aştepte următorul taifun.

Holy Tong urmări cu privirea feriboturile verzi şi roşii. În zare, se detaşa net linia albastră a munţilor Chinei continentale. O altă lume. În anumite momente, Holy se simţea foarte singur. De şase luni, toţi chinezii bogaţi care locuiau în vilele din vecinătate plecaseră discret la Bangkok, la Singapore, sau mult mai departe. Pentru a salva aparenţele, lăsaseră în urmă nenumăraţi servitori, dar nu avea de gând să se mai întoarcă niciodată. Pe nesimţite, Hong Kong-ul se transforma, virând spre comunism.

În ciuda priveliştii minunate, Holy nu reuşea să se calmeze. Se gândea în continuare la Cheng Chang, vechiul lui camarad. Nu prea inteligent, nu prea sclipitor, dar devotat. Ochii blânzi ai lui Holy fură invadaţi de lacrimi. Ca majoritatea chinezilor tradiţionalişti, credea cu tărie că sufletul unui mort nu-şi putea găsi liniştea decât dacă era îngropat în pământul strămoşilor săi.

Era ultimul serviciu pe care-l putea face sărmanului Cheng Chang, născut ca şi el în mahalale din Tehung-King. Ridică receptorul şi sună o tânără chinezoaică pe care o folosise până atunci la lucruri mai puţin sordide: Mina, o târfă de condiţia lui, oficial damă de consumaţie. Nu se simţea în stare să se ducă el însuşi la morgă…

Capitolul V.

O chinezoaică grăsună şi fără vârstă stătea în spatele unui birou vetust. În mijlocul camerei cu pereţii vopsiţi în ulei. Imposibil de ştiut dacă mirosul de formol venea de la ea sau de la pereţi. Îl privi cu indiferenţă pe Malko, impecabil în costumul de alpaca neagră şi îl întrebă într-o engleză excelentă:

— Căutaţi un dispărut, domnule? Cum se numeşte?

Malko suspină în sinea lui. De două zile devenise cel mai bun client al morgii din Kowloon, o clădire scundă şi murdară situată pe Po-chang Street în inima cartierului popular Tokwa-wan. De trei ori pe zi începea acelaşi ciclu de întrebări şi funcţionarii politicoşi îl trimiteau întotdeauna în acel birou ocupat doar de acea persoană. Răspunsul era invariabil: nu, nu fusese identificat corpul domnului Cheng Chang şi nu erau şanse de reuşită dată fiind starea corpului. Unele sicrie fuseseră umplute cu bucăţi de carne şi oase şi mult nisip… Oricum, nu trebuia să dispere.

Politeţea chinezească era fără cusur.

Toată lumea din Hong Kong părea să fi uitat de accidentul Boeingului, în afară de China Airlines, care promisese o recompensă de o sută de mii de dolari Hong Kong celui care ar fi furnizat elemente permiţând identificarea sabotorului sau sabotorilor..

Nimeni nu se prezentase încă.

Malko devenise extrem de nervos. Se anunţa un nou taifun. Timpul se schimbase brusc şi un vânt prea cald pentru acel anotimp plimba nori grei deasupra contraforturilor Noilor-Teritorii. Atmosfera era sufocantă. Fu nevoit să facă apel la toată buna educaţie pentru a răspunde calm:

— Domnul Cheng Chang din Kowloon.

I se păru că chinezoaica clipi imperceptibil, asta doar dacă nu îi juca o festă ventilatorul de pe birou. În loc să-l invite să se întoarcă a doua zi, funcţionara surâse şi-i arăta cu degetele prelungi unicul scaun din încăpere:

— Nu vreţi să luaţi loc domnule? Mă duc să mă informez.

Cu toate acestea avea o listă în faţa ei. Fără să-l privească, ieşi din birou închizând fără zgomot uşa în spatele ei. Malko nu avu timp să-şi pună vreo întrebare pentru că femeia se întoarse repede.

— Acest domn a venit după corpul lui Cheng Chang, anunţă ea de parcă Malko ar fi cerut diamantul Koh-i-noor, unei persoane aflate în spatele ei.

Malko întoarse capul şi întâlni privirea unor ochi uimitor de albaştri şi o mustaţă roşcovană, cum numai un colonel englez din armata Indiilor ar fi putut să poarte fără a fi ridicol.

— Sunt colonelul Archie Whitcomb, îl anunţă nou venitul. Directorul Securităţii din colonie.

Ca majoritatea albilor care-şi petrecuseră viaţa în Extremul Orient, colonelul Whitcomb îşi păstrase chipul uimitor de neted pentru vârsta lui. În momentul în care avea să se retragă, ar fi trecut brusc de la patruzeci la şaptezeci de ani.

Cu silueta interminabilă şi mersul legănat, cu şortul kaki şi cu bastonul de piele, părea ieşit din paginile unei cărţi de Kipling. Nu avea însă aerul unui imbecil dar îi strânsese mâna ca într-o menghină.

Malko se întreba cum putea suporta pe o asemenea căldură şosetele de lână albă, dar mai ales ce dorea de la el. Avertismentul lui Dick Ryan i se întipărise în memorie.

— Sunt prinţul Malko Linge, spuse el la fel de snob ridicându-se, din Liezen, Austria.

Colonelul Whitcomb era mult prea bine crescut ca să se îndoiască de cuvintele unui domn, sau să bănuiască aşa ceva, dar ochii lui albaştri căpătară o expresie extrem de distantă şi spuse rece:

— Austriac, nu-i aşa? Purtaţi un nume vestit... De la cine l-aţi furat? Părea el să spună. Ochii albaştri, incisivi şi duri, îl măsurau pe Malko. Acesta vru să-şi enumere câteva dintre titluri: Cavaler de onoare şi devotament al Sfântului Sepulcru, Mare voievod al Voevodatului Serbiei... dar ar fi părut deplasat. Preferă să atace subiectul arzător:

— A fost găsit corpul domnului Cheng Chang?

Colonelul Whitcomb îşi netezi visător mustaţa.

— Îmi permiteţi să vă întreb, spuse el suav, de ce vă interesaţi atât de această persoană?

Malko pregătise de două zile răspunsul. Ochii lui aurii îl priviră la fel de inocent pe colonel:

— Desigur. Am venit la Hong Kong să reperez exterioare pentru un film pe care casa mea de producţie intenţionează să-l toarne în colonie. Domnul Cheng Chang a mai lucrat pentru mine şi aducea nişte hârtii lipsite de valoare pentru alţii, dar care m-ar fi scutit să pierd un timp preţios. Sunt onorat şi flatat, domnule colonel, de interesul pe care mi-l arătaţi…

Englezul spuse sec:

— Domnule, atunci când un avion civil cu patruzeci şi şapte de persoane la bord este sabotat, datoria autorităţilor este să deschidă o anchetă serioasă, ceea ce şi facem.

— Evident, întări Malko, aveţi o sarcină grea. Toate aceste bombe…

— Care bombe?

Ochii albaştri îl priveau fix. Semăna cu Nelson în bătălia de la Trafalgar. Pentru el nu existau bombe pe un teritoriu al Maiestăţii Sale. Când interesul Coroanei era în joc, colonelul Archie Whitcomb, decorat cu Distinguished Service Order, ştia să fie de o ipocrizie fără limite.

Prietenii lui englezi vorbeau despre el ca despre o persoană admirabilă şi exemplară: o treime apostol, o treime estet şi o treime binefăcător al umanităţii. Un înger al lui Dumnezeu, care predica în teritoriile îndepărtate ale Coroanei mesajul de foc al reginei Victoria către chinezii de bună credinţă.

Din nefericire, erau din ce în ce mai puţini.

Anumiţi americani din Serviciile speciale îl acuzau însă că îi denunţase comuniştilor pe chinezii prea independenţi din Taipei, uitând timp de doi ani să-i avertizeze pe aceştia – aliaţi în principiu – că filiera lor de infiltrare în China Roşie, cu punct de plecare Hong Kong, ducea direct la închisoarea din Canton, unde spionii erau tăiaţi în bucăţi mici sau cumpăraţi, după rangul pe care-l aveau.

Ca răspuns la aceste comentarii veninoase, colonelul

Whitcomb anima cocteilurile de la Cricket Club, povestind istoria recentă a unuia dintre şefii CIA la Hong Kong, căpitanul Bliss. Marota acestuia era să formeze grupuri de rezistenţă anticomuniste în China continentală. Toată lumea ştia asta. Într-o zi fusese contactat de un general din Taipei care îi mărturisise în cel mai mare secret că avea o mică trupă ce opera la două sute de mile de Hong Kong. Îi comunicase chiar frecvenţele radio utilizate de acea grupare. Bineînţeles, căpitanul Bliss se năpustise la staţiile de ascultare. Minune! Fuseseră captate mesajele unui anumit post numit Radio China Liberă, fără îndoială anticomunist. Specialiştii gonio localizaseră emisiunea pe coasta Chinei, în apropiere de oraşul Chik Chu.

A doua zi, Bliss îl implorase pe general să accepte alimente, muniţii şi bani pentru a-şi dezvolta reţeaua. Celălalt se lăsase rugat, dar o lună mai târziu începuse să-şi construiască la Formosa o vilă cu douăzeci şi şase de camere şi piscină încălzită şi cumpărase acţiuni la cel mai important bordel de pe insulă. Norocul său ar fi fost complet dacă nişte colegi geloşi nu l-ar fi anunţat că „gruparea de rezistenţă” consta doar într-o joncă rapidă, închiriată de general, care se apropia un sfert de oră pe zi de coastă pentru a emite…

Generalul dispăruse din vila neterminată şi căpitanul Bliss fusese mutat la Anchorage, în Alaska.

Malko nu ştia aceste lucruri, dar intervenţia colonelul Whitcomb nu-i plăcea. Ochii englezului îl străpungeau cu intensitatea unui fascicul de raze gamma.

Din fericire, ascultând de sfaturile de David Wise, nu purta asupra lui armă…

De altfel, la trecerea prin vamă, funcţionara îi examinase meticulos bagajele, cercetând bănuitoare până şi lungimea pilei de unghii. Zi şi noapte, joncile traficanţilor transportau tone de mărfuri de contrabandă, dar un acord tacit între comunişti şi englezi stopase orice trafic de arme. La ce bun, de altfel? Armata chineză era la cincisprezece mile de Hilton. În ziua în care autorităţile de la Pekin s-ar fi hotărât să invadeze colonia, singurul lucru care i-ar fi întârziat ar fi fost circulaţia îngrozitor de înceată între Lo-hu, postul de

frontieră al Noilor-Teritorii şi Kowloon.

Uitând de bombe, colonelul Whitcomb îl smulse pe Malko din meditaţie:

— Doriţi veşti despre domnul Cheng Chang, spuse el. Vă pot satisface această dorinţă. Binevoiţi să mă urmaţi…

Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri: Malko era aproape sigur că englezul nu-şi făcea nici o iluzie asupra adevăratei sale identităţi. Fără să răspundă, se ridică şi-l urmă pe colonel. Chinezoaica se cufundase din nou în hârţoagele ei mirosind a formol.

Colonelul Whitcomb mergea cu paşi mari înaintea lui Malko. Traversară două curţi, mai multe coridoare şi se opriră în sfârşit în faţa unei uşi de sticlă păzită de un poliţist chinez care îl salută ţeapăn pe colonel. Acesta deschise uşa, dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să treacă. În ochii lui lucea o urmă discretă de ironie încăperea, cu pereţii vopsiţi în ulei alb, ca o sală de aşteptare de spital, era goală, cu excepţia unei bănci de lemn.

Pe ea stăteau trei chinezoaice, depărtate una de alta de parcă n-ar fi vrut să-şi vorbească, cu capul în pământ şi cu mâinile pe genunchi. Toate trei erau îmbrăcate în alb, culoarea de doliu în China.

Cea din stânga avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Pieptănată tradiţional, purta un cheong-sam de bumbac imaculat, care punea în valoare pieptul de o mărime neobişnuită la femeile din rasa ei. Frământa în mâini o batistuţă şi avea ochii înroşiţi de lacrimi. Îl măsură o secundă cu privirea pe Malko şi lăsă din nou privirea în pământ.

Vecina ei îl făcu să încremenească. Rar văzuse un chip de o asemenea frumuseţe. Neted şi rotund, ca al unei thailandeze, cu un nas uşor cârn şi buze uşor răsfrânte. Părul fin de culoare închisă cădea în cascadă pe umeri. Ar fi putut fi luată drept o tânără fată inocentă, dar ochii cafenii, duri şi goi, reflectau parcă toată urâţenia lumii. Privirea ei trecu prin Malko de parcă n-ar fi existat, fixându-l fără urmă de amabilitate pe colonelul Whitcomb. Malko zăbovi puţin studiind-o. Pantalonul de mătase albă şi bluza aproape transparentă erau într-un contrast comic cu îmbrăcămintea

clasică a vecinei sale. Avea membrele fine şi subţiri şi o talie incredibil de îngustă.

În timp ce o privea, cea de-a treia femeie se ridică, împinsă ca de un resort şi îl apostrofă în chineză pe colonelul Whitcomb pe un ton acerb. Era mult mai tânără. Pantalonul şi tunica ofiţerească erau croite dintr-o ţesătură ţeapănă şi rugoasă, fără urmă de eleganţă. Nu era machiată şi chipul voluntar şi dur semăna cu botul unui pechinez, în perfectă armonie cu vocea.

Printr-o frază scurtă în chineză, englezul îi impuse tăcere şi îi arătă cu degetul spre banchetă, surâzând ironic spre Malko.

— V-o prezint pe doamna Cheng Chang.

Degetul lui descrise un arc de cerc desemnând frumuseţea din mijloc.

— Tot doamna Cheng Chang.

Arătă apoi spre cea cu batista. Auzind numele chinezului, femeia ridică privirea.

— Altă doamnă Cheng Chang.

Ce porcărie! se gândi Malko. Iată de ce colonelul îi arăta o asemenea solicitudine.

— Vreţi să spuneţi că aceste trei femei pretind că sunt văduvele domnului Cheng Chang? întrebă el.

— Exact! zise colonelul accentuând fiecare silabă.

Văduva cu şosete albe sări de pe banchetă şi reîncepu să peroreze în chineză. Whitcomb o lăsă să vorbească, apoi traduse pentru Malko.

— Aceasta tocmai îmi spunea că celelalte două sunt nişte târfe ieşite din împreunarea unui ou stricat cu o mandragoră şi că ea este singura soţie adevărată a răposatului Cheng Chang.

— Bine, dar…

Whitcomb ridică din umerii slabi: privirea lui îşi pierduse expresia.

— Celelalte spun acelaşi lucru şi o pot dovedi… Priviţi.

Se adresă în chineză celor trei femei.

Ca una, toate scoaseră din poşetă câte un document de identitate pe care îl întinseră colonelului. Acesta le luă şi i le dădu lui Malko.

— Priviţi.

Documentele erau în chineză, dar lui Malko nu-i fu greu să recunoască asemănarea caracterelor care însoţeau cele trei fotografii. Actele corespundeau aceleiaşi identităţi! Perplex, îi întinse hârtiile colonelului.

— Nu aveţi nici o modalitate de a verifica autenticitatea documentelor?

Englezul îşi permise un rânjet discret.

— La Hong Kong, spuse el apăsând pe fiecare cuvânt, un extras de naştere costă trei mii de dolari – cinci sute de dolari SUA. Hârtiile sunt emise de funcţionari ai statului şi sunt la fel de autentice ca cele adevărate. Avem atât de mulţi refugiaţi.

Aceste trei femei pretind că s-au născut ia Canton, Tehoung-king şi respectiv la Hou-tcheou. Poate mă puteţi ajuta, de vreme ce spuneţi că îl cunoaşteţi pe soţul lor.

— Aveţi idee pentru ce motiv reclamă aceste trei femei corpul sărmanului Cheng Chang?

— Nu mai mult decât motivul pe care-l aveţi dumneavoastră.

Toate ca una, cele trei văduve ridicară privirea. Malko avu impresia dezagreabilă că e o muscă pe o placă de sticlă.

În orice caz, toate trei înţelegeau engleza. Malko se dumirise de ce colonelul îl adusese în faţa celor trei văduve.

— Nu cunosc nici una din aceste trei femei, afirmă el. Asta nu înseamnă nimic pentru că noi comunicam doar prin scrisori. Nu l-am întâlnit niciodată.

Colonelul Whitcomb îl aprobă cu bonomie, apoi spuse ca pentru sine:

— N-am nici un motiv să vă pun cuvântul la îndoială, dar nu reuşesc să înţeleg de ce atâta lume se interesează brusc de acest Cheng Chang care, după informaţiile noastre, nu era nici foarte bogat, nici foarte important. Aceste pasiuni duse dincolo de mormânt, mă lasă perplex, sunt nevoit să mărturisesc.

Malko se afla într-o mare încurcătură. O operaţiune discretă ar fi avut şanse de reuşită. Cele trei chinezoaice îl priveau cu aerul flămând al unei pisici gata să înghită un

canar şchiop. Colonelul Whitcomb îşi lovea discret şosetele albe cu bastonul de piele, părând să se bucure în mod special de situaţie. Cel puţin una dintre cele trei femei cunoştea probabil secretul lui Cheng Chang. Trebuia să-şi facă o aliată. Dacă Cheng Chang fusese suprimat împreună cu alte patruzeci şi şase de persoane, înseamnă că Max ordinatorul avea dreptate.

În munca de informaţii nu se făceau crime inutile.

— Cum intenţionaţi să procedaţi cu aceste trei femei? întrebă Malko.

Englezul emise un sunet care în anumite cluburi foarte selecte putea trece drept râs:

— Aş putea evident să vă cer să aşteptaţi împreună cu ele în această cameră până când vom clarifica situaţia, dar nu cred că ar fi foarte agreabil pentru dumneavoastră.

— Sunt de acord, admise Malko imperturbabil.

Colonelul Whitcomb se juca de-a şoarecele cu pisica. Din fericire, SUA şi Marea Britanie erau teoretic aliaţi! Dacă lucrurile ar fi stat altfel…

— Voi fi pur şi simplu obligat, continuă englezul să le dau afară.

Ţinu din nou un lung discurs în chineză. Vorbea uimitor de bine. Închizând ochii, Malko l-ar fi putut lua drept un autohton.

Cele trei femei nu răspunseră vorbelor colonelului. Se ridicară simplu şi ieşiră una după alta din cameră, în frunte cu chinezoaica îmbrăcată în tunica grosolană. Pe jumătate ironic, pe jumătate serios, colonelul contempla spectacolul. Când fu singur cu Malko, remarcă:

— Hotărât lucru, gălbejitele sunt imprevizibile. Se pare că prezenţa dumneavoastră le-a fermecat.

Nu acesta era cuvântul pe care l-ar fi folosit Malko. Fără să dea atenţie ironiei, îl urmă pe colonel de-a lungul culoarelor. Cele trei văduve mergeau în faţa lor, fără să schimbe un cuvânt. Ajunseră toţi la uşa care dădea în Po-chang Street. Un vânzător de supă chinezească, cu o marmită mare de aramă, aştepta ghemuit. Picioarele lui erau şi mai slabe decât cele ale colonelului Whitcomb.

Cele trei văduve ieşiră primele, traversară strada şi

rămaseră nemişcate pe trotuarul din faţă. Englezul îi întinse mâna lui Malko.

— Încântat să vă cunosc, domnule, spuse el pe un ton egal. Sper că dispariţia prematură a domnului Cheng Chang nu va dăuna prea tare filmului pe care-l turnaţi şi că şederea dumneavoastră în colonie va fi agreabilă. Feriţi-vă de hoţii de buzunare... Dacă avem noutăţi, vi le vom comunica fără întârziere. Succes, domnule Linge.

Surâzând politicos, închise uşa în urma lui. Malko rămase singur pe stradă, faţă în faţă cu văduvele care aşteptau.

Nu se putu împiedica să se gândească la faptul că CIA ar fi trebuit să înlocuiască dintre gorilele sale cu tipi aidoma colonelului Whitcomb, chiar dacă purtau şosete de lână albă.

Nu se vedea nici un taxi. Fără să se întoarcă, o luă pe jos, preferând să lase iniţiativa celor trei văduve, căci dacă spera că ele l-ar fi putut ajuta, reciproca trebuia să fie şi ea valabilă.

*

* *

Malko ieşise din maşină şi admira golful sprijinit de balustradă. Era un spectacol irezistibil, dar gândurile i se învălmăşeau în minte. Cine erau în realitate cele trei femei? Ce secret ascundea Cheng Chang? Având în vedere că fusese identificat de serviciile engleze, misiunea lui se anunţa şi mai delicată, oricare ar fi fost aceea.

În faţa lui se înălţau clădirile moderne de pe Connaugh Road. Călătoria se apropia de sfârşit. Feribotul deja încetinea. Brusc, un minuscul walla-walla apăru în spatele vasului, ştergând aproape coca enormă. Malko văzu o mână gălbuie ieşind de sub prelată şi aruncând ceva în direcţia lui.

Instinctiv se dădu înapoi.

Obiectul se rostogoli pe puntea metalică, la picioarele lui. Taxiul nautic viră şi se îndepărtă cu toată viteza. Malko se aplecă şi luă de jos obiectul aruncat. Era pur şi simplu o bucată de lemn învelită într-o hârtie pe care o despături.

Cu litere de tipar, stângaci scrise, văzu o adresă:

Tsing-fung Street, numărul 27, apartamentul 8b.

Fusese urmărit de una dintre văduve, care profitase de ocazie să intre în legătură cu el. Făcu bucăţele hârtia şi o aruncă în mare, apoi urcă în Volkswagen. Ardea de nerăbdare să se ducă la adresa indicată, dar colonelul Whitcomb nu era un imbecil. În mod sigur Malko era urmărit.

Ca să se amuze, opri şi parcă Volkswagen-ul în faţa Băncii Chinei, cartierul general al comuniştilor din Hong Kong. Era singura bancă din lume unde intrarea se făcea pe baza unei legitimaţii a partidului comunist. Doi gardieni în salopete albastre barau intrarea. Hiltonul era de cealaltă parte a Queen’s Road.

Prima persoană pe care o văzu după ce urcă scara rulantă fu Po-yick, fetiţa care-l ajutase la croitor.

Însoţită de aceeaşi prietenă, stătea pe o banchetă, lângă vânzătorul de ziare. Când îl zări pe Malko, îşi aranjă una dintre şosetele albe şi coborî privirea muşcându-şi buzele.

— Po-yick! zise el râzând. Ce bine îmi pare că vă văd.

Cu o voce slabă, chinezoaica spuse:

— Mi-am uitat caietele la dumneavoastră în maşină.

Malko se forţă să surâdă. Avea alte griji pe cap.

— Ar fi mai bine să veniţi mâine, Po-yick, îi spuse el. Pentru moment maşina mea nu e aici şi nu prea am timp.

Po-yick se ridică vioaie. Ochii îi jucau în cap, ocolind permanent privirea lui Malko.

— N-aş vrea să vă deranjez, murmură ea.

Fără să spună la revedere, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă însoţită de inseparabila ei colegă. Brusc, Malko realiză că se îndrăgostise de el, aşa cum numai la paisprezece ani se întâmplă.

Se simţea mişcat, dar nu avea timp să se ducă după ea.

Ostentativ, îşi luă cheia şi se urcă în ascensor. Frumoasa liftieră îi surâse seducător. Din nou era singurul ei client. De când cu bomba, mulţi urcau pe jos.

În loc să se ducă până la etajul douăzeci şi doi, se opri la patru, ca şi când s-ar fi dus la piscină, apoi coborî discret până la etajul inferior. Trecând pe lângă cafenea, o luă pe un hol pustiu, care ducea la una dintre ieşirile nefolosite ale hotelului spre Garden Road. În urma tulburărilor din ajun.

Doar intrarea principală era practicată. Doi poliţişti în civil îi controlau pe vizitatori şi coolies suspecţi.

Aşezat pe un scaun pliant, o flintă datând de pe vremea lăncierilor bengalezi, un gurkha bărbos îl privea venind.

Hong Kong-ul era plin de acei hinduşi aduşi de englezi. Când părăsiseră India, luaseră cu ei pe cei mai compromişi dintre oamenii de încredere. De atunci, gurkhas şi sikhs, lipsiţi de ocupaţia lor principală – tăierea capetelor – se ofileau, fideli ca nişte ciobăneşti germani.

Când Malko îi spuse că vroia să iasă, acela clătină din cap. În plus, nu prea ştia engleză şi Malko de-abia cunoştea câteva vorbe în dialectul lui... Discuţia risca să dureze la infinit. O hârtie de zece dolari Hong Kong îl făcu să se hotărască şi să revină la sentimente mai omeneşti.

În definitiv, avea ordin să interzică intrarea chinezilor, nu şi ieşirea albilor.

Malko ajunse pe Garden Road, strada ce urca dealul, paralel cu funicularul de pe Victoria Peak. Pentru mai multă siguranţă, luă un taxi de la staţia de plecare a funicularului. Nimeni n-avea cum să-l urmărească. Din acel loc intrarea principală era invizibilă.

Îi arătă şoferului adresa. Din fericire, acesta înţelegea câteva cuvinte în engleză. Tsing-fung Street se afla în North Point, un cartier destul de sărac, la capătul insulei, locuit doar de chinezi. Lăsând pe dreapta Happy Valley, hipodromul, taxiul se afundă pe străduţele înguste din Wang-chai. Aproape la fiecare intersecţie, o maşină blindată de poliţie oprea maşinile şi ricşele. Înarmaţi cu mitraliere mai mari decât ei, poliţiştii chinezi purtau cască şi o ţinută impecabilă.

Vechea poveste: bombele.

Cu cât intra mai adânc în cartierul chinezesc, Malko se simţea din ce în ce mai puţin în largul lui. Nu se temuse niciodată de cei din rasa galbenă şi cu toate acestea ura pe care o simţea în jur era aproape palpabilă. La fiecare semafor doi sau trei tineri se apropiau de taxi şi mormăiau înjurături. Albii erau rari. Turiştii nu se aventurau niciodată mai departe de Queen’s Road şi de magazinele sale elegante.

Altă dată i s-ar fi propus o pipă cu opium sau nişte fetiţe, acum i se ofereau manifeste preamărind cugetările lui Mao.

Taxiul o luă King’s Road şi coti la stânga, apoi opri în faţa unui enorm bloc de locuinţe plin de frânghii de rufe. Ajunsese. Parterul clădirii era ocupat de magazine sărăcăcioase, de la croitor până la atelierul de reparat ricşe.

Malko plăti şi coborî. Oamenii îl priveau curioşi. Imobilele fuseseră construite pentru adăpostirea refugiaţilor din China comunistă, care trăiau din ajutoare şi din alocaţiile guvernamentale.

O luă pe un coridor întunecat şi, minune, dădu peste un ascensor! Se opri la etajul opt. Liftul dădea într-un soi de coridor interior. Apartamentul 8b era imediat în dreapta. Malko privi în jur înainte de a apăsa pe sonerie. Nu se întâmplă nimic. Sună încă o dată fără succes şi aşteptă. O puştoaică ce cobora în fugă scara de serviciu îl privi pe furiş.

Bizar!

Se îndepărtă şi auzi în spatele lui un scârţâit. Uşa apartamentului 8b se întredeschise şi apăru un chip înfricoşat: acela a celei mai în vârstă dintre văduve.

Capitolul VI.

Apartamentul mirosea a supă chinezească acră. La început, din cauza penumbrei, Malko nu distinse mare lucru. Involuntar, se izbi de femeie care tremură ca un armăsar nervos şi întoarse capul. Capotul îi era impregnat cu un parfum ieftin şi ameţitor.

Chinezoaica îl conduse într-un mic antreu şi-l pofti într-un living cu mobile ieftine, acoperite cu huse de plastic. Încăperea era luminată doar de o singură lampă şi cu toate că ferestrele erau deschise, storurile fuseseră trase. În cameră domnea o căldură apăsătoare şi nesănătoasă.

El se aşeză pe un fotoliu neconfortabil şi chinezoaica luă loc în faţa lui. Nu schimbaseră încă nici o vorbă. O privi atent. Cu mâinile încrucişate pe genunchi, femeia părea terorizată. Nu avea un chip frumos, dar degaja o senzualitate excesivă, ca o baterie prea încărcată. De câte ori întâlnea privirea lui Malko, îşi întorcea capul ca în faţa unui spectacol obscen.

— Cine sunteţi? întrebă ea, pe un ton scăzut, într-o engleză sacadată.

Malko ezită. Era ca la ruleta rusească.

— Un partener de afaceri. Trebuia să lucrăm împreună la un film, răspunse el într-un târziu.

Ochii chinezoaicei oglindeau neîncredere.

— A fost ucis.

Nu era nici măcar o acuzaţie, doar o constatare, făcută cu o infinită oboseală. Malko nu ştia ce atitudine să adopte.

— De ce atâta mister pentru o simplă întâlnire?

— Mă tem, spuse ea.

Era adevărat.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră de fapt? întrebă el extrem de curios.

— Soţia lui.

— Şi celelalte?

Ea îşi frânse mâinile într-un gest copilăresc.

— Nu ştiu, nu le-am văzut niciodată. M-au insultat. Mint.

N-a avut decât o singură nevastă, pe mine.

Întreaga ei atitudine respira sinceritate, dar Malko deja cunoştea puterea de disimulare a asiaticelor. Aflat în faţa celorlalte două, acestea ar fi fost probabil la fel de sincere. Trebuia să afle cu orice preţ adevărul.

— De ce a fost ucis soţul dumneavoastră? întrebă Malko.

— Nu ştiu, gemu ea. Nu ştiu, dar a fost ucis.

Brusc, izbucni în suspine înfundate. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă. Bărbia îi tremura uşor. Era demnă de milă.

Jenat, Malko o lăsă să se liniştească. Ca să treacă peste acel moment, luă o mică statuetă de fildeş de pe un gheridon şi începu să se joace cu ea. Era ceea ce chinezii numeau fata doctorului. O figurină reprezentând corpul unei femei, care putea fi găsită odinioară în toate cabinetele medicilor chinezi, pentru pacientele timide. Pentru a evita să se dezbrace, acestea indicau pe statuetă locul dureros.

Timp de mai multe minute, tăcerea fiu fu tulburată decât de suspinele chinezoaicei. Malko mângâia distrat coapsa statuetei, reflectând. Brusc, realiză că femeia nu mai plângea. Ridică privirea. Ea urmărea fascinată mişcarea mâinii pe fildeş, cu ochii ficşi şi cu buzele uşor întredeschise, dând la iveală dinţii foarte albi, de parcă Malko ar fi mângâiat-o chiar pe ea. Când acesta se opri, ea tresări ca zguduită şi ochii îşi pierdură fixitatea fără să scape din ochi statueta.

Tulburat şi el, Malko reluă mişcarea. Docilă, chinezoaica tremura. Într-un soi de uimitoare telepatie erotică. Niciun cuvânt nu fusese pronunţat de-a lungul mai multor minute.

Cu bună ştiinţă, Malko atinse pântecul bombat al statuetei.

În faţa lui, chinezoaica se ghemui de parcă primise un pumn, apoi îşi destinse brusc picioarele, ridicându-şi abdomenul. Capotul i se desfăcu şi Malko zări ciorapii fără jartiere. Nu purta nimic altceva. Cu mişcări vioaie, femeia îşi strânse capotul.

Fără milă, el continuă să mângâie pântecul statuiei. Mâinile chinezoaicei lăsară capotul să se deschidă din nou, descoperindu-i trupul. Ca vrăjită, chinezoaica începu să geamă, să strige şi să zgârie ţesătura canapelei, cu toate că

Malko se afla la trei metri de ea. Abandonând pântecul statuiei, mâna bărbatului urcă până la sânii de fildeş, strângându-i în palmă.

Chinezoaica scoase un strigăt şi-şi îndreptă trupul. Avea o privire înnebunită, de parcă era în transă. Gesturile lui Malko o atingeau parcă direct. Prins în joc, bărbatul mângâie din nou brutal pântecul de fildeş. Femeia se opinti şi scoase un geamăt continuu printre buzele întredeschise, murmurând:

— Nu m-a atins de cinci ani.

— Cine?

— Cheng Chang, soţul meu.

— De ce, întrebă el mângâind uşor corpul statuiei.

Cu ochii închişi, chinezoaica se destinse. Trupul îi era în continuare scuturat de tremurături. Nu-i trecea prin minte să-şi acopere cu capotul coapsele dezvelite.

— Nu mă mai iubea, spuse ea deodată. Cu toate acestea, era un soţ bun. Nu mi-a lipsit niciodată nimic.

Judecând după cum arăta, nu minţea.

Înseamnă că era adevărata lui soţie şi deci ştia cel mai puţin. Pierdut în gânduri, Malko încetini mişcarea mâinii. Chinezoaica îl aduse la realitate, implorându-l:

— Vă rog, nu vă opriţi.

Cuprins din nou de griji, Malko nu mai avea chef de acel joc. Puse statueta pe gheridon şi o întrebă direct:

— Ce ştiţi despre secretul soţului dumneavoastră?

Cu răsuflarea tăiată, doamna Cheng Chang rămase cu gura deschisă, de parcă fusese pălmuită. Sări brusc în picioare. Halatul i se deschise complet. În ciuda coapselor puţin cam pline, avea un corp frumos.

Fără reticenţe, începu să-l înjure pe Malko cu glas scăzut, în chineză şi să bată din picior. Ridică vocea până când deveni un sunet ascuţit, începând să scuipe. Malko se repezi la ea ca s-o facă să tacă.

— M-aţi dezonorat, se smiorcăi ea. Am să mă omor.

Îi scăpă din mâini, rostogolindu-se spre fereastră şi începu să ridice storul. Malko o prinse şi o înlănţui.

Femeia se zbătea cu o forţă nebunească. În timpul luptei, capotul se deschise complet, dezvelind pieptul greu.

Chinezoaica părea că-şi uitase delirul erotic. Murmurând cuvinte fără şir, încerca să se apropie din nou de fereastră cu intenţia evidentă de a se arunca.

Uitând de orice galanterie, Malko o scutură furios.

— Opriţi-vă, sunteţi nebună!

Ea se opri brusc, fixându-l pe Malko cu o privire rătăcită. Acesta o privea în întreaga ei goliciune, dar ea nu părea să se sinchisească. Fără o vorbă, femeia se îndepărtă de fereastră clătinându-se. Uşor îngrijorat, Malko fu gata să se ia după ea, temându-se să nu-şi taie venele sau să sară pe cealaltă fereastră.

Era însă atât de istovit, încât simţea nevoia să se aşeze. Nu-şi imaginase niciodată că o mângâiere telepatică ar fi putut provoca un asemenea dezastru…

Nu ajunsese la nici un rezultat. Zbenguiala cu doamna Cheng Chang nu intrase în planurile sale. Dacă şi celelalte văduve îi rezervau acelaşi lucru…

Chinezoaica apăru la fel de brusc cum dispăruse. Îşi scosese pur şi simplu halatul şi îşi machiase cu grijă ochii cu khol şi îşi fardase cu roşu gura şi sfârcurile. Malko nu avu timp să pună vreo întrebare. Văduva lui Cheng Chang se lipi de el, mişcându-se într-un mod scuzabil doar prin lunga ei abstinenţă.

Răspândea un miros puternic şi animalic, care acoperea parfumul cu care se stropise din belşug. Cu privirea coborâtă, evită gura lui Malko, dar îl atrase pe podeaua acoperită cu o rogojină, dezbrăcându-l în tăcere cu gesturi foarte precise.

Modul în care i se oferea era lipsit de pasiune. După ce îl dezbrăcă complet, îngenunche câteva secunde deasupra lui pentru a-i trezi dorinţa, dar nu făcu nici un gest de tandreţe. Un adevărat automat.

Se trânti deodată peste el. Malko avu senzaţia că deschisese zăgazurile unui vulcan. Fără o vorbă, femeia se contorsiona, cu gura deschisă şi cu ochii daţi peste cap, agăţându-se de el de parcă s-ar fi înecat.

Se zbătu astfel mult timp, fără ca bărbatul să-şi dea seama dacă atinsese plăcerea sau nu. Mişcările lor erau complet separate, total independente. Brusc, ea scoase un

strigăt sugrumat şi Malko îi simţi inima care-i bătea nebuneşte.

În cameră era o linişte desăvârşită şi de afară se auzeau servitoarele care-şi aruncau invective în chineză. Totul i se părea ireal lui Malko. Cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, aştepta un agent dublu care trebuia să-i dea o informaţie vitală pentru ţara lui de adopţie. Acum făcea dragoste cu o chinezoaică al cărui nume nici măcar nu-l cunoştea şi nici motivul pentru care făcea acest lucru.

Ca şi când ar fi vrut să-i răspundă la acea întrebare mută, doamna Cheng Chang ridică uşor capul şi îi spuse în engleza ei şovăitoare:

— Scuzaţi-mă, nu voiam acest lucru, dar m-aţi excitat atât de tare... Nu mai puteam, reţinerea mă îmbolnăvea... Sunt cinci ani de când soţul meu nu a mai făcut dragoste cu mine. Nu mă mai dorea. Doar fetele foarte tinere şi foarte vicioase îl puteau excita. Cum avea puţini bani, se ducea la târfele din Wan-chai. Avea nevoie şi de filme...

— Cinci ani!

Malko o privea neîncrezător. Putea fi un alt truc, dar părea sinceră. De altfel, ea continuă:

— N-ar fi trebuit să spun asta unui străin, dar n-aş vrea să mă judecaţi greşit. Nu mi-am înşelat soţul până astăzi. Sunteţi ispita întruchipată. Cum aţi ghicit dorinţa mea arzătoare?

Flatat dar perplex, Malko o întrebă:

— De ce nu l-aţi părăsit pe Cheng Chang? Sunteţi tânără şi frumoasă.

— Să-l părăsesc?

Tonul chinezoaicei exprima o profundă stupefacţie, de parcă Malko ar fi spus o blasfemie.

— Bine, dar era un soţ foarte bun, izbucni ea vehement. Când a murit mama mea, a plătit opt sute de dolari pentru o înmormântare decentă şi i-a trimis trupul la Canton. M-a dus la restaurant cel puţin o dată pe săptămână şi nu mi-a lipsit nimic. El a cumpărat toate mobilele din apartament. Nu sunt o târfă şi nu-mi părăsesc soţul pentru aşa ceva.

Era sincer şocată. Malko îşi dădu seama că făcuse o mişcare greşită. Hotărât lucru, sufletul oriental avea

ascunzişuri nebănuite.

Încercând să evite acel subiect delicat, o întrebă:

— De ce aţi vrut să luaţi legătura cu mine cu orice preţ?

— Nu ştiu. Îmi era frică. M-am gândit că dumneavoastră mi-aţi fi putut oferi o explicaţie. Când a plecat, mi-a spus că avea să câştige mulţi bani la Taipei. Aţi fost împreună?

Malko clătină din cap:

— Nu.

Stăteau întinşi unul lângă altul, pe rogojina care îi intra adânc în carne lui Malko. Stranie poziţie pentru o Alteţă Serenisimă, chiar aflată în călătorie. Spionajul era o meserie plină de surprize.

Se gândi la celelalte femei pe care le întâlnise la morgă. Dacă aceasta era soţia legitimă, cine erau celelalte şi de ce se interesau de regretatul Cheng Chang?

Bizar! Actele false nu se confecţionau singure şi domnul Cheng Chang nu era destul de bogat pentru a tenta nişte false Văduve.

— Nu ştiţi despre afacerea care l-a dus la Formosa?

— Nimic. Nu mă ţinea la curent cu problemele lui. De altfel, nu mai locuia aici de mult, din cauza fetelor. Credeam că m-aţi putea ajuta…

Părea disperată. Malko insistă:

— Nu cunoaşteţi pe nimeni care ar putea şti ceva?

— De ce sunteţi atât de interesat? întrebă ea prompt, sprijinindu-se într-un cot.

Malko ezită doar o secundă.

— Lucrez pentru Serviciile de informaţii americane, spuse el. Soţul dumneavoastră era în posesia unei informaţii foarte importante. Acesta este motivul pentru care a fost ucis.

Speriată, ea îşi acoperi gura cu palma.

— Oribil.

— Nu vă vine nimeni în minte?

Ea ezită înainte de a răspunde.

— Holy, poate. Era cel mai bun prieten al lui. Holy Tong. Are un birou în Hong Kong la Holland House.

— De ce nu l-aţi întrebat?

Ea clătină din cap.

— Nici măcar nu mă cunoaşte. Îl făcea pe Cheng să alerge după fete. Erau tot timpul împreună. Nu se gândeşte decât la femei.

— Credeţi că soţul dumneavoastră a vorbit cu el?

— Nu ştiu, poate.

Malko deschise gura dar fu întrerupt de sunetul scurt al soneriei. Doamna Cheng Chang se ridică în genunchi, încrucişându-şi pudic mâinile pe sânii în formă de pară. Suspină uşor.

— Ascundeţi-vă. Nu trebuie să fiţi văzut.

O adevărată scenă de adulter.

Malko se lăsă condus docil până în cameră, cu toate că partenera lui îi ajungea. Doar până la umăr. Mirosea a paciuli şi a transpiraţie dospită cu iz de peşte. Doamna Cheng Chang îi făcu semn să nu scoată un sunet şi închise uşor uşa, după ce îi aruncase hainele grămadă în cameră.

Avu timp să o vadă îmbrăcându-şi capotul, înainte de a închide uşa. Profită de răgaz pentru a se îmbrăca. Dezmăţul în timpul orelor de serviciu era dezaprobat de înaltele oficialităţi de la CIA. Nici măcar spionii de lux nu făceau excepţie.

Complet îmbrăcat, îşi lipi urechea de uşă ascultând. Semăna cu un personaj al lui Feydeau. Dată fiind incandescenţa frumoasei văduve Cheng Chang, aceasta se pregătea probabil să repete şedinţa pe rogojină, cu un tânăr poştaş... Aşteptă încă cinci minute, apoi întredeschise deliberat uşa şi aruncă o privire.

Livingul era gol. Statueta de fildeş părea că îi face cu ochiul. Înseamnă că femeia era în antreu sau plecase. Holul era despărţit de cameră printr-o draperie, dar nu se auzea nici un zgomot de conversaţie. Îşi luă inima în dinţi, ieşi din cameră şi rămase încremenit.

De sub draperie se zărea un picioruş, cu pedichiură impecabilă.

Dădu la o parte perdeaua. Doamna Cheng Chang zăcea ghemuită pe spate, chiar în dreptul uşii, într-o postură involuntar obscenă, cu coapsele larg desfăcute. Mototolit sub trupul el, capotul nu mal ascundea nimic privirilor. Malko tresări: uşa rămăsese întredeschisă!

Se grăbi să o închidă, împingând astfel capul nefericitei femei şi îngenunche lângă ea.

Avea ochii larg deschişi, cu pupilele dilatate şi maxilarul contractat de parcă ar fi vrut să muşte pe cineva înainte de a muri. La început crezu că fusese strangulată, dar zări înfipt în dreptul ficatului un ac de seringă. Îl scoase cu precauţie şi îl examină.

Îl izbi imediat mirosul de migdale amare şi aruncă repede acul din mână.

Cianură.

Văduva lui Cheng Chang fusese otrăvită cu o doză masivă de cianură, injectată subcutanat. Asasinul sau asasinii o ţinuseră nemişcată în timp ce otrava îşi făcea efectul, blocând căile respiratorii. La o asemenea doză, totul durase mai puţin de un minut. În orice caz, nu era o crimă pasională.

Malko se ridică şi inspectă rapid livingul pentru a vedea dacă nu uitase ceva, apoi întredeschise uşa şi după ce se asigură că holul era pustiu, ieşi, trânti uşa şi se repezi pe scară. Se temea să nu ajungă la închisoare pentru crimă.

Fără a grăbi prea tare pasul, părăsi imobilul şi ajunse în stradă. Avu noroc şi zări un taxi. Se prăbuşi pe banchetă şi dădu prudent adresa Hotelului Mandarin.

După Cheng Chang urmase una din soţii… Rămânea de aflat cine o suprimase. Holy Tong i-ar fi putut fi de ajutor.

Capitolul VII.

Pe uşa de sticlă opacă scria cu litere negre:

„W. Tong, Incorporated”. Malko bătu uşor cu inelul şi răsuci clanţa. Trecuse de şase seara şi se temea că nu va mai găsi pe nimeni.

Ziua trecuse foarte repede. La nouă dimineaţa, Malko se întâlnise cu Dick Ryan la biroul Companiei Electronics of California pentru a face bilanţul situaţiei după uciderea văduvei lui Cheng Chang. Americanul izbucnise în râs când Malko pronunţase numele lui Holy Tong.

— Puşlamaua aia bătrână! Cum de e amestecat?

Malko îi povestise cum ajunsese doamna Cheng să-i vorbească despre Tong.

— Nu vă pierdeţi timpul cu un asemenea tip, îl sfătuise Ryan. Este complet inofensiv, nu se gândeşte decât la agăţat. La barul lui, la Ascot, se mănâncă bine.

După ce citise ziarele care relatau uciderea doamnei Cheng Chang, Malko se hotărâse totuşi să-l viziteze pe Tong. Oricum, clădirea Holland House, în care se afla biroul chinezului, era la o sută de metri de Hilton.

Se chinuise îngrozitor, prin labirintul culoarelor, până dăduse de biroul situat la intersecţia Queen’s Road cu Ice Street, după ce îşi pierduse după-amiaza ducându-se încă o dată la morgă. Cele două văduve în viaţă dispăruseră, colonelul Whitcomb nu se arătase şi Cheng Chang nu fusese găsit.

Acum se pregătea de întâlnirea cu faimosul Tong.

Biroul era puţin mai mare decât o debara. O secretară chineză fără vârstă bătea la maşină la o măsuţă plină de hârtii.

Încăperea mirosea a tămâie şi a ceară de parchet. Pereţii erau acoperiţi cu poze decupate din revistele chinezeşti şi japoneze, cu subiecte la limita pornografiei.

— Domnul Tong? întrebă Malko.

Secretara nu avu timp să răspundă. Un chinez rotunjor şi jovial apăruse în spatele lui Malko, intrând pe uşa rămasă

deschisă.

— Eu sunt domnul Tong, spuse el cu o voce onctuoasă, aproape ecleziastică. Nu vreţi să luaţi loc?

Îl împinse aproape pe Malko spre capătul încăperii, aşezându-l pe unicul fotoliu, apoi îl ocoli şi se aşeză şi el. Malko îl scruta plin de curiozitate: semăna cu un preot răspopit. Nu reuşea să-i prindă privirea. Mâinile grăsuţe se mişcau fără încetare.

— Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? întrebă domnul Tong.

Malko nu-şi scosese ochelarii, pentru a păstra un avantaj; asupra interlocutorului său.

— Vin din partea unui prieten al dumneavoastră, spuse el; calm. Mi-a spus că m-aţi putea ajuta…

Tong se lumină la faţă.

— De ce suferiţi? întrebă el patern, aplecându-se peste birou.

— Nu sufăr…

Chinezul făcu un gest încurajator şi îi spuse pe un ton scăzut, plin de maliţie:

— Văd, văd, dar puteţi vorbi liniştit. Secretara mea nu înţelege engleza.

— Trebuie să vă spun ceva confidenţial, sublinie Malko. Eu…

Tong întinse mâinile într-un gest liniştitor: Sfântul Petru binecuvântând apostolii.

— Nu mai spuneţi nimic. Când s-a întâmplat?

— Ieri, zise Malko.

— Şşt, şşt, n-am nevoie de amănunte, îl întrerupse Tong. Aşteptaţi o secundă.

Îi dădu un ordin în chineză secretarei. Aceasta lăsă maşina de scris şi luă din ultimul sertar al unui dulap o canistră plină cu un lichid incolor, apoi o mică fiolă goală şi o pipetă de sticlă.

Domnul Tong mângâie din priviri canistra şi deşurubă dopul.

— Acestui lichid i-am spus vin pentru bărbaţii slabi, îi zise el lui Malko. Bineînţeles, nu trebuie băut. S-ar putea să vă îmbolnăviţi foarte tare…

Malko se gândi dacă nu cumva domnul Tong abuzase de un altfel de vin. Cu gesturi materne, chinezul luă cu pipeta puţin lichid din canistră, umplu flaconul, înşurubă cu grijă dopul şi puse totul la loc. Malko remarcă particulele negre care pluteau în lichid. Nu părea prea îmbietor. Tong împinse fiola spre el:

— Reacţionează după două ore, spuse el pe un ton scăzut. Trebuie să utilizaţi o pensulă şi să lăsaţi să se usuce. Mai ales, spălaţi-vă după, pentru că are un gust uşor amar. Este doar un alcaloid, dar efectul este uimitor.

Vocea i se transformase în şoaptă, dar în ochi îi lucea o veselie reţinută:

— Şi eu îl folosesc des, îi mărturisi el. Săptămâna trecută am avut o petrecere cu nişte fete foarte tinere... Ei bine...

Malko fu gata să cadă de pe fotoliu. Tong se pregătea să-i vândă un filtru de dragoste. Max calculatorul nu prevăzuse aşa ceva. Împinse ferm fiola spre interlocutorul lui şi spuse răspicat:

— Domnule Tong, persoana care m-a trimis se numeşte doamna Cheng Chang, sau mai degrabă se numea. A fost ucisă aseară, după cum probabil aţi citit în ziare.

Chipul chinezului de descompuse brusc, ca o bucată de unt la soare. Privi în jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca din pereţi să apară gângănii.

— Sunteţi sigur de ce spuneţi? zise el cu o voce slabă.

Malko îl contempla în tăcere. Fiind vorba de o femeie pe care de-abia o cunoştea, părea destul de afectat.

— Ştiţi că prietenul dumneavoastră Cheng Chang se afla în avionul Companiei China Airlines care s-a prăbuşit?

— Da, da, spuse slab Tong. Am văzut lista pasagerilor. Un lucru oribil.

Părea din ce în ce mai răvăşit. Malko îl examină curios. Toată buna dispoziţie îi dispăruse. În faţa lui se afla un bărbat îmbătrânit, obosit, gras şi dezorientat.

Cu ochii pironiţi pe birou se juca cu fiola pe care i-o oferise lui Malko. Gândurile i se învălmăşeau în minte ca un roi de insecte dăunătoare. O lua din nou de la capăt. După moartea lui Cheng Chang, era convins de lipsa consecinţelor gafei pe care o făcuse, dar apăruse acel alb,

care mirosea de la o poştă a servicii secrete, cerându-i socoteală. De ce lui? Trebuia să afle cu orice preţ ce ştia celălalt despre relaţiile lui cu Cheng Chang. Se gândi la doamna Yao şi îşi reţinu un suspin. Trebuia să-i spună adevărul, dacă nu cumva îl ştia deja.

— Vă doare ceva? întrebă Malko văzând aerul descompus al chinezului…

Holy Tong încercă să-şi revină şi schiţă un surâs palid.

— Nu, nu, dar am mult de lucru şi moartea prietenului meu a fost un şoc teribil. Şi dumneavoastră…

— Nu mi-a fost propriu-zis prieten, se grăbi Malko să spună: Să zicem că era vorba de o relaţie de afaceri. Trebuia să-mi facă un serviciu important… Apropo, ştiţi că a fost asasinat? Avionul avea o bombă la bord, destinată se pare să-l ucidă pe domnul Cheng Chang…

Holy Tong se întrebă dacă Malko îi remarcase tremurul mâinilor.

— Imposibil, afirmă el cât putu mai ferm. Cine ar fi putut face aşa ceva?

Ochii aurii ai lui Malko nu clipiră. După toate aparenţele, chinezul ştia mai mult decât voia să spună. Singurul mijloc de a-i câştiga încrederea era de-a da cărţile pe faţă.

— Domnule Tong, spuse el, trebuie să vă spun ceva. Lucrez pentru serviciile de informaţii americane şi această afacere mi se pare extrem de bizară…

Holy rămase cu gura deschisă.

— Şi ce mă priveşte pe mine? protestă el. Cheng îmi era prieten, nimic altceva…

Malko îl linişti cu un gest:

— Nu mă îndoiesc, dar împrejurările morţii sale sunt atât de stranii, încât vreau să o povestesc… Iată ce ştiu.

Ajunsese la întâlnirea sa cu doamna Cheng Chang, când secretara îi spuse lui Holy Tong o frază în chineză, frază ce îi declanşă o agitaţie febrilă. Părea cuprins de un acces ca de malarie. Privea când la uşă, când la Malko. Ochii i se rostogoleau ca nişte bile de loto. Brusc, se ridică.

— Povestea dumneavoastră este foarte pasionantă, zise el, dar n-aţi prefera să o continuăm la cină? Veţi avea astfel timp să mă puneţi la curent.

Uşor surprins, Malko se ridică şi el. Chinezul îl împinse aproape afară din birou. Ajunşi pe palier, aruncă priviri îngrijorate spre coridorul deservit de celălalt ascensor, apoi traversă holul de la Holland House, de parcă l-ar fi avut pe însuşi preşedintele Mao pe urme. Nu se opri decât la marginea trotuarului străzii Ice.

Două ricşe veneau agale. Coolie-ul care o trăgea pe prima era slab ca un schelet. Avea obrajii scobiţi şi palizi ca ai unui cadavru ambulant. Holy Tong făcu un gest imperceptibil şi amândouă opriră docil. Malko avu o mişcare de recul. Se jena să fie transportat de asemenea fantome.

— Nu trebuie să aveţi scrupule, spuse domol Holy Tong. Dacă acest coolie vă stârneşte milă, îşi lungeşte zilele cu o săptămână; dar dacă nu câştigă bani astă seară, mâine dimineaţă va fi mort...

Malko se instală fără tragere de inimă pe bancheta cu muşamaua jupuită. Coolie-ul scuipă un jet de salivă maronie şi porni, cu coastele asudate de efort şi cu privirea lipsită de viaţă, fofilându-se abil printre maşini. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu remarcă tânăra chinezoaică ce coborâse dintr-un taxi, chiar în momentul în care stătea de vorbă pe trotuar. Fata îi privi lung şi intră în holul de la Holland Building. Pentru a-şi abate gândurile, Malko privi în jur. Ricşa înainta cu o viteză uimitoare. Queen’s Road rămăsese în urmă. Clădirile masive lăsaseră locul caselor vechi cu două etaje. Trotuarele aveau toate arcade, iar stâlpii erau plini de inscripţii roşii cu caractere enorme care constituiau firmele magazinelor.

Ricşa opri în colţul străzii Ladder, o străduţă în pantă care urca spre piaţa hoţilor. Malko plăti cu o hârtie de cinci dolari. Coolie-ul avea de mâncare pentru două zile, cel puţin. Chinezul băgă banii în buzunar şi se aşeză pe vine între hulube, aşteptând următorul client.

Holy părea să-şi fi regăsit buna dispoziţie. La venirea vizitatorului, uitase complet de Mina, care trebuia să sosească. Dacă n-ar fi fost secretara, ar fi dat nas în nas cu ea, lucru ce trebuia cu orice preţ evitat, altfel ar fi fost foarte greu să-l convingă că nu era amestecat în afacere.

Restaurantul nu avea nume. Situat la ultimul etaj al

singurei clădiri de pe stradă, avea o clientelă exclusiv chineză. Malko şi Holy Tong se instalară într-un separeu retras.

Nu exista meniu. Chinezoaice tinere în minijupe, circulau pe la mese, propunând cu o voce ascuţită felurile de mâncare purtate pe tăvi. Holy opri imediat două dintre ele, alese pentru el şi pentru Malko ceva gri şi nedefinit şi bău una după alta trei ceşti de ceai. Bătând-o peste fese pe una dintre fetele care întârziase mai mult lângă masă, spuse cu un surâs uşor forţat:

— Aceste fete îşi câştigă foarte greu existenţa, aidoma multora din Hong Kong, aşa că toate lucrează în case de rendez-vous, după masa şi seara. Puteţi alege una, dacă doriţi.

Malko declină politicos invitaţia. Timp de câteva minute, el şi Holy se ocupară cu mânuirea beţişoarelor şi cu băutul ceaiului. Holy Tong termină primul. Pocni din degete chemând una dintre fete. Aceasta se apropie aducând un platou acoperit cu un soi de clopot de sticlă, sub care colcăiau şerpi minusculi şi galbeni, lungi cât degetul.

— Sunt delicioşi, afirmă Holy. Îi puteţi găsi numai în restaurantele bune. Nu vreţi să gustaţi?

Asta mai lipsea!

Fata luă un cleşte. Fu adus un vas cu apă fierbinte. Chinezoaica luă cinci şerpi, îi cufundă de vii în vas şi îi puse pe farfuria lui Holy Tong…

Acesta începu imediat să-i desfacă. Aveau carnea albă ca de pui. Fiecare bucăţică era înmuiată într-un sos foarte picant.

— Cum aţi ajuns la mine, întrebă el cu gura plină.

Malko îi povesti pe scurt despre vizita sa la doamna Cheng Chang şi despre modul în care fusese ucisă. Holy Tong se înecă brusc cu cel de-al cincilea şarpe: cianura era folosită de comunişti…

În acel moment ar fi dat cinci ani din viaţă să nu o fi cunoscut pe doamna Yao. Intrase într-o încurcătură îngrozitoare. Agentul american era fără să ştie pe urmele sale. Se înfioră şi înghiţi o ceaşcă de ceai atât de cald, încât îşi arse gura.

Malko îl studia cu o expresie de nepătruns pe chip.

— Chiar nu ştiţi cine m-ar putea ajuta să aflu motivul pentru care au fost asasinaţi Cheng Chang şi soţia lui? Eraţi prieteni. Cu cine se sfătuia?

Holy îşi şterse chipul cu un şervet cald. Chiar avea nevoie.

— Cu siguranţă că e o greşeală, spuse el. Cheng Chang nu se ocupa cu asemenea afaceri. Era un om liniştit.

— Şi soţia lui părea la fel, sublinie Malko. Cu toate acestea a fost asasinată practic sub ochii mei. Aş vrea să aflu de ce…

Chinezul făcu un gest evaziv, semnificând că viaţa nu avea aceeaşi valoare la Hong Kong. Inima însă îi bătea nebuneşte în piept. Îşi reprimă cu greu dorinţa furioasă de a se ridica şi de a-şi lua picioarele la spinare, îndepărtându-se astfel de cel cu care stătea la masă. Pe de altă parte, se gândea cu groază la ce avea să spună doamna Yao. Cu siguranţă că ar fi vrut supravegherea spionului american. Nimic mai uşor, odată ce-l avea pe Holy. Acesta se înfioră: se afla din nou în situaţia care aproape îl costase viaţa cu douăzeci de ani în urmă. Cei cu care avea acum de-a face erau mai nemiloşi decât japonezii.

— Nu vă pot ajuta, spuse el brusc, dar cunosc bine Hong Kong-ul. Dacă aveţi câteva momente libere…

Strecură câteva bancnote în şervet şi se ridică. Malko îl imită şi se chirci de durere. Încă nu se obişnuise cu scaunele de lemn chinezeşti. Chiar şi perniţele erau de lemn! Îl apucase din nou nevralgia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Holy.

Malko îi explică în timp ce coborau scările spre Ladder Street. Ochii lui Holy străluciră. Se afla în sfârşit pe teren sigur.

— Vă pot vindeca, afirmă el. Cu acupunctură. Vin mâine la hotel şi începem tratamentul…

În definitiv, era o metodă bună pentru a păstra legătura. Malko acceptă. Când ajunseră la colţ pe Queen’s Road, îşi încrucişară paşii cu o chinezoaică uimitor de frumoasă, îmbrăcată într-un cheong-sam până la jumătatea coapselor. Fata le aruncă o privire semeaţă ca o regină. Bine dispus,

Holy Tong râse înfundat:

— Lucrează la Lane Crawford. O puteţi avea pentru cincizeci de dolari. Hong Kong, bineînţeles.

Era un caz aproape perfect de obsesie sexuală. Gândul la fete nu-i dădea pace toată ziua. Se aplecă spre Malko şi spuse pe un ton confidenţial:

— Ar trebui într-o zi să organizăm o mică serată. Nu e prea scump. Costă o sută de dolari: trei fete şi nişte filme, pe care le aduc tot ele.

La întoarcere luară un taxi. Chinezul flecărea fără încetare despre lucruri fără importanţă. Malko îl lăsă în colţul străzii Ice şi îşi continuă drumul până la Hilton. Pista se înfunda. Confuz şi libidinos, Tong nu avea aer de spion. Mă rog, dacă îl vindeca de nevralgii, tot era ceva…

Urcă pe scara rulantă şi se duse la recepţie să-şi ia cheia. Brusc, dădu cu ochii de văduva numărul doi a lui Cheng Chang, cea mai frumoasă.

Aşezată pe o banchetă, aceasta îl privea liniştită.

Capitolul VIII.

O secundă interminabilă, privirea aurie a lui Malko rămase pironită în ochii chinezoaicei, apoi aceasta se ridică încet şi se îndreptă spre el. În ciuda mişcărilor feline, pe chip nu purta nici o expresie. Bărbatul o privi atent. Era îmbrăcată după moda europeană, într-un compleu de mătase portocalie foarte bine croit. Croitorii chinezi puteau fi cei mai buni din lume, atunci când doreau.

Malko se înclină uşor şi îi sărută mâna.

— Cred că ne-am mai întâlnit, spuse el. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

În faţa acestei galanterii, ea ezită uşor, apoi spuse cu o voce joasă şi răguşită, în contradicţie cu distincţia pe care o afişa:

— Vreau să vă vorbesc. E important.

N-ar fi fost politicos să o invite în cameră. Malko propuse:

— N-aţi vrea să mergem la Den? Mi s-a spus că este un local foarte bun.

Ea ridică din umeri.

— Dacă doriţi.

Părea că nu o interesează nimic. O luă înaintea lui Malko. Avea un mers semeţ, o ţinută maiestuoasă, cu bustul drept şi cu şalele cambrate. Un adevărat animal de rasă.

Den, localul de noapte al hotelului, era împărţit în mici separeuri, închise cu paravane din imitaţie de bambus. Malko şi însoţitoarea sa se aşezară mai departe de orchestră. Comandă imediat o sticlă Moet et Chardon, scumpă ca aurul, apoi spuse:

— N-am avut onoarea să vă fiu prezentat de colonelul Whitcomb: sunt prinţul Malko Linge.

Fără să pară impresionată, ea ridică din umeri. Privit de aproape, chipul oglindea o teribilă duritate.

— Mă numesc Mina, răspunse ea privind în gol.

Nu mai schimbară o vorbă până când fu adusă şampania. Malko ridică cupa plină:

— Pentru ce bem?

Cu regret, fata luă cupa şi schiţă ceva ce putea fi luat drept zâmbet:

— Pentru succesul discuţiei noastre.

Îşi înmuie buzele în lichidul rece, bău o înghiţitură şi remarcă:

— E bună!

Malko îi umplu din nou cupa. Orchestra începu să cânte. Era formată din filipinezi, cu aer de americani, care cântau în manieră chinezească.

— Acolo unde lucrez, spuse chinezoaica jucându-se cu cupa goală, nu se serveşte şampanie.

Malko îi umplu cupa:

— Unde lucraţi?

— La Kim Hall. Sunt animatoare.

Îşi goli cupa aproape imediat. Privirea lipsită de viaţă îşi recăpătase expresia şi obrajii i se înroşiseră.

— Vorbiţi bine engleza, remarcă el. De ce nu încercaţi să găsiţi altceva?

Fata îl privi aproape cu ură şi îi spuse dispreţuitoare:

— Am intrat fraudulos în Hong Kong acum un an. Documentele mele sunt false. Ca să le plătesc am fost nevoită să mă culc timp de cincisprezece zile cu toţi bărbaţii care mi-au cerut-o. Cu toţi, înţelegeţi? Sunt o tolerată. Dacă aş încerca să iau postul unei fete cu acte în regulă, aş fi denunţată. Ştiţi ce înseamnă asta?

Malko clătină a negaţie din cap.

— Risc să fiu condusă la frontieră, la comunişti.

Fata tăcu o clipă şi Malko îi văzu buzele tremurând.

— Hong Kong-ul e o capcană, spuse ea. Odată ajuns aici, nu poţi merge mai departe. Vă aduceţi poate aminte de bărbatul care a reuşit acum câţiva ani să se strecoare pe feribotul spre Macao. Acolo au refuzat să-l debarce. La Hong Kong s-a întâmplat acelaşi lucru. Totul a durat trei luni. Nimeni nu a cedat.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— S-a sinucis ca să nu înnebunească. Ar fi fost în stare să-l lase să îmbătrânească acolo. În doi, trei ani, comuniştii vor ajunge la Hong Kong. Pentru toţi cei care nu reuşesc să plece înainte, cortina va coborî definitiv. Nu vreau să fiu

acolo în acel moment.

— Prin ce mijloace puteţi să părăsiţi Hong Kong-ul?

Privirea fetei îl fulgeră.

— Dacă aş putea pleca din Hong Kong singură, nu aş fi astă seară aici, în singura mea zi liberă. Ca să plec de aici şi să reuşesc să ajung în altă parte, îmi trebuie un paşaport, iar eu nu am decât un extras fals de naştere. Mă pot duce doar la Macao. Ca mine sunt zeci de mii.

— De ce aţi cerut corpul lui Cheng Chang? o întrebă Malko. Nu sunteţi văduva lui.

Ea ridică din umeri.

— Am fost obligată să o fac.

— De ce?

— Nu pot să vă spun.

— Cum m-aţi găsit?

Ea ridică din umeri.

— Nu are importanţă. Vreau să-mi spuneţi cine sunteţi şi de ce sunteţi interesat de corpul lui Cheng Chang.

Pusese întrebarea brutal, ca un bărbat.

— De ce?

— V-aş putea ajuta.

Părea mult prea serioasă ca să fie o capcană, dar Malko nu mai înţelegea nimic.

— De ce m-aţi ajuta? întrebă el.

— Pentru un paşaport englez sau american.

— Ce ştiţi?

Ea clătină din cap, rânjind cu amărăciune.

— Nu faceţi pe prostul. Serviciu contra serviciu.

O fată în slip şi sutien de lame dansa într-o cuşcă cu bare aurite în mijlocul scenei, pe o muzică demnă de Harlem. Malko ezita:

— Sunteţi sigură că deţineţi informaţii importante?

Buzele frumoase de deschiseră într-un rictus crud:

— Aşa cred. În orice caz, aş putea să vă duc la cineva care ştie toată povestea.

Malko nu se prea vedea în situaţia de a fabrica un paşaport fals. Dick Ryan ar fi sărit în sus dacă i-ar fi cerut aşa ceva. Departamentul de Stat nu îşi călca principiile.

— Cine credeţi că sunt, întrebă el, ca să vă pot procura

un paşaport?

— Nu-mi pasă. Dacă vreţi să aflaţi ceva, îmi daţi un paşaport. Mai există şi o altă metodă.

— Care?

— Să mă luaţi de nevastă.

Glasul îi era lipsit de amabilitate. Ar fi putut foarte bine să citească şi cursul bursei. Malko nu se aşteptase la aşa ceva şi se forţă să surâdă:

— Nu mi-a trecut prin minte că v-am inspirat o pasiune atât de bruscă când ne-am întâlnit deunăzi la morgă.

Ea făcu o grimasă agasată.

— Nu fiţi idiot. Vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră doar ca să plec de aici, să obţin un paşaport. De îndată ce vom ajunge în Statele Unite, vă promit să vă părăsesc în cinci minute. Nu veţi mai auzi de mine niciodată. Divorţul îl veţi obţine uşor.

— Ce intenţionaţi să faceţi?

Ea surâse obosită, arătându-şi dinţii impecabili. Era primul surâs din acea seară.

— Voi fi târfă, ca şi aici. Nu ştiu să fac altceva şi este o meserie ce se poate practica oriunde. Cel puţin voi scăpa de frica de a fi arestată şi trimisă în China. Nu vreau să mă mai tem niciodată.

Strânse violent paharul de cristal, gata să-l spargă. Malko era perplex: ce ştia ea cu adevărat?

— De ce aţi apelat la mine? întrebă el. Aceste informaţii sunt preţioase pentru multă lume.

— Sunteţi singurul care îmi poate da ce vreau, răspunse ea brutal. Englezii nu vor da niciodată un paşaport unei târfe chineze, cât despre bani, pot câştiga cât vreau cu corpul meu.

În jur, lumea dansa şi flirta. Fata continua să se mişte în cuşcă. Den era plin de turişti care se temeau să iasă din hotel din cauza bombelor. Toţi erau însoţiţi de animatoare chineze.

— Trebuie să mă gândesc, spuse Malko. Nu depinde de mine, dar vă promit că dacă pot, vă voi scoate din Hong Kong.

Pentru prima oară, în ochii fetei luci ceva uman.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Aveţi ochi de pisică, remarcă ea. Galbeni, ca de pisică. Luă cupa de şampanie şi o goli dintr-o singură înghiţitură. Amândoi reuşiseră să termine sticla de Moet et Chardon, care costa cât să întreţină timp de un an o familie din Kowloon. Mina părea uşor ameţită. Auzind melodia lentă cântată de orchestră, îl luă pe Malko de mână şi îl conduse spre ring.

Acesta avu impresia că un şarpe cald şi moale se încolăcise în jurul lui. Fata părea să nu aibă oase. Era toată numai rotunjimi.

— Vă voi arăta cum câştig banii, îi murmură ea la ureche. Făcu efectiv acest lucru, păstrându-şi expresia semeaţă şi impasibilă.

— Gata, spuse Malko la sfârşitul dansului. M-aţi convins. Atentatul la pudoare nu era departe. Ea îi dădu drumul din îmbrăţişare şi continuară să danseze normal. Când se întoarseră la masă, Mina se uită la ceasul lui Malko. Era aproape două noaptea. Timpul trecuse repede.

— E timpul să plecăm, spuse ea, altfel nu vom avea timp să facem dragoste şi mâine dimineaţă trebuie să mă scol devreme.

— Dar nu vreau să fac dragoste cu dumneavoastră, protestă uşor Malko.

Ea îl privi, uimită şi ironică în acelaşi timp:

— Nu vă plac târfele?

El îi luă mâna şi i-o sărută:

— Sunteţi o femeie fermecătoare, spuse el şi credeţi-mă, nu folosesc prea des acest cuvânt. Poate altădată, după ce ne vom cunoaşte mai bine. Să mergem, vă însoţesc.

Holul de la Hilton era pustiu. Luară un taxi până la debarcader şi de acolo un walla-walla care îi lăsă pe malul celălalt. Volkswagen-ul era în garaj şi nu dorea să se rătăcească prin labirintul din Kowloon City. Mina nu scosese un cuvânt tot drumul, ţinându-şi mâna în apă.

Fata îi dădu adresa şoferului. Zece minute mai târziu, maşina se opri în faţa unui imobil cu tencuiala cojită. După moda chineză, la toate ferestrele atârnau frânghii de rufe.

— Mă puteţi găsi în fiecare seară la Kim Hali, spuse ea. Hotărâţi-vă repede.

Îşi recăpătase duritatea.

Malko îi sărută mâna. Fata nu se grăbi să-şi desprindă mâna.

— Ce păcat să sunt o târfă. Nimeni nu m-a tratat vreodată aşa cum aţi făcut-o dumneavoastră astă seară.

Acelea fură ultimele cuvinte. Fata dispăru în holul întunecat al clădirii.

În taxi, Malko recapitulă evenimentele. Hotărât lucru, Max calculatorul nu prevăzuse chiar totul. Un lucru îl şoca. Cheng Chang nu părea să fi fost un profesionist al muncii de spionaj. Cu toate acestea, se aflase în mod sigur în posesia unei informaţii vitale. În ce mod şi de la cine?

Malko făcuse cunoştinţă cu două dintre văduve. Ce surpriză îi rezerva cea de-a treia?

Capitolul IX.

Niciodată până atunci, de la începutul legăturii sale cu doamna Yao, Holy Tong nu se aventurase până la biroul acesteia de la Cinematograful Astor. Nu se simţea în largul lui când bătu la uşă. Vocea autoritară a amantei sale îi răspunse imediat. Împinse uşa şi încercă să pară prietenos şi liniştit. În sinea lui însă tremura.

— Ce cauţi aici?

Doamna Yao se îndreptă spre el fără să-i dea timp să intre în cameră. Lui Holy i se păru că dinţii mari şi galbeni se pregăteau să-l devoreze.

— Voiam... să-ţi vorbesc personal, bolborosi el. E important.

Ea se aşeză şi Holy înghiţi în sec văzând cum i se ondulează crupa sfrijită.

— Ai făcut o nebunie venind aici! zise ea, pe un ton scăzut şi furios.

— Toată lumea ştie că te tratez, protestă Holy Tong.

Brusc, discursul pe care îl pregătise se spulberă în vânt.

Începu şovăitor:

— Nu ai făcut bine omorând-o pe amărâta aceea. Nu greşise cu nimic. Gândul la ea nu mă lasă să dorm...

Doamna Yao se împăună:

— Nu te amesteca în afaceri, mizerabile. Eşti un tip infect. Din cauza limbii tale ascuţite s-a întâmplat totul. Imbecilule. Asta-i tot ce ai avut de spus?

Vorbele ei nu îmbiau la dragoste. Sărmanul Holy Tong începu să regrete că venise, dar ce era mai grav de-abia acum urma.

— Am primit vizita unui bărbat. Un agent american, cred. Făcea cercetări. Vreau să spun...

Sub privirea rece a chinezoaicei, vorbele i se învălmăşiră în minte lui Holy Tong. Povesti vizita lui Malko, dând multe detalii, vorbii despre tratament şi se opri, cu fruntea acoperită de sudoare.

— Cum te-a găsit? îl întrebă doamna Yao ameninţătoare.

Holy îşi încrucişă mâinile grăsuţe.

— Femeia, femeia care a murit i-a povestit despre mine.

Nu spusese „cea pe care ai ucis-o” ca să nu o irite.

Doamna Yao căzu pe gânduri. Ştia de existenţa acelui agent american, de când acesta revendicase corpul lui Cheng. Deodată, întrezări o modalitate de a-l folosi.

— Dacă tot ai să-l revezi, spuse ea, trebuie să-mi faci un serviciu.

— Oh! Nu, gemu Holy. Mi-e frică.

— Are să-ţi fie şi mai frică dacă te ucid. Refuzi? spuse ea ameninţătoare.

— Nu, nu, fac tot ce vrei…

Ea luă de pe masă un pachet de Craven, aprinse una fără să-i ofere şi lui Holy, o puse într-un portţigaret lung de bambus şi îşi încrucişă foarte sus picioarele:

— Îţi dau posibilitatea să-ţi răscumperi greşeala, zise ea pe un ton dulceag. Uite ce-ai să-i spui…

Ochii lui Holy clipiră în spatele ochelarilor. Doamna Yao îl fascina ca un şarpe. Timp de zece minute, îşi ascultă docil amanta. Ameţise. Se simţea de parcă s-ar fi prăbuşit într-un puţ fără fund şi mai ales îi era frică. Blestemă în gând seara când se umflase în pene în faţa prietenului său Cheng Chang.

— Voi face cum doreşti, spuse el pe un ton extrem de scăzut.

Ea surâse satisfăcută. Fără probleme, se transformase într-o femeie senzuală şi dornică de a plăcea.

— Voi veni la tine mâine seară, gunguri ea. Mă doare spatele…

Sacul şi peticul.

Holy simţi un bulgăr de foc în stomac. Când făcea dragoste cu el, doamna Yao îi şoptea vorbe pe care nici măcar târfele din cele mai bune bordeluri din Kowloon nu le puteau inventa.

— Du-te acum, zise doamna Yao recăpătându-şi duritatea tonului.

Holy ieşi în Hanoi Road, care mişuna de lume. Nu se simţea în largul lui. Un ucigaş plătit nu costa nici măcar cinci mii de dolari Hong Kong. O mizerie. Mergând pe

Nankin Road, Holy întorcea problema pe toate feţele. Se simţea încolţit.

Ajunse în faţa Hotelului Peninsula în momentul în care dintr-un autocar cobora un şuvoi de turişti japonezi, aduşi de *Matsamaru,* cargoul ancorat în radă.

*

* *

Malko îl aştepta pe Holy Tong care trebuia să vină să-l trateze la ora unsprezece, citind *South China Morning Post.* Cel mai important lucru era o listă lungă de atentate şi de tulburări. Uciderea doamnei Cheng Chang părea să fi trecut complet neobservată, cel puţin oficial.

Cineva bătu uşor la uşă şi se duse să deschidă.

În cadrul uşii zării silueta rotofeie a lui Holy Tong.

Chinezul părea agitat şi nervos. Schimbară câteva banalităţi despre vreme, apoi Malko se întinse dezbrăcat pe pat, păstrând pe el doar un slip. Holy Tong pipăi delicat urmele rănilor vechi. Avea nişte mâini extrem de fine pentru un bărbat.

— Cred că voi putea să vă uşurez foarte mult durerile, spuse el după ce îl examină. Este un caz relativ simplu.

Scoase din buzunar o mică trusă cu ace, dar era atât de nervos încât o scăpă pe pat.

— Ce s-a întâmplat domnule Tong? întrebă Malko. Totdeauna sunteţi aşa de încordat înainte de a trata pe cineva…

Chinezul clătină din cap:

— Nu, dar m-am mai gândit la ce mi-aţi spus ieri apropo de prietenul meu Cheng Chang…

Malko ciuli urechea. Chinezul îi înfipsese un ac de aur între două coaste şi nu simţise absolut nici o durere. Uimitor. Alte trei ace îi fură înfipte în acelaşi mod în piele. Parcă ar fi fost vorba de o altă persoană. Destul de impresionant.

— Trebuie să rămâneţi aşa cam zece minute, comentă Holy Tong, ca să poată acţiona asupra terminaţiilor nervoase.

— De ce sunteţi tracasat de subiectul Cheng Chang? întrebă Malko. Doar e mort.

Holy clătină trist din cap.

— Ştiu, ştiu, spuse chinezul prompt, dar mă întreb dacă nu cumva ştiu de ce…

Malko se ridică în coate atât de brusc, încât fu gata să-şi smulgă acele!

— Ce?

Holy Tong bătea deja în retragere:

— Nu ştiu nimic precis, îl asigură el. Mi-am amintit doar de o frază, un lucru pe care mi l-a spus.

Malko stătea ca pe jar. Chinezul se juca distrat cu unul dintre acele nefolosite, Iată explicaţia pentru nervozitatea pe care o afişase la prima lor întâlnire.

— Domnule Tong, spuse el cu binişorul, dacă ştiţi ceva trebuie să-mi spuneţi. Este foarte, foarte important.

Chinezul coborî privirea:

— Mi-e frică. Vedeţi doar ce a păţit Cheng Chang. Nu, mai bine păstrez secretul pentru mine. Dacă ar afla cineva că am stat de vorbă…

— Nimeni nu va afla niciodată, afirmă Malko.

Holy se gândi cu amărăciune că i se spusese acelaşi lucru cu douăzeci de ani în urmă. În final tot se afla, mai ales la Hong Kong.

Tăcu o clipă, apoi spuse domol:

— Cu două zile înainte să plece la Taipei, Cheng Chang a venit la mine. Părea foarte aţâţat.

— De ce?

Holy se aplecă la urechea lui de parcă încăperea ar fi fost plină de spioni:

— Mi-a spus că flota americană avea să fie atacată de comunişti cu prima ocazie când ar fi ajuns la Hong Kong!

Malko îl privi pe chinez. Holy susţinu ferm privirea ochilor aurii. În sinea lui, Malko jubila. Electronica era totuşi ceva extraordinar. Mărturisirea chinezului verifica perfect ceea ce prevăzuse Max calculatorul.

— Mai ştiţi şi altceva? întrebă el.

Chinezul clătină din cap.

— Nimic. Nu vorbea prea mult. Pe moment am crezut că glumea. Apoi, după cele petrecute…

— Multă lume l-a crezut neserios, spuse Malko

posomorât.

Brusc, se simţea mai uşurat. Misiunea lui se încheiase. Echipa lui Dick Ryan avea să vegheze asupra lui *Coral-Sea* la sosirea în Hong Kong. În definitiv, totul fusese extrem de uşor.

De acum se putea comporta ca un turist normal: să-şi comande nişte costume, să fumeze puţin opiu şi să admire minunatul spectacol al golfului fără să se teamă de un glonţ în spate. La sosirea lui *Coral-Sea* avea să fie departe, la castelul său din Austria. Plecând cu Scandinavian, avea să coboare la Copenhaga încheind astfel afacerea. Simţi o imensă recunoştinţă pentru Holy Tong.

Singura profund decepţionată, avea să fie Mina, care rămânea fără paşaport. Cuprins de bucurie, îi spuse lui Holy:

— Dragul meu, vă invit la masă!

Chinezul protestă slab, dar Malko insistă până când îl făcu să cedeze. Se îmbrăcă şi se îndreptară spre hol.

Malko fu gata să izbucnească în râs: Po-yick stătea aşezată cuminte pe o banchetă! Era tot în compania prietenei sale. Hotărât lucru, se îndrăgostise nebuneşte de el. Pentru o clipă, Malko regretă că îl invitase pe chinez la masă.

— Aşteptaţi-mă o clipă, îi ceru el. Trebuie să-i spun o vorbă acestei tinere domnişoare.

Po-yick părea la fel de timidă.

— Prietena mea a vrut să mănânce o îngheţată la cofetărie şi am venit cu ea... Nu credeam că am să vă întâlnesc.

Malko surâse în faţa unei asemenea minciuni de proporţii, în ochii fetei se citea limpede tulburarea. Fu mişcat şi fermecat.

— Iau masa cu un domn, îi explică el, dar începând de astăzi voi fi mai liber să vă ajut la teme. Veniţi pe la şase.

Ea clătină din cap fără să răspundă. Malko o mângâie pe obraz şi îl ajunse din urmă pe Holy Tong. Din privirea acestuia înţelese că crescuse mult în ochii lui.

— Ştiu un restaurant coreean foarte bun pe Wan-chai, spuse chinezul. Acolo vom putea fi liniştiţi.

Malko se lăsă condus. Luară un taxi şi coborâră la Harcourt Road. Intrând pe Gloucester Road, fură opriţi de o maşină de poliţie aşezată de-a curmezişul străzii. Un important grup de manifestanţi se formase în mahalalele de la Morrison Hill, în apropierea hipodromului de la Happy Valley. Maşinile nu mai puteau intra în Wan-chai.

— Să mergem pe jos, îl sfătui Holy Tong. E foarte aproape.

Într-adevăr, restaurantul coreean se afla la mai puţin de un sfert de milă, în apropiere de debarcaderul feribotului pe Jordan Street. Malko era singurul european. Pe fiecare masă se afla un reşou cu petrol!

Straniu. Malko înţelese de ce li se aduseră bucăţi de carne crudă... Bucătăria coreeană semăna cu cea franceză şi cea americană... Sosul care însoţea carnea putea dizolva şi vopseaua de pe masă.

Vinul, amar şi tare, semăna cu un purgativ. Holy Tong îl îndemnă pe Malko să bea:

— Este excelent pentru virilitate, afirmă el. Vinul de Ginseng este foarte căutat.

Holy nu se dezminţea.

Malko se programă pentru a doua zi, fiind de acord cu continuarea tratamentului. Holy avea însă altceva în minte:

— Vă pot duce într-un loc nemaivăzut, îi şopti el lui Malko. Se numeşte Casa Păsărilor. Acolo puteţi vedea cele mai rare păsări şi cele mai frumoase fete din Hong Kong. Dacă sunteţi de acord, nu vă va costa nici un ban...

— Este vorba de nişte filantropi?

Holy scoase un gâlgâit, privindu-l lubric.

— Nu, dar există foarte mulţi chinezi bogaţi, prea bătrâni pentru a face dragoste. Aceştia vin acolo pentru a privi. Ei plătesc fetele.

După cum vorbea, Holy părea unul de-al casei. În ceea ce-l privea, nici măcar nu-i trecea prin minte să servească drept cobai acelor chinezi bătrâni. Plăti şi ieşiră. Malko se grăbea să ajungă la consulat şi să-i dea vestea bună lui Dick Ryan. Chinezul se ducea acasă şi Malko îl lăsă în dreptul funicularului de pe Garden Street.

*

* *

Dick Ryan era îmbrăcat într-o manieră care l-ar fi făcut pe colonelul Whitcomb să urle. Un costum uşor, cu dungi atât de late, încât părea o uniformă de deportat. Fruntea îi era brăzdată de două riduri adânci. Nu notase nimic din ce povestise Malko, dar se jucase tot timpul cu creionul.

Întrevederea avea loc în biroul de la etajul unsprezece. Prin fereastră se zărea Wan-chai şi partea vestică a golfului Kowloon.

Malko termină de povestit. Ryan luă o gură de ceai şi se îndreptă spre fereastră. Acoperişul zimţat al Băncii Chinei se detaşa în soare.

— Ce n-aş da să fac un tur pe-acolo, suspină el.

Se întoarse spre Malko:

— *Coral-Sea* va fi aici într-o săptămână. Povestea dumneavoastră devine acum credibilă. Aş vrea însă să ştiu cum un amărât ca Cheng Chang a intrat în posesia unei informaţii reale şi de o importanţă capitală! Altfel n-ar fi fost ucis. Întreaga poveste ascunde un mister.

— Ce veţi face în legătură cu *Coral-Sea?*

Ryan scoase un sunet nedefinit.

— Să mă rog şi să avertizez Washingtonul şi pe englezi. Cel mai bine ar fi să-şi amâne vizita. Vom avea astfel timp să descoperim ceva mai concret. Această decizie nu depinde însă de mine.

— De ce să nu le spunem nimic englezilor şi să împiedicăm pur şi simplu portavionul să vină? sugeră Malko.

Ryan scuipă cu precizie într-o scuipătoare aflată la un metru distanţă.

— Glumiţi? Şi englezii? Şi comerţul local? Flota a şaptea este mană cerească pentru târfe şi pentru localurile din Wan-chai, fără ai mai pune la socoteală pe croitori. Dacă le-am da o asemenea lovitură pe tăcute, ar fi capabili să ne gonească de aici. Hong Kong-ul aparţine încă Majestăţii Sale.. Îl voi convoca pe iubitul colonel Whitcomb, pentru o scurtă conferinţă... Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu are decât să-l roage pe Buddha să ne dea mână liberă. Ştie că portavionul este în drum spre Hong Kong... Venirea lui înseamnă şi o mică încurajare în privinţa Chinei şi a

Taipeiului. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla în cazul în care Coral-S*ea şi alte* două, trei ca el, s-ar afla în radă chiar în momentul în care comuniştii s-ar hotărî să invadeze Hong Kong-ul. O adevărată forţă de impunere a păcii, nu? Credeţi-mă, Whitcomb nu ne are la suflet, dar cu greu i s-ar putea smulge din mâini portavioanele. Ar trebui să fie acolo toţi lăncierii din Bengal…

*

* *

Ochii albaştri ai colonelului Whitcomb îl priveau pe Dick Ryan fără să-l vadă.

— Refuz, spuse el pe un ton egal… Ca responsabil cu securitatea în colonie, vă pot asigura că nimic nu se va întâmpla navelor flotei a şaptea pe perioada cât vor sta ancorate în radă. Răspund cu capul.

Morocănos, Ryan ridică din umeri şi mormăi:

— Demisia o să ne încălzească foarte tare, atunci când *Coral-Sea* se va afla pe fundul apei.

Colonelul Whitcomb păru că nu auzise. Tamburina într-un ritm exasperant cu degetele pe sugativa din faţa lui. Cei trei bărbaţi se aflau în sala de conferinţe a consulatului, aflată la etajul trei. Malko de-abia avusese timp să se întoarcă la Hilton cu o oră înainte de reuniune.

Colonelul Whitcomb nu fusese surprins să-l găsească pe Malko în birou. Se comportase de parcă n-ar_fi existat.

— În definitiv, zise Whitcomb sarcastic de ce vă temeţi, domnule Ryan? Credeam că portavionul *Coral-Sea* este invulnerabil.

Ryan scuipă şi ridică un deget acuzator:

— Pe legea mea, dacă le-ar trece prin cap comuniştilor să instaleze o mitralieră pe Banca Chinei, cât timp v-ar trebui să-i alungaţi? Elicopterele dumneavoastră nu pot ateriza. Dacă ar trebui să vă bateţi din etaj în etaj, acest lucru v-ar lua trei săptămâni… De acord, Cor*al-Sea va* veni, dar pentru ca drapelul englez să fluture pe Banca Chinei…

Whitcomb strânse din buze. Dick Ryan atinsese un punct sensibil. Enclavele comuniste din colonie îi stăteau ca un spin în coastă.

— Dacă aţi fi însărcinat cu securitatea Hong Kong-ului,

răspunse el, tare aş vrea să ştiu cum aţi proceda. Vă reamintesc faptul că acei comunişti ne pot întrerupe apa când vor şi pot declanşa o revoluţie în patruzeci şi opt de ore, fără a trage un singur foc…

Malko îşi drese glasul. Ryan şi Whitcomb se urau în mod vizibil, ceea ce nu ducea la nimic bun.

— Colonele, îi spuse el, în ce mod vă afectează faptul că portavionul nu va veni de această dată la Hong Kong? Nu este o măsură definitivă. Vrem doar să evităm riscul unui incident.

— Domnule, zise Whitcomb cu un dispreţ infinit în voce, nu ştiţi nimic despre rasa galbenă. Una din două: sau după cum cred, este vorba de o intoxicare abilă. În acest caz, adversarii noştri vor vedea că este de ajuns să ne sperie ca să dăm înapoi. Imaginaţi-vă consecinţele dezastruoase pe termen lung pentru colonie.

I se adresă în special lui Ryan, pe un ton sarcastic:

— La Macao, episcopul are nevoie de autorizaţia partidului pentru a deschide biserica. Vreţi să se întâmple acelaşi lucru şi la Hong Kong?

Nimeni nu răspunse. Colonelul Whitcomb îşi aprinse pipa şi continuă:

— În ipoteza că nu este un bluf, tot avem de pierdut. Comuniştii ştiu că portavionul *Coral-Sea* va acosta aici; se vor întreba de ce nu mai vine şi astfel se va crea un precedent. Vor pretinde că a fost împiedicat de acţiunea forţelor democratice. Nu uitaţi că suntem angrenaţi într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte, o luptă în care psihologia este mai importantă decât armele. Cât priveşte *Coral-Sea*, nu este la fel de important ca cele opt divizii roşii aflate de cealaltă parte a frontierei, dar trebuie să se afle acolo… Pe scurt, amânarea vizitei ne-ar face să pierdem teren în faţa chinezilor. Mă opun vehement şi îmi exprim părerea ca reprezentant al Reginei şi al guvernului Regatului Unit.

În orice caz, cocteilul de bun venit este deja pregătit, pentru ofiţerii superiori de pe *Coral-Sea*, până la gradul de căpitan…

Un cocteil care risca să se transforme într-unul Molotov… Fosta armată a Indiilor nu-şi pierduse drepturile. Malko îl

privea cu coada ochiului pe Dick Ryan care se abţinea să nu explodeze. Americanul strângea atât de tare din buzele subţiri, încât acestea deveniseră o dungă subţire.

— Colonele, zise acesta mieros, raţionamentul dumneavoastră este perfect. Puteţi însă să-mi spuneţi ce se va întâmpla dacă socotelile dumneavoastră vor da greş şi *Coral-Sea* va fi găsit pe fundul golfului Hong Kong? Uitaţi încă un lucru: eu sunt responsabil de securitatea vaselor flotei a şaptea, odată ajunse în radă. În împrejurările actuale, nu pot asigura însă această securitate. Cei care au pus o bombă la bordul Boeingului Companiei China Airlines nu glumesc, l-aţi identificat?

Atmosfera nu se destindea de loc.

Colonelul Whitcomb rămase tăcut un minut lung cât o eternitate:

— Bine, zise el. În primul rând, serviciile noastre supraveghează îndeaproape afacerea Boeing. Pentru că mă siliţi, pot să vă mai spun că am dovada că numitul Cheng Chang este în viaţă. Suntem pe urmele lui. Dacă îl găsim, vom afla informaţiile care ne lipsesc. Asta explică optimismul meu…

Ryan şi Malko schimbară o privire surprinsă. Asta era într-adevăr o veste inedită şi explozivă.

— Cum aţi aflat că trăieşte? îl întrerupse brutal Ryan.

— Am găsit persoana care a transportat un chinez rănit de la Kai-tak până la o casă de pe Hanoi Street, în seara accidentului. Ancheta a demonstrat că nu putea fi vorba decât de Cheng Chang. De atunci, i-am pierdut urma.

— Aveţi pretenţia să găsiţi în trei zile un chinez în Hong Kong, spuse Ryan ironic, când dumneavoastră nu sunteţi în stare să-i opriţi pe cei care pun bombe…

Englezul se înroşi violent.

— Sunt în Hong Kong de cincisprezece ani, domnule Ryan, zise el şi pot să vă spun că rareori înregistrăm eşecuri.

— Cheng Chang a fost grav rănit? întrebă Malko, încercând să evite ca englezul şi americanul să-şi sară unul altuia la gât.

— Destul de serios, după declaraţiile martorului, dar nu

îndeajuns pentru a-i pune viaţa în pericol.

— Nu sunteţi singurul care îl caută pe acest Cheng Chang, zise perfid Ryan. Nimeni nu poate garanta că îl veţi găsi primul…

Whitcomb nici nu clipi. Îşi ratase cariera. La poker ar fi putut câştiga de zece ori solda.

— Sunt fericit să îl întâlnesc aici pe domnul Linge, pe care l-am crezut ceea ce nu era, zise el.

Ochii albaştri îl fixară pe Malko:

— Anchetez moartea unei chinezoaice. Chiar soţia lui Cheng Chang. A fost asasinată cu o doză masivă de cianură a doua zi după explozia Boeingului. Un martor chinez, o tânără, a zărit un bărbat, un alb, ale cărui semnalmente corespund perfect cu cele ale domnului Linge, intrând în apartamentul crimei, cu câteva minute înainte de descoperirea corpului. L-am găsit şi pe şoferul de taxi care l-a dus pe domnul Linge departe de locul crimei. Sunt nevoit să-l rog pe colaboratorul dumneavoastră să stea la dispoziţia noastră. Nu exclud; nici o arestare…

Malko se simţi mai degrabă stânjenit. Închisorile din Hong Kong erau probabil îngrozitoare. Se şi vedea deja sacrificat pe altarul relaţiilor anglo-americane… îi aruncă o privire lui Ryan: americanul se învineţise de furie, chipul lui luând culoarea cămăşii cu care era îmbrăcat.

— Colonele Whitcomb, spuse el accentuând fiecare cuvânt, am onoarea să vă comunic că prinţul Malko Linge face parte din personalul diplomatic al consulatului nostru, cu titlul de viceconsul. În consecinţă, nici nu se pune problema să-l urmăriţi sau chiar să-l interogaţi. Tot ce puteţi face este să cereţi rechemarea lui. În împrejurările actuale, demersurile vor dura extrem de mult…

Malko închise ochii aurii. Totul semăna cu un duş scoţian: nu-i displăcea poziţia de vice-consul… Corespundea mult mai mult aspiraţiilor sale decât postura de spion de lux. Evident, ştiind că modestul consulat de la Hong Kong număra o sută cincizeci de vice-consuli, la o populaţie de trei mii cinci sute de americani, postul era mai mult onorific… în sfârşit…

Colonelul Whitcomb nu dezarmă.

— Pot să vă întreb de când datează această numire?

— De acum, zise brutal Ryan. Să nu-mi spuneţi că nu am dreptul să-l învestesc pe prinţul Malko, pentru că greşiţi.

Englezul rămase cu gura căscată. Americanii nu respectau nici un fel de convenienţe. Ryan însă nu terminase:

— Whitcomb, zise el, omiţându-i cu bună ştiinţă gradul, dacă cei din Formosa ar afla povestea cu filiera din Kwang-si, cred că ar fi în interesul dumneavoastră să vă cereţi mutarea…

— Kwang-si? Repetă colonelul pe un ton neutru. Nu văd ce…

— Lăsaţi-mă să vă reîmprospătez memoria, îl ironiză Ryan. Exista la un moment dat o filieră de infiltrare în China comunistă. Cei din Formosa au trimis anul trecut o duzină de agenţi, până când şi-au dat seama că aceştia erau aşteptaţi la Canton şi făcuţi bucăţele, cu toate rafinamentele cerute de rangul lor.

Americanul flutură ameninţător degetul.

— Ştiaţi asta de la început, colonele Whitcomb, de la canalia de Wang-chai care a schimbat tabăra pentru a treia oară. Se întoarse spre Malko: Wang-chai este şeful poliţiei chineze din Hong Kong. A stat trei ani la comunişti apoi s-a întors. Numai că dumneavoastră nu aţi spus nimic, ca să-i scăpaţi pielea…

Whitcomb trase din pipă:

— Oamenii aceia ar fi murit oricum. Erau nişte proşti…

— Dacă v-aţi pus în gând să omorâţi toţi proştii, mai bine i-aţi fi pus să sape în Marele Canion din Colorado. N-ar fi scăpat prea mulţi.

— Dumneavoastră aţi fi făcut la fel, suspină nevinovat Whitcomb. Bănuiesc că nu-i prea stimaţi pe cei din Formosa, nu-i aşa?

Vorbele lui erau de un cinism dezgustător. Malko privea ţintă masa. Tot ce auzise nu-i servea la nimic. Uitându-se la ceas, colonelul Whitcomb se ridică de parcă nimic nu se întâmplase.

— Trebuie să plec. Ţineţi-mă ca curent cu data exactă a sosirii portavionului *Coral-Sea.*

Îi întinse mâna lui Malko:

— Felicitări pentru promovare, dragă domnule. Comunicaţi-mi adresa dumneavoastră ca să vă putem trimite invitaţii la recepţiile noastre.

În vocea lui nu se ghicea nici urmă de ironie. Armata Indiilor fusese o şcoală bună. Nu-i strânse mâna lui Ryan, mulţumindu-se să încline scurt din cap. Făcându-şi de lucru cu nişte hârtii, americanul de abia răspunse. De îndată ce englezul ieşi, Ryan explodă:

— Cât teatru, Dumnezeule, cât teatru! Şi încă de proastă calitate! Nenorociţii ştiu totul, dar nu mişcă un deget. Aşa au făcut şi când a fost vorba de Kwang-si.

— De ce tot pomeniţi despre această poveste?

Ryan mâzgălea cu furie hârtia din faţa lui:

— Printre tipii din Formosa era unul de-al nostru, spuse el posomorât. Nemernicul de Whitcomb ştia acest lucru, dar consideră Hong Kong-ul drept moşia lui. Fiţi deci cu ochii în patru. De aici şi până la a vă denunţa prietenilor lui nu este decât un pas.

— Ultimul lucru înainte de a pleca de aici, zise visător Ryan, va fi să-i dau unuia cinci sute de dolari ca să-l împingă pe acest nemernic de englez sub roţile unui tramvai. Aşa voi pleca fericit.

Frumos... Era ceea ce se putea numi o înţelegere cordială...

Malko nu vru să se asocieze, nici măcar cu gândul, unei asemenea ticăloşii. Nici Ryan nu era un îngeraş.

— Bine, zise americanul, aţi înţeles. Trebuie să daţi de amărâtul acela înaintea lui Whitcomb şi mai ales înaintea altora. E rândul dumneavoastră...

— Sunteţi foarte optimist, suspină Malko. Sunt două milioane de chinezi în Hong Kong...

— Vă descurcaţi dumneavoastră. Nu uitaţi că v-am schimbat pe un portavion, mormăi Ryan. *Coral-Sea* soseşte peste o săptămână şi aş vrea să ştiu mai multe despre această poveste. Nu m-ar mira să aibă un submarin în miniatură sau ceva asemănător... Daţi-i drumul. Sunt gata să vă ajut în orice fel. Practic, să vă asigur tichete de masă, o maşină cu care să fiţi reperat de la zece mile şi o hartă a

Hong Kong-ului…

Îi strânse totuşi cu putere mâna lui Malko şi se cufundă în studierea unor sinteze.

Malko părăsi perplex consulatul.

Cum să-l găsească pe Cheng Chang?

Doar Holy Tong şi Mina îl puteau ajuta, cu toate că cei doi erau la fel de puţin demni de încredere. Un soare puternic strălucea deasupra Hong Kong-ului. Feriboturile şi micile walla-walla din radă păreau nişte jucării. O joncă pântecoasă, cu pânzele sfâşiate, defila majestuos prin faţa clădirii Central District. Indiferenţi la luxul insulei, echipajul se spăla aplecat peste bord, cu apă din mare. Arborau pavilionul comunist şi se întorceau probabil din China, cu marfă de contrabandă. Una dintre contradicţiile obişnuite la Hong Kong.

Înainte de a intra în Hotelul Hilton, Malko se duse cu gândul la bărbatul hăituit, ascuns undeva pe insulă. Dacă era găsit, îl aştepta cu siguranţă moartea. Niciunul dintre urmăritori nu-şi făcea însă griji. Cel urmărit era prins în angrenajul nemilos al războiului secret.

În faţa Hotelului Hilton, echipa de cricket se antrena de parcă nimic nu se petrecuse.

Capitolul X.

În momentul în care Malko îi întinse cheia recepţionerului, un strigăt ascuţit îl făcu să se întoarcă.

Silueta diafană a lui Po-yick de abia se mai zărea între doi gurkha voinici care o ţineau de ceafă ca pe un câine. Micuţa chinezoaică se zbătea din toate puterile, chiţăind ca un şoarece. Unul dintre hinduşi o ridică în aer şi ea începu să dea furioasă din picioare. Sângele albastru al lui Malko se înfierbântă: îmbrâncind doi filipinezi burtoşi şi unsuroşi, traversă holul ca o săgeată.

— Lăsaţi fetiţa în pace, le ordonă el celor doi gurkha.

Cei doi hinduşi îl priviră fără să priceapă, ridicară din umeri şi o târâră în continuare pe Po-yick.

Malko se proţăpi în faţa celui mai înalt şi îl împinse cu degetul în pântecul revărsat:

— *Stop it!*

Managerul veni şi el în fugă, lumea începu să se adune, sub privirile neclintite ale funcţionarilor chinezi şi ale fetelor îmbrăcate în rochii lungi. Nici măcar nu priveau scena, de parcă s-ar fi petrecut pe o altă planetă. Le era frică.

Malko îi surâse lui Po-yick şi o apucă de singura mână liberă:

— Nu-ţi fie frică.

Managerul, un italian cu ochelari, cu un aer extrem de plictisit, interveni:

— Domnule, această fată este bănuită că ar fi adus aici bombe. Se ascunde de mult în hol. Situaţia este foarte gravă şi nu trebuie să stânjenim acţiunea poliţiei.

Malko ridică din umeri şi îl fulgeră cu ochii aurii:

— E ridicol, fata nu se ocupă cu aşa ceva. Trebuia să ne întâlnim.

Italianului îi căzu falca. Îl privi pe Malko, îmbrăcat într-un elegant costum de alpaca, apoi pe fetiţa cu şosete albe. Făcu apoi un semn din cap, celor doi hinduşi care, docili, dădură drumul prăzii. Imediat, Po-yick se refugie lângă Malko, cu ochii strălucind de furie în spatele ochelarilor.

Managerul tuşi discret:

— Vă rog să ne scuzaţi, domnule, dar în împrejurările actuale, nu-i aşa…

Se îndepărtă, grăbindu-se să împărtăşească celor de la recepţie, care văzuseră însă altele şi mai şi, o veste atât de picantă. Po-yick îşi luă demnă ghiozdanul şi îl urmă pe Malko la Dragon Boat Bar. Era prima oară că acceptase o asemenea invitaţie. Malko nu îndrăzni să-i propună să urce în cameră. Colonelul Whitcomb ar fi fost bucuros să-l acuze de corupere de minore… Comandă un suc de portocale pentru ea şi o votcă pentru el. Regretând că nu putea să-i dea să guste din şampania Moet et Chardon pe care direcţia hotelului i-o adusese în cameră. Probabil că Ryan îi avertizase despre proaspăta lui numire…

— Pe mine mă căutaţi? întrebă Malko.

Chinezoaica plecă privirea şi spuse cu o voce firavă:

— Am condus o prietenă care locuieşte alături şi am trecut pe aici. Voiam să vorbim despre Steve MacQueen. Este imperialist?

Malko izbucni în râs. Uite unde se pripăşise comunismul!

— De ce? întrebă el.

Po-yick se bosumflă.

— Rulează un film cu el la Royal, pe Shentung Street. Aş fi vrut să-l văd dar preşedintele Mao a spus că trebuie să luptăm împotriva imperialismului prin orice mijloace. Dacă Steve MacQueen este un imperialist, nu pot să văd filmul…

— Vă asigur că Steve nu este un imperialist. Oricum, nu mai mult ca mine…

Ea îl privi pieziş:

— Toţi americanii sunt imperialişti. Nu sunteţi american? Austria nu e aproape de America?

— E destul de departe, dar noi admirăm foarte mult China.

Ochelarii lui Po-yick se aburiră de o emoţie puternică.

De fiecare dată când se credea neobservată, îl mânca din ochi pe Malko. Cu un aer grav, îşi bău sucul de portocale şi întrebă:

— Mi-e frică de bărbaţii bărboşi. N-aţi vrea să mă însoţiţi până la staţia de autobuz din colţul străzii Ice?

Încă un pretext pentru a fi cu el. Malko nu avea nimic de făcut până la masa de prânz, poate doar să dea de urma lui Cheng Chang. O sarcină aproape imposibilă.

Plecă şi urmat de Po-yick, părăsi Dragon Boat Bar. Hindusul care stătea de pază îi aruncă o privire întunecată. Regreta sincer că nu-i sucise gâtul fetiţei, înainte de sosirea lui Malko. Ca toţi hinduşii, îi ura din toată inima pe chinezi.

Un coolie slab ca un ţâr le bară drumul şi Malko nu scăpă de el decât cu o hârtie de cinci dolari. Foarte veselă, Po-yick mergea cu paşi mărunţi pe lângă el. Brusc, înainte de ajunge la intersecţia Queen's Road cu Ice Street, se opri şi îl trase de mână pe Malko spre o poartă mare. Surprins, acesta se trezi într-un intrând întunecos şi strâmt. Nu avu timp să-şi pună vreo întrebare despre o asemenea comportare stranie.

— Ţine şi asta, îi ceru ea.

Îi întinse ghiozdanul, ca să poată căuta în el în voie. Scoase ceva care semăna cu o lanternă japoneză de hârtie, acoperită cu caractere chinezeşti de culoare roşie.

Suflă repede şi obiectul se umflă, căpătând forma unui balon aproape pătrat, învelit în hârtie cafenie. Legă obiectul la gură şi îl puse pe asfalt, cu un aer concentrat şi comic. Obiectul era de mărimea unei mingi de fotbal.

— Ce e asta? întrebă Malko.

Po-yick pufni în râs:

— O bombă!

— O bombă?

Malko privi neîncrezător obiectul. Văzuse umflându-se ceea ce părea a fi o minge de copil. Po-yick îl trase de mână spre Queen's Road. Fata o luă cu pas vioi în direcţia staţiei de autobuz. Acolo se aşeză la coadă, privindu-l pieziş pe Malko.

— Ce înseamnă povestea asta? întrebă el sever.

Chinezoaica râdea în hohote:

— Este o bombă democratică, mă rog, una falsă. Inscripţiile în chineză avertizează lumea să se îndepărteze, pentru că va sări în aer, ucigând toţi duşmanii poporului. Poliţia o va găsi şi va trimite o maşină şi mulţi agenţi. Nu ştiu că e falsă, înţelegeţi? Aşa, se vor chinui cu ea şi nu vor

avea timp să-i urmărească pe adevăraţii democraţi…

Malko rămase cu gura căscată. Privi înspre poarta unde se afla „bomba”.

— Foarte rău. Dacă sunteţi prinsă?

— Aş fi o martiră a revoluţiei, zise Po-yick serioasă şi imperturbabilă. Poliţiştii mă vor viola şi mă vor bate, dar nu voi denunţa pe nimeni…

Autobuzul verde sosise. Po-yick se ridică pe vârfurile balerinilor şi îl sărută pe Malko pe obraz.

— Sunteţi foarte drăguţ. De vreme ce nu sunteţi un imperialist, nu v-aţi supărat, nu-i aşa? Bombele sunt doar pentru imperialişti…

Cam îngrozit, Malko reuşi să o întrebe:

— Faceţi asta des?

— De fiecare dată când mi se cere, spuse mândră Po-yick. Fac parte din Frăţia Fluturilor din Wan-chai. Suntem foarte activi şi…

Restul se pierdu în uruitul autobuzului. Malko privi vehiculul greu îndepărtându-se. Începuse să înţeleagă de ce englezii făceau crize de nervi când venea vorba despre chinezi…

*

* *

Holy Tong mânca fără poftă, cu toate că la Ascot se simţea ca acasă, iar patronul, un fost legionar francez dezertor, venit într-o zi din Cambodgia, îi prepara o tocană formidabilă.

Îi era frică. Doamna Yao venise la el acasă chiar în acea dimineaţă. Făcuseră dragoste pe săturate, dar ceva în atitudinea reţinută a chinezoaicei îl speriase, cu toate că nu fusese mai dispreţuitoare ca altă dată. Holy îi raportase fidel discuţia cu Malko. Doamna Yao păruse satisfăcută, dar afişase totuşi o oarecare reticenţă. Fără să-l privească, remarcase:

— Acest om nu-mi place. Pare mult mai deştept decât Cap de Ou. Poate fi periculos.

Cap de Ou era porecla dată de comunişti lui Dick Ryan.

Îmbrăcându-se şi afişând acel rânjet care îi ţinea loc de râs, doamna Yao spusese:

— Dacă americanii te-ar răpi şi ţi-ar înfige ace în pântecul ăsta mare, ai vorbi.

— Niciodată, jură fără convingere Holy.

Doamna Yao îl strânsese atât de tare de sex încât îi dădură lacrimile. Femeia se ridicase, îl bătuse amical pe umăr şi spusese:

— Vei vorbi. Sunt sigură.

Holy dădu la o parte farfuria pe trei sferturi plină. Cuvintele doamnei Yao i se învălmăşeau în minte. Avea întâlnire cu bărbatul cu ochii aurii pentru o nouă şedinţă de acupunctură. Fu tentat să-i telefoneze pentru a amâna şedinţa, dar nu îndrăzni. Şi-ar fi pierdut prestigiul şi, mai grav, nu s-ar fi supus ordinelor doamnei Yao.

Uşa restaurantului se deschise şi apăru Malko. Holy Tong se sili să mestece în continuare. Ochii noului sosit erau ascunşi în spatele lentilelor negre şi nu-i putea vedea expresia feţei. Surâse timid. Fără grabă, Malko se apropie de masă şi se aşeză. Holy înghiţi pe nemestecate şi râgâi uşor.

— Prietenul dumneavoastră Cheng Chang trăieşte, îl anunţă Malko. O asemenea veste vă va bucura, sper.

Brusc, Holy avu impresia că mănâncă iască.

— Imposibil, se auzi spunând.

— Ba da, s-a salvat înot, după explozia Boeingului.

Momentul de tăcere i se păru chinezului interminabil. Ochii necruţători ai amantei sale îi jucau în minte: văzuse deja cadavre „interogate” în pivniţele cinematografului Astor.

— Unde se află? întrebă el dintr-o suflare.

Viaţa lui depindea de acel răspuns.

— Aş vrea şi eu să ştiu, oftă Malko. Poate mă ajutaţi să-l găsesc.

Chinezul respinse cu un gest fructele de manghier confiate oferite de chelner. Malko îl lăsă să fiarbă în suc propriu.

— Vă părăsesc, spuse el. Prefer să stau mai lângă fereastră. Îmi place spectacolul străzii…

Holy nu încercă să-l reţină. Era scăldat în sudoare. Prima reacţie fu să se repeadă la telefon ca să o anunţe pe

doamna Yao. Din fericire, se abţinu. Furia chinezoaicei l-ar fi copleşit. Atâta timp cât Cheng Chang nu fusese găsit, mai avea o şansă. Poate că totuşi murea... Gândul îl făcu pe Holy să se ruşineze, dar în situaţia lui era singura speranţă. Brusc, se hotărî să tacă până la noi ordine.

Studiind meniul, Malko supraveghea sala. Se hotărâse să rişte şi să joace periculos. Multe lucruri îi scăpau în acea afacere. Persoanele care gravitau în jurul fantomei lui Cheng Chang aveau relaţii stranii. Frumoasa Mina, libidinosul Holy, colonelul Whitcomb, a treia văduvă pe care de abia o zărise... Ce doreau? Până şi Max calculatorul ar fi avut de furcă în găsirea răspunsului, nu doar un modest creier de aristocrat, pe deasupra şi puţin agent secret...

Comandă un jigou, fel de mâncare rarisim la Hong Kong. Legiunea avea şi ea părţi bune.

*

* *

Doamna Yao se închisese în biroul aflat deasupra cinematografului Astor pentru a reflecta. Pentru prima oară după mulţi ani, resimţea ceva interzis de legile nescrise ale partidului: ataşamentul faţă de o fiinţă periculoasă pentru acţiunea forţelor democratice.

Încercase să se convingă că Holy Tong era doar o larvă mizerabilă, un porc care nu se gândea decât la satisfacţia sexuală, un laş şi mai ales un tip apolitic, pe care nu se hotăra odată să-l suprime. Aceasta era soluţia justă. Se simţea uimită de ea însăşi. Ce grăunte de nisip bloca maşinăria perfectă care făcuse din ea şefa partidului la Hong Kong?

Cu toate acestea, nu se putea hotărî. Tot gândindu-se, întrezări deodată o altă alternativă de acţiune. În definitiv, era de ajuns să câştige ceva timp.

Zarurile erau aruncate. În luarea unei asemenea decizii, lichidarea unei persoane, nu încăpeau sentimente colegiale. Doamna Yao era atotputernică, cu condiţia însă ca după acţiune să alcătuiască un raport detaliat, abilitate în care excela.

Ridică receptorul şi formă un număr care nu apărea în nici un anuar.

*

* *

Malko fu nevoit să-i dea şoferului cinci dolari ca să accepte să-l ducă la Kim Hali, pe Tai-wang Road. Ultima ediţie a ziarului *Hong Kong Standard* anunţa că Wan-chai fusese înconjurat de poliţie din cauza unei bombe adevărate care rănise grav trei persoane: poliţiştii însărcinaţi să o dezamorseze. Mulţimea împiedicase ambulanţele să ajungă la locul atentatului.

Taxiul pătrunse în viteză pe Hennessy Road, cea mai mare arteră din Wan-chai. Nenumăratele firme pe care scria „Susie Wong” se balansau trist deasupra trotuarelor pustii.

Urcând pe Tai-wang Road, animaţia îşi făcu simţită prezenţa. Drumul escalada una dintre colinele dominând cartierul Wan-chai. Clădirile deveneau din ce în ce mai rare, dar mai luxoase. Trecură prin faţa pagodei Peştera Tigrului şi taxiul opri în faţa unei clădiri joase ascunse în spatele unui gard înflorit. Priveliştea era feerică: de sus se putea vedea întreg cartierul Wang-chai şi golful. Un puşti cam de opt ani se opri în faţa lui Malko: îmbrăcat în zdrenţe, trăgea după el cu o sfoară o cutie mare de carton, plină cu resturi roind de muşte. Mâncarea pentru el şi familia lui. Îl privi fără vlagă pe Malko şi coborî pe o potecuţă dând spre Tai-wang Road.

Malko privi în direcţia în care dispăruse copilul, în faţa lui, era o coşmelie de chirpici, lipită de colina abruptă. Englezii numeau pudic aşa ceva „zonă de redistribuire”. O vâlcea îi separa pe amărâţii refugiaţi de frumoasele vile de pe Tai-wang Road şi de turiştii veniţi să viziteze pagoda. Malko sună la poarta din faţa lui.

O chinezoaică fără vârstă veni să-i deschidă şi nu-l întrebă nimic. După ce închise poarta, îl conduse pe un culoar lăcuit în roşu întunecat şi slab luminat. Pereţii păreau foarte groşi, pentru că nu se-auzea nici un zgomot din afară. Deodată ajunse în faţa unei deschizături acoperite cu o perdea de catifea neagră. Chinezoaica o dădu la o parte. Coborî câteva trepte şi se trezi într-o altă lume.

Încăperea era mare, cu pereţi fluorescenţi, cu tavanul destul de jos, de care atârnau nenumărate colivii cu păsări

de toate culorile.

Semăna cu un acvariu. Peste tot, zări bazine săpate în podeaua mozaicată. În ele înotau peşti tropicali, uimitor coloraţi. Întreaga sală, aidoma unui labirint, era împărţită într-un soi de separeuri, închise cu pereţi de sticlă opacă, irizată şi colorată, reflectând la infinit fluorescenţa pereţilor.

Lui Malko îi trebui mai bine de un minut pentru a identifica straniul zgomot de fond ce domnea în acel paradis artificial: un amestec de muzică autentic chineză şi de ciripit de păsări. Zări în mijloc un minuscul ring de dans, pustiu în acel moment. De altfel, din cauza pereţilor opaci, încăperea părea goală. Ascultând însă cu atenţie, prinse sunet de voci, de râsete.

Obişnuita *mama-san,* apăru imediat şi se înclină în faţa lui Malko.

— O caut pe domnişoara Mina, spuse el.

Ea dădu din cap şi îi făcu semn să o urmeze prin labirintul colorat. Pe măsură ce înainta, Malko descoperi în spatele fiecărui paravan de sticlă fete, una mai frumoasă ca alta, înalte, diafane, cu rochii ce păreau să alunece de pe ele. În fiecare separeu se afla o masă joasă pe care erau puse băuturi şi două banchete moi, pline de perniţe de mătase, pe care vizitatorii se puteau aşeza sau întinde.

Separeurile pe lângă care trecuse Malko erau ocupate de chinezi şi de animatoare, stând cuminte de vorbă. La un moment dat, călăuza sa se opri.

Mina era acolo, cufundată într-o conversaţie cu alte două chinezoaice, cu chipul fin şi triunghiular. Văzându-l, ele se ridicară vioi. Mina le făcu un semn din priviri şi fetele dispărură în labirint.

Chinezoaica purta o tunică mov şi nişte pantaloni de aceeaşi culoare. Era uşor machiată. Malko se aşeză lângă ea pe divan.

— Ceai sau alcool? întrebă Mina.

— Ceai.

Se aştepta să vadă un ospătar. Deodată, un pătrat de mozaic din podea coborî ca un mic ascensor şi în mai puţin de un minut reapăru cu o tavă cu ceai.

Remarcând surprinderea lui Malko, Mina catadicsi să

surâdă..

— Nouă ne place în mod deosebit discreţia, spuse ea.

— Vreţi să fumaţi opiu? Este excelent, vine de pe platourile Birmaniei.

Malko refuză politicos. Nu avea ochi decât pentru Mina. Era incredibil de frumoasă, la fel ca peştii tropicali înotând în bazinul de sub masă.

— Ambianţa este agreabilă, remarcă Malko, feerică chiar.

Chinezoaica se strâmbă:

— Credeţi?

Nu semăna cu dancingurile prăfuite şi amărâte caracteristice Extremului Orient, în care se produceau târfe analfabete şi lipsite de graţie, sau cu sălile imense pline de sute de animatoare semănând cu nişte păpuşi mecanice.

— Vreau să spun că e altfel decât localurile obişnuite din Hong Kong.

Mina îşi arătă dinţii strălucitori:

— Ascultaţi.

Malko ciuli urechea. Din spatele paravanului care îi despărţea de celălalt separeu se auzea un zgomot confuz: suspine şi gemete, care nu lăsau nici o îndoială asupra activităţii practicate de ocupanţi.

— Aici nu există camere, preciză Mina. Divanele sunt însă destul de confortabile pentru a face dragoste... Dacă vreţi, puteţi încerca.

În acel moment o dori şi ea ştiu asta, dar nu schiţă nici un gest, observându-l ca pe o insectă la microscop. Dacă l-ar fi atins, ar fi posedat-o pe loc, pe divan. Ambianţa de erotism colectiv era probabil de vină. De parcă i-ar fi citit gândurile, Mina preciză:

— Mulţi bărbaţi vin aici cu soţiile lor legitime, ca să se îndrăgostească din nou.

— Nu se tem să fie deranjaţi, spuse el ironic.

Degetele lungi şi fine ale chinezoaicei dădură la o parte o perniţă de mătase. Malko văzu o adevărată claviatură ascunsă în podea, lângă acvariu.

— Acest buton avertizează ca nimeni să nu treacă prin faţa separeului. Celălalt cheamă o altă fată, acela un doctor...

— Un doctor?

— Mulţi clienţi sunt în vârstă şi abuzează uneori... Un altul este pentru ajutor. În sfârşit, arătă ea un buton negru, acesta permite înregistrarea sonoră a ceea ce se petrece în separeu. Totul este centralizat într-o sală aflată sub noi. Orice este notat. La sosirea unui client, mama-san îl descoase, încercând să afle care dintre fete ar fi capabilă să-i satisfacă cele mai intime gusturi.

— Măi să fie! zise Malko uimit, televiziunea mai lipseşte.

— Anumite separeuri sunt prevăzute cu camere de luat vederi, preciză imperturbabilă Mina, dar nu sunt filmaţi decât albii, fără ştirea lor. Filmele sunt apoi vândute scump în străinătate.

O asemenea organizare i-ar fi făcut şi pe şefii mafiei să-şi muşte pumnii. Malko îşi reveni cu greu.

— Mina, spuse el, poate că veţi reuşi să obţineţi paşaportul. Cel al cărui corp îl căutaţi, Cheng Chang, trăieşte. Se ascunde undeva în Hong Kong. Am cinci zile la dispoziţie ca să-l găsesc. Mă puteţi ajuta?

— Trăieşte, repetă ea pe un ton scăzut. Sunteţi sigur?

— Sigur, spuse el prinzând curaj. Am nevoie de el.

Mina părea absentă. Deodată, zise:

— Mâine nu lucrez. Ne putem vedea. Poate aflu ceva în plus.

— De acord, consimţi Malko. Căutaţi-mă la Hilton. Apartamentul 2220, cam pe la opt.

Luă o înghiţitură de ceai şi se ridică. Trebuia să se vadă cu Dick Ryan. Mina îl însoţi până la uşă. Mama-san îi prezentă nota de plată: o sută de dolari Hong Kong. Mult prea mult pentru o ceaşcă de ceai, chiar băută în compania trupeşei Mina. Ieşi la soare, uşor ameţit. Hotărât lucru, Hong Kong-ul era plin de surprize. Firma de neon a magazinului japonez Damaru strălucea deasupra cartierului Wang-chai. În curând avea să se lase seara.

*

* *

De abia intră în cameră că auzi sunând telefonul. Ridică receptorul. O voce feminină, incontestabil chineză, vorbind o engleză şuierată şi stâlcită, îl întrebă:

— Domnul Linge?

— Da.

— Dacă vreţi să aflaţi ceva despre domnul Cheng Chang, veniţi peste o oră la Fenwick Street Pier. Nu spuneţi nimic nimănui.

Legătura se întrerupse. Malko rămase cu receptorul în mână. Memoria lui fără pereche nu-l putea înşela: era vocea deghizată a celei de a treia văduve a lui Cheng Chang, cea pe care nu o mai văzuse de la, morgă. Pentru cine lucra aceasta?

Găsi cu uşurinţă pe hartă Fenwick Street Pier. Era la o aruncătură de intrarea în Wang-chai, în apropiere de cazarma poliţiei şi de heliport. Putea merge pe jos până acolo. Ferindu-se de colonelul Whitcomb, coborî în hol şi îi telefonă lui Dick Ryan de la o cabină publică. Americanul fluieră a pagubă.

— Parcă văd că dăm peste doi sau trei Cheng Chang. Nu mai spun de informaţiile false…

Un optimist incorigibil.

Malko ar fi vrut să afle dacă reacţia lui era rezultatul indiscreţiilor sale controlate. În orice caz, angrenajul se pusese în mişcare… Nu avea decât să cadă de bună voie în capcană, sperând ca aceasta să nu se închidă prea repede. Păcat că nu-i avea alături pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck, cele două gorile, împreună cu artileria lor portabilă. Nu le era frică de nimic, în afară de viruşi şi de microbi, nici măcar de chinezi.

*

* *

Fenwick Street Pier era un loc la fel de sinistru ca un deşert: o bandă îngustă de beton înaintând în mare, separată de Harcourt Road printr-un loc viran. Malko aşteptă, învârtindu-se ca un leu în cuşcă. Trecuse o jumătate de ceas peste ora întâlnirii. Scrutase cu atenţie împrejurimile: nimic nu mişca pe micile sampane neluminate ancorate la ponton.

Pe cealaltă parte a străzii Harcourt clipeau melancolic neoanele de la Suzie Wong Bar, gol din lipsă de marinari. O maşină blindată a poliţiei încetini trecând prin faţa

portarului şi coti pe Fenwick Street, întorcându-se la cazarmă.

Venind pe jos, Malko simţise brusc în apropierea barului, din spatele unui oblon de fier coborât, mirosul caracteristic de opiu.

O turnătorie clandestină.

Nici urmă de văduvă. Malko avea un chef nebun să plece.

Mai multe siluete dubioase apăruseră deja în umbra cheiului, un loc propice pentru a strânge de gât pe cineva.

Apa întunecată clipocea de mal. O pereche înlănţuită trecu indiferentă pe lângă Malko şi se urcă într-un sampan. Rafalele de vânt îi lipeau costumul subţire de corp. De pe un sampan, o fată îi surâse şi veni spre el. La început nu înţelese ce spunea, apoi fata îşi desfăcu bluza, arătându-i sânii cruzi şi semeţi. Nu avea şaisprezece ani. Fără comentarii. Malko o refuză cu un surâs şi fata se întoarse pe sampan.

Traversă locul viran, pregătindu-se să plece. În acel moment apăru „văduva”, cu respiraţia tăiată, venind dinspre Wang-chai. Avea părul pieptănat pe spate, prins în coc. Bolborosi nişte explicaţii încurcate despre un baraj de poliţie unde fusese reţinută, apoi îl luă pe Malko de mână, îndreptându-se spre marginea pontonului.

Un chinez aştepta în dreptul ultimului sampan. Doamna Cheng îl salută şi îl ajută pe Malko să urce.

Sampanul era amenajat ca un dormitor. O banchetă destul de lungă pentru a putea sta pe ea întins, ocupa mare parte din încăpere. Perdele de pânză închideau ermetic cele patru laturi. Pus la vedere pe pat se afla un prosop uzat şi decolorat. O casă de rendez-vous flotantă. O lanternă de hârtie difuza o lumină gălbuie. Chinezoaica sări şi ea la bord. Imediat, Malko simţi alunecarea tăcută a sampanului. Chinezul manevra cârma.

— Unde mergem? întrebă Malko destul de îngrijorat.

— Vă voi explica, răspunse chinezoaica. Mai târziu. Nu scoateţi o vorbă.

Timp de mai multe minute, nu schimbară nici o vorbă. Ea se aşezase lângă el. Nu se auzea decât clipocitul cârmei în apă şi zgomotul valurilor lovind coca. La un moment dat,

doamna Cheng se apropie de Malko. Era destul de frumoasă. Îi simţi mai întâi coapsa, apoi întreg corpul lipindu-se de al său. Crezu la început că raliul uşor al sampanului provocase acea mişcare, îşi schimbă puţin locul şi chinezoaica îl urmă, punându-i mâna pe genunchi. Nu scosese însă nici un cuvânt.

Mâna urcă uşor de-a lungul coapsei. În acelaşi timp, chinezoaica se lăsă pe spate pe banchetă. Hotărât lucru, văduvele lui Cheng erau tare zburdalnice. Accesul subit de pasiune nu i se păru de bun augur. Ridică discret perdeaua din dreptul lui.

Se aflau chiar în mijlocul golfului Kowloon. Zări în apropiere silueta întunecată a unui cargou japonez. Doamna Cheng se ridică şi suflă în lampă. Se aşeză din nou şi mâna ei zăbovi pe corpul lui Malko, cu o precizie care ar fi făcut invidios şi un legionar. Într-o clipă, înţelese scopul acelei explorări sistematice: femeia verifica dacă nu purta armă.

Când chinezoaica îl trase spre ea, el nu se opuse, întins ca o strună şi pregătit de orice.

Ea fu cu o zecime de secundă mai rapidă. Cu o forţă nebănuită, îl încolăci cu braţele şi cu picioarele, scoţând un strigăt gutural:

— G ung ho!

Perdelele de pânză de la prova fură date brusc la o parte: doi chinezi îmbrăcaţi doar în şort se aruncară asupra lui Malko. Aveau corpul uns cu ulei şi muşchi ca de oţel. Fiecare ţinea în mână o frânghie cu nodul gata făcut. Unul îi imobiliză gleznele, iar celălalt braţele.

Fără o vorbă, doamna Cheng se ridică, îşi aranjă cocul şi aprinse lampa. Malko deschise gura ca să urle şi unul dintre chinezi i-o astupă cu o cârpă murdară.

Unul dintre atacatori se ridică şi dispăru pe punte. Se întoarse aducând un obiect lung, pe care Malko nu reuşi să-l identifice imediat. Ridicând privirea, văzu că era vorba despre o bară enormă de sare gemă. Contactul cu suprafaţa rugoasă îi zgârie obrazul. Chinezul făcu un al doilea drum şi aduse o bară identică.

Restul se petrecu foarte repede… Malko fu rostogolit spre

pupa, cu faţa în jos. Simţi cum i se pun cele două bare pe spate. Chinezii îl legară strâns cu nişte frânghii groase. Metoda era excelentă: îngreuiat de cele două bare de sare, avea să se scufunde ca un bolovan, în ciuda legăturilor destul de slabe. N-ar fi avut timp să se dezlege înainte de a se sufoca. Sarea avea să se topească rapid şi legăturile ar fi căzut de la sine; nici o urmă nu ar fi dovedit că înecul accidental era de fapt o crimă.

Chinezoaica privea indiferentă scena. Privirile li se încrucişară şi Malko nu citi în ochii ei nici o urmă de interes, de parcă ar fi înecat nişte pisoi.

Fără menajamente, cei doi chinezi îl înhăţară pe Malko, unul de umeri, celălalt de picioare. Îi desfăcură legăturile de la glezne şi de la încheieturi şi văduva lui Cheng Chang dădu la o parte uşor perdeaua. Cu o mişcare precisă, cei doi balansară corpul. Se auzi un plescăit surd, apoi nimic.

Malko simţi apa rece înainte să apuce să i se facă frică. Nu avu timp să se dumirească. Cu ochii deschişi, se ducea la fund, în apa întunecată. Simţea cum îi pocnesc plămânii. Nu putea rezista mai mult de un minut. Încercând să scape de apăsarea insuportabilă, expiră uşor, cu sângele pulsându-i în tâmple. Îşi aduse aminte de castel, apoi deschise larg gura şi apa murdară îi pătrunse în plămâni.

Capitolul XI.

Mustăţile colonelului Whitcomb, răsucite precum coarnele unui taur, se pregăteau să lovească ameninţătoare. Malko urlă.

— Se trezeşte, zise o voce necunoscută.

Deschise ochii, dar totul parcă plutea în jur.

Malko se afla într-o cameră de spital, pe un pat strâmt înconjurat de aparate complicate. Vru să vorbească, dar nu scoase decât un mormăit din cauza măştii de oxigen de pe faţă.

O mână de femeie i-o îndepărtă şi reuşi să bâlbâie câteva cuvinte. Obiectele din jur căpătară un contur mai precis. Colonelul Whitcomb, împreună cu un chinez în civil, stătea lângă pat. O asistentă chineză se învârtea în jurul lui Malko. Îi luă tensiunea şi notă cifrele pe o foaie de hârtie.

— Aveţi noroc că m-am interesat de dumneavoastră, zise colonelul Whitcomb. Altfel, acum aţi fi pe fundul golfului Kowloon.

Malko reuşi să surâdă. Dintr-o dată, englezul i se păru mai simpatic. Reuşi să se aşeze pe pat. Totul în jur se învârtea. Nu înţelegea cum ajunsese acolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mulţumiţi-i inspectorului Hinh. Răspunse Whitcomb arătându-l pe chinez, l-am dat ordin să vă urmărească. L-a îndeplinit întocmai. Dacă persoana cu care aveaţi întâlnire n-ar fi întârziat, n-ar fi reuşit să alerteze una dintre vedetele noastre echipată special.

Malko se simţea din ce în ce mai bine. Remarcă chipul plăcut al micii infirmiere.

— Bine, dar eram deja pe fundul apei, protestă el.

Inspectorul Hinh surâse cu subînţeles şi se înclină:

— Am urmat un antrenament special, spuse el. Pot plonja foarte adânc.

Colonelul Whitcomb trase din pipă.

— V-au prins la timp, cam pe la zece metri adâncime cred. Hinh este un înotător extraordinar. Când v-a văzut

îmbarcându-vă pe sampan a crezut că totul avea să se termine acolo. Avea pregătite butelii de oxigen, numai că nu ştia dacă sunteţi viu sau mort. Oricum, am fi avut nevoie de corp pentru anchetă. A chemat apoi prin radio un vas de patrulare, cu echipament de reanimare. A durat însă destul. Nu sunteţi peşte, totuşi… Apoi aţi fost adus aici.

Discret, infirmiera ieşi.

— Aţi prins-o pe chinezoaică? întrebă Malko.

Whitcomb clătină din cap.

— Nu. Din cauza dumneavoastră. Trebuia să vă salvăm, sau să o urmărim. Hinh a luat o decizie greşită, gândindu-se că aţi putea să ne daţi nişte informaţii mai târziu, lucru pentru care l-am şi mustrat.

Câtă galanterie… Până la urmă, părerea lui Dick Ryan despre englez era poate justificată.

Malko binecuvântă în sinea lui lipsa de disciplină a inspectorului Hinh.

— Nu vă pot ajuta prea mult, răspunse el. Nu i-am văzut niciodată pe cei doi chinezi care m-au aruncat în apă, dar cred că sunt doar nişte ucigaşi plătiţi. Chinezoaica este cea de-a doua văduvă a lui Cheng Chang…

Povesti rapid împrejurările întâlnirii. Whitcomb şi Hinh schimbară câteva fraze în chineză, apoi englezul dădu din cap:

— Mă temeam de acest lucru. Nu ştim nimic despre ea. Am urmărit-o acum câteva zile, dar ne-a scăpat printre degete.

— Sunt dezolat, zise Malko.

Colonelul Whitcomb continua să-l privească insistent.

— Nu fiţi dezolat, domnule Linge, spuse el încetişor. Ceva tot puteţi să-mi spuneţi: motivul pentru care au încercat să vă ucidă. Cunosc toate reţelele comuniste din Hong Kong. Au instrucţiuni precise să nu ucidă niciodată albi, decât în cazuri extreme. De ce oare v-au aruncat în golul Kowloon?

Malko nu răspunse imediat. Din fericire, nu mai avea nevoie de oxigen, altfel colonelul Whitcomb ar fi încercat să-l asfixieze puţin ca să-l facă să răspundă mai repede. De când îşi recăpătase cunoştinţa, îşi punea aceeaşi întrebare, dar nu putea găsi un răspuns satisfăcător. Fără ştirea lui,

devenise periculos. Totul avea legătură cu faptul că Cheng Chang trăia. Două persoane aflaseră de la el: Mina şi Holy Tong…

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse el pe un ton egal. Îmi pare rău, pentru că aş fi vrut să vă ajut, mai ales după serviciul pe care mi l-aţi făcut…

Ochii aurii susţinură fără să clipească privirea azurie a colonelului Whitcomb. Englezul se controla perfect. Îşi puse pipa în buzunar.

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să vă las să vă recăpătaţi pofta de viaţă. Hainele vă stau la dispoziţie. Sper că nu vor mai atenta la viaţa dumneavoastră, pentru că inspectorul Hinh nu va fi aici ca să vă salveze. Având în vedere că nu ştiţi nimic, nu merită să vă asigurăm protecţia, nu-i aşa?

— Absolut, zise Malko. Atentatul a fost probabil o eroare.

În acel an, medalia olimpică de aur pentru minciună era aprig disputată.

Colonelul salută şi ieşi. Ca şi când ar fi aşteptat după uşă, infirmiera apăru cu hainele lui Malko, împăturite îngrijit şi călcate. Spălătoresele chineze sunt cele mai bune din lume… Se îmbrăcă rapid, semnă câteva hârtii şi ieşi pe Salisbury Road, în faţa bătrânului Hotel Peninsula, cu capul greu şi cu un gust de noroi în gură.

Luă unul dintre taxiurile oprite în faţa hotelului. Se grăbea să se întoarcă la confortul de la Hilton.

Cât dură traversarea cu feribotul, nu ieşi din maşină. Reacţia la baia silită îşi făcea simţită prezenţa: picioarele i se înmuiaseră şi simţea junghiuri în piept. Capul îl durea şi mai tare din cauza problemei pe care nu reuşea să o rezolve: unde era Cheng Chang? Cum să găsească pe cineva în furnicarul Hong Kong-ului? În anumite locuri albii nu îndrăzneau să se aventureze fără a-şi pune viaţa în pericol…

Brusc, îi veni o idee. Exista un loc unde nimeni nu ar fi dat de urma chinezului, nici poliţia, nici ucigaşii puşi pe urmele sale. În orice caz, era singura şansă. Malko se aplecă spre şofer:

— Nu mai mergem la Hilton. Duceţi-mă la North Point.

*

* *

Clădirea în care locuise văduva lui Cheng Chang era la fel de animată. La adăpostul întunericului, Malko trecu aproape neobservat. Oprise taxiul cu mult înainte de a ajunge şi mersese pe jos o jumătate de milă, pe Victoria Park. În afară de oamenii lui Whitcomb, nimeni nu l-ar fi putut urmări. Urcă pe jos până la etajul opt. Coridorul luminat doar de un bec, o insultă la adresa progresului, era pustiu.. Apartamentul 8b purta pe uşă două sigilii de ceară roşie. Nu se gândise la acest lucru şi simţi cum i se năruie toate ipotezele.

Auzi deodată un zgomot pe scară şi se lipi instinctiv de uşă, care cedă câţiva milimetri, dând la iveală un spaţiu între lemn şi ceară: sigiliul fusese dezlipit. Se putea intra în apartament, fără ca cineva să observe…

Se scotoci prin buzunare şi găsi un briceag. Broasca părea uşor de deschis. Vârî la întâmplare lama între uşorul uşii şi limba broaştei, apoi apăsă cu toată puterea.

Spre marea lui uimire, se auzi un „clic” sec şi uşa se deschise, în antreul întunecat. Broasca nu fusese încuiată.

Fără a mai sta pe gânduri, împinse puţin mai tare uşa, se strecură în interior şi o închise la. Loc, trezindu-se într-o beznă totală. Brusc, realiză că viaţa îi putea fi în joc.

Dacă era înarmat. Cheng Chang nu şi-ar fi pierdut vremea cu somaţii, odată încolţit.

Rămase câteva secunde ghemuit în întuneric, cu spatele lipit de uşă. Din apartament nu se auzea nici un zgomot.

Strigă încetişor:

— Cheng Chang, nu vă temeţi, sunt un prieten. Un american.

Nimic.

Repetă apelul de mai multe ori, apoi se hotărî să înainteze în beznă. Se lovi imediat de uşa închisă. Se încurcă în perdeaua ce despărţea livingul de. Antreu şi se strecură pe sub ea. Un miros cunoscuţii izbi: opiu.

Un al şaselea simţ îi spunea că încăperea era goală. Făcuse destul zgomot cu bună ştiinţă pentru a elimina orice dubiu.

După ce verifică pe pipăite că storurile erau trase, aprinse lumina.

La prima vedere, nimic nu se schimbase de la ultima lui vizită. „Fata doctorului” trona în continuare pe măsuţă. Mobilele erau la locul lor. Pe podea se mai vedeau încă urmele de cretă cu care fusese delimitat conturul trupului doamnei Cheng Chang.

Aprinse lumina şi intră în cameră. Patul purta urma unui corp. La piciorul patului zări un platou cu o pipă şi cu cele necesare unui fumător de opiu. Sub un fotoliu văzu mai multe cutii de conserve goale şi un şerveţel făcut ghem. Îl culese şi îl examină: era plin de pete de sânge uscat.

Cine altul decât Cheng Chang s-ar fi putut ascunde în acel apartament? Era ultimul loc unde duşmanii lui l-ar fi căutat. Aşternutul pătat dovedea că era rănit, probabil destul de grav.

Malko se întoarse în living şi se aşeză pe un fotoliu. Nu ştia cum, dar Cheng Chang aflase că bomba din Boeing era pentru el. Frica era mai puternică decât dorinţa de a vinde informaţiile pe care le deţinea. Nu-i mai rămânea decât un lucru de făcut: să-l aştepte să se întoarcă, în cazul în care intenţiona acest lucru… Nimic nu indica prezenţa lui recentă acolo. Poate că îşi schimbase ascunzătoarea. Se hotărî să-şi petreacă noaptea acolo. Dacă Cheng Chang plecase după hrană sau după altceva, avea să se întoarcă destul de repede.

Presimţind o lungă aşteptare, se întinse pe divan şi încercă să-şi golească mintea de gânduri, apoi stinse lumina.

Timpul trecea greu. Malko începuse să se familiarizeze cu zgomotele clădirii: strigăte, radiouri, planşete de copil. Pânda în întuneric îi tocea nervii. Brusc, telefonul sună.

Zgomotul neaşteptat îl făcu pe Malko să sară de pe canapea.

Ţârâitul continua cu insistenţă. Se apropie de aparatul pus în hol. Avea doar câteva secunde pentru a se hotărî: să răspundă, sau să nu răspundă?

La prima vedere, ar fi fost o tâmpenie să-şi semnaleze prezenţa. Cu toate acestea, un presentiment îl făcu să

ridice receptorul după al şaptelea apel. La început, de la capătul celălalt al firului nu se auzi nimic, apoi o voce speriată şi răguşită spuse în engleză:

— Plecaţi, plecaţi repede, vă implor…

În fundal se auzea un gâfâit, de parcă persoana care vorbea se chinuia să respire. Malko nu răspunse imediat. Era sigur că la capătul firului se afla bărbatul pe care îl căuta, chinezul hăituit: Cheng Chang. Cum de riscase să vorbească? Deodată, îşi aduse aminte de trosnetul auzit pe scară. Probabil că chinezul urcase pe furiş în urma lui. Lumina slabă a becului de pe palier fusese de ajuns ca să recunoască un alb, în principiu prieten.

— Cheng Chang, spuse Malko domol, ştiu cine sunteţi. Sunt american, vreau să vă ajut. Unde sunteţi?

Auzi un soi de suspin înfundat:

— Plecaţi, plecaţi, repetă bărbatul.

Malko simţi o asemenea disperare şi groază în vocea lui, încât fu cuprins de milă.

— Ascultaţi-mă, îl rugă el, sunteţi urmărit. Nu puteţi să vă ascundeţi la infinit. Vă vor găsi. Eu pot să vă ajut, să vă salvez.

Bărbatul nu răspunse imediat. Malko îi simţi tulburarea şi continuă:

— Vă putem ajuta să plecaţi din Hong Kong. Spuneţi-mi unde sunteţi… Vă vom proteja.

— Nu, nu, zise Cheng Chang precipitat. E prea periculos. Mi-e frică.

— Veniţi la consulat.

— E prea periculos, repetă chinezul…

Malko simţi frica puternică din vocea lui Cheng Chang, dar şi dorinţa de a spune ceva.

— Vă pot da un paşaport şi bani pentru a pleca din Hong Kong, promise el. Spuneţi-mi însă unde sunteţi?

Tăcerea se prelungi, depăşind limitele unei pauze normale şi punându-i la încercare răbdarea. Malko îi simţea şovăiala. Chinezul respiră adânc, ca un sportiv obosit care se încordează pentru lin ultim efort.

— Nu mă minţiţi?

Tonul straniu îl făcu pe Malko să înţeleagă că

interlocutorul său ajunsese la limita disperării şi a fricii.

— Nu, zise Malko hotărât pe un ton voit neutru.

Din nou tăcere. Zgomotul uşor al paraziţilor de pe fir se transformase parcă într-un pârâit violent.

Vocea lui Cheng Chang îi pătrunse lui Malko ca un ac. În timpan.

— Unde staţi? întrebă chinezul.

Malko îi răspunse rapid, îşi silabisi numele şi îi dădu numărul camerei sale de la Hilton. Simţea că dacă ar fi folosit un cuvânt nepotrivit, Cheng Chang ar fi închis telefonul şi nu l-ar mai fi găsit.

— Am să vă sun, spuse deodată chinezul.

Se exprima ca un om pradă unei profunde confuzii. Vocabularul şi sintaxa erau normale, dar vocea lui exprima o suferinţă fără seamăn. Nu reuşea să se hotărască.

Fără veste, închise telefonul. Cu urechile ţiuind, Malko puse la loc receptorul. Tăcerea apăsătoare din apartament îl sufoca. Cheng Chang, oriunde s-ar fi aflat, nu avea de gând să vină. Trebuia să se roage şi să aştepte. Ştia că reuşise să-l îmbărbăteze cât de cât pe chinez, dar nu era sigur că avea să-l facă să scape de frica aceea de animal hăituit.

Ieşi şi închise cu grijă uşa în urma lui. Palierul era pustiu şi ajunse, fără probleme pe stradă. Poate că Cheng Chang îl pândea din întuneric.

Coral-Sea avea să sosească peste cinci zile. Până atunci, chinezul trebuia să se hotărască să telefoneze.

Capitolul XII.

Taxiul îi lăsă pe Malko şi pe Mina în portul Aberdeen, în faţa debarcaderului restaurantului plutitor Sea-Palace. Mirosul de putrefacţie ar fi gonit şi un dihor. În faţa lor un copil chinez îşi scoase sexul şi începu să facă pipi pe un maldăr de gunoaie.

Brusc, cu hainele frumos croite şi cu fata machiată la braţ, Malko se simţi deplasat.

Aberdeen era plaga Hong Kong-ului. În portul minuscul şi mâlos din partea de sud a insulei, în contrast cu luminile de pe Victoria City, se aglomeraseră încet, încet, trei sau patru mii de jonci. Lipite una de alta, formau o magmă negricioasă şi greţoasă, în care trăia o populaţie mizerabilă de refugiaţi care nu posedau decât câteva scânduri putrede, ce se înfundau lent în apa noroioasă.

Nimeni nu se ostenise să afle din ce trăiau locuitorii acelei mări a Sargaselor, în miniatură. Prostituţia, furtul şi cerşitul organizat erau activităţile cele mai frecvente. Din când în când, din apă era pescuit un corp ciopârţit sau strangulat, sau un făt pe jumătate devorat de şobolani. Pentru o persoană hăituită, era un refugiu practic inviolabil: joncile comunicau unele cu altele, iar percheziţionarea lor ar fi durat până la judecata de apoi. Cartierul avea de toate, de la atelierul unde erau mutilaţi copiii şi transformaţi în cerşetori, până la bordelurile pentru coolies, deservite de schelete pline de bube şi fără dinţi.

Uşor, uşor, plaga a ajuns la mal, invadând sătucul Aberdeen şi întinzându-şi tentaculele până la imensul cimitir chinez ce acoperea colina.

Buni negustori ca întotdeauna, câţiva chinezi bogaţi construiseră în acel port al disperării şi al mizeriei două enorme vapoare restaurant sclipind de lumini, poleite şi bine aprovizionate, ce striveau cu siluetele lor joncile negre şi infecte. Astfel, degustând cuiburi de rândunică importate clandestin de la Shanghai, străinii puteau admira în siguranţă cloaca umană ce îi înconjura.

Cufundat în gânduri, Malko privea reflexele roşiatice ale miilor de becuri de pe Sea-Palace. În jurul cheiului, amărâţii dormeau în cotloane întunecate, chiar pe pământ. Alţii somnolau, ghemuiţi în poziţia adoptată permanent de asiatici.

O chinezoaică fără vârstă, purtând un copil pe spate, se apropie de el. Într-o engleză stricată, ea îi propuse o joncă pentru a vizita Aberdeen-ul. Costa cinci dolari. Zeci de mici ambarcaţii, conduse de femei, se înghesuiau în jurul pontonului, încercând să atragă atenţia doritorilor prin strigăte ascuţite. Malko o alese pe cea mai puţin murdară şi o ajută pe Mina să se urce. Partea din spate era transformată în banchetă. Vâslaşa, care nu avea cincisprezece ani, manevra cârma cu ardoare. Sub stratul de jeg şi sub zdrenţe se zărea chipul graţios. Nu purta tradiţionalul pantalon de mătase, ci o minijupă din satin negru.

Surâse de mai multe ori, încercând să atragă privirea lui Malko. Politicos, acesta îi întoarse surâsul. Ea profită de ocazie şi depărtă imperceptibil genunchii, lăsându-l să vadă că nu purta nimic pe sub fustă. Surâsul i se accentuă.

Mina rânji dispreţuitor şi scuipă în apă. Vâslaşa mormăi ceva şi apropie picioarele. Uneori, albii, chiar însoţiţi, nu se dădeau în lături să-şi satisfacă o fantezie rapidă în umbra joncilor pântecoase, atraşi de plăcerea riscului. Filosoafă în felul ei, fata îşi încetă avansurile. De altfel, ajunseseră deja la Sea-Palace. Vaporul restaurant avea trei etaje somptuos decorate. Un vacarm îngrozitor se auzea de la nivelul trei, unde se sărbătorea o nuntă.

Fură poftiţi în sala de jos, încărcată cu obiecte aurite şi cu lambriuri. Numai decoraţiunea costase un milion de dolari Hong Kong. Destul pentru a hrăni, timp de un an, umbrele care înconjurau Sea-Palace... De un prost gust îngrozitor, sala era sufocată de nenumăraţii dragoni auriţi. Erau puţini chinezi. În spatele geamurilor murdare, falşi cerşetori implorau să li se arunce câteva resturi.

Ospătarii chinezi tolerau situaţia, în primul rând pentru pitoresc, apoi pentru a nu se trezi plutind în apa murdară cu un cuţit în spate.

Malko alese un menu clasic, fără să-şi facă iluzii în privinţa calităţii mâncărurilor. Sea-Palace nu părea să fie un palat al gastronomiei.

Li se aduse o supă cu cuiburi de rândunică, grasă şi fadă, apoi languste cu un sos puternic mirositor pentru a ascunde lipsa de prospeţime a alimentelor. Doar ceaiul era bun. Mina mânca repede, părând să aprecieze gustul preparatelor. Malko o supraveghea cu coada ochiului. În mod inexplicabil, aprecia prezenţa acelei târfe care nu-şi ascundea meseria. În ciuda trăsăturilor aproape perfecte, ea emana o răceală de gheaţă, părând la fel de intangibilă ca o felină.

Malko se întrebă dacă făcuse bine ieşind cu Mina. Ar fi putut să contramandeze întâlnirea. Aşteptase toată ziua în camera de la Hilton telefonul lui Cheng Chang.

În zadar. Cuprins de frică, chinezul se dăduse la fund. Era sigur că nu avea să sune. Odată cu el, îşi lua zborul şi singura şansă de a afla ce se uneltea împotriva port avionului *Coral-Sea.* Dick Ryan era nervos. Tentativa împotriva lui Malko îl îngrijora. Se temea ca cei din flota a şaptea să nu fie atacaţi de chinezi pe mal. În alcovurile de la Suzie Wong Bars ar fi fost o pradă uşoară. Dacă ar fi fost consemnaţi la Hong Kong după două luni de aplicaţii, s-ar fi predat…

Acesta fusese motivul pentru care Malko se hotărâse să se întâlnească cu Mina. Era amestecată în afacere şi poate aflase ceva util.

În orice caz, telefonista de la Hilton primise instrucţiuni precise. Toate convorbirile pentru Malko erau direcţionate la un număr unde Dick Ryan le supraveghea personal, împreună cu doi dintre cei mai siguri chinezi din serviciul său.

De când se întâlnise cu Mina în holul de la Hilton, nu schimbaseră mai mult de zece vorbe. Acum, fata privea în gol şi se juca cu beţişoarele. Ori nu avea noutăţi, ori aştepta să fie întrebată, pentru a da mai multă importanţă informaţiilor… Cu asiaticii nu putea şti niciodată.

— La ce te gândeşti? întrebă Malko.

— La milioanele cheltuite pentru decorarea acestui restaurant, spuse ea. Uneori îmi urăsc poporul. Ştiţi că

acum câtva timp bandiţii i-au răpit nevasta unui miliardar din Hong Kong? Au cerut un milion de dolari răscumpărare. Bărbatul îşi adora soţia şi ar fi putut plăti fără probleme... Presa a înhăţat însă subiectul. Nu putea să mai plătească fără a-şi pierde prestigiul şi atunci a refuzat, i-au trimis soţia înapoi pe bucăţele, începând cu degetele, sânii şi urechile... Totul a durat o lună. De atunci, a cheltuit de trei ori mai mult decât i se ceruse, pedepsindu-i în torturi incredibile pe răpitori.

— De unde ştiţi toate acestea?

— De fiecare dată când primea o parte din nevasta lui, venea la mine, răspunse ea simplu. După aceea mă bătea îngrozitor, pedepsindu-mă pentru că sunt frumoasă. Îşi adora soţia. Mi-a adus toate hainele ei, ca să le îmbrac atunci când făceam dragoste. După aceea le-a ars.

— De ce nu v-aţi căsătorit cu el?

Ea ridică din umeri:

— În această ţară nimeni nu ia de nevastă o târfă.

Deodată suspină.

— Oh! Cât aş vrea să plec!

Malko profită de ocazie.

— N-aţi aflat nimic?

Ea clătină din cap.

— Încă nu.

— Timpul ne presează. Ceea ce vreau să aflu, astăzi valorează foarte mult, dar peste o săptămână s-ar putea să nu mai însemne nimic.

Mina făcu un gest nerăbdător. Malko fu tentat să-i povestească despre baia în golful Kowloon, apoi se răzgândi. La ce bun? Făcu o ultimă tentativă:

— Cine v-a cerut să vă duceţi la morgă după corpul lui Cheng Chang?

— Nu pot să vă spun.

Se închisese din nou în ea ca o scoică. Cu siguranţă ştia ceva, dar ce? Singurul lucru sigur era dorinţa ei de a părăsi Hong Kong-ul. Uşor agasat de mutismul însoţitoarei lui, Malko privi în jur. Avea impresia că îşi pierde timpul, situaţie obişnuită în Asia, unde concepţiile albilor nu aveau decât o valoare relativă.

Restaurantul se golea. Viaţa nocturnă şi clandestină din Aberdeen începuse. Siluete alarmante mişunau în umbră, în jurul restaurantului. Târfe în sampane, mici tripouri plutitoare unde se juca fan-tan şi alte lucruri şi mai îngrijorătoare. Tineri chinezi îmbrăcaţi în bluzoane negre, pândeau în întuneric, sperând să surprindă un turist izolat. Totul era pus pe seama comuniştilor…

O parte din nuntaşi se instalase în fundul sălii, râzând tare şi îndopându-se cu alcool de orez. Chipurile străluceau de sudoare şi de grăsime. Bogat sau sărac, vecinătatea mizeriei nu deranja pe nimeni în China. La treizeci de metri de Sea-Palace era ancorată o joncă, unde o bandă de matroane mutila copii, transformându-i în cerşetori. Le zdrobeau membrele îi ardeau şi muiau rănile în apa murdară a portului ca să se infecteze…

Pentru zece dolari, iniţiaţii puteau vizita fabrica de monştri, după o masă bună la Sea-Palace.

Malko ceru nota de plată. Micii cerşetori prinseră curaj şi invadară sala. Unul dintre ei se duse la masă şi îl trase pe Malko de mână. Acesta se feri politicos, dar micul chinez rămase în picioare lângă masă, încăpăţânat. Murmură o frază în chineză. Mina traduse:

— Vrea să semnaţi în cartea de aur a localului. Toţi străinii o fac. Acolo, lângă intrare. Aşteaptă şi el un ban.

Malko. Surâse şi se ridică. Îi fu adus restul. Băiatul o luă înainte şi îl conduse la o masă pe care se afla un registru mare plin de semnături şi de parafe în engleză şi în chineză. Malko îşi luă stiloul şi vru să procedeze la fel, dar rămase încremenit.

Pe ultimul rând din registru văzu patru cuvinte în engleză, care-i dansau ca nişte litere de foc în faţa ochilor:

— Temple Street nr. 34. Cheng.

Băiatul se desprinse de mâna lui Malko şi dispăru în fugă. Malko mâzgăli ceva sub mesaj. Brusc, se auzi vocea lui Mina, care îl întrebă ironic:

— Ce aţi scris?

Malko tresări şi se aşeză în aşa fel încât să acopere pagina. Ochii lui întâlniră privirea de nepătruns a tinerei. Nu ştia dacă citise sau nu. Cel mai bine era să se comporte ca

şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ardea însă de nerăbdare să plece. Privi în jur. Era supravegheat. Ce însemna acea adresă?

— Oh! Am semnat doar! zise el luând-o de braţ.

Ea se supuse docilă. Se întoarseră la mal, cu jonca localului. Malko îşi păstra cu greu calmul.

Câteva dughene erau încă deschise, luminate cu lămpi cu acetilenă. Se urcară în primul taxi. Încă un lucru ieftin la Hong Kong, dar acolo totul era ieftin, inclusiv viaţa unui om.

La fiecare viraj al drumului şerpuit, corpul lui Mina se lipea de el. Din cauza întunericului nu putea să-i ghicească expresia de pe chip. Dacă i-ar fi propus să meargă cu el la Hilton, ar fi acceptat, însă pentru moment nu asta îşi dorea…

— Cred că alcoolul de orez mi-a dat dureri de cap, spuse el pe un ton cât mai detaşat… Aş prefera să mă duc la culcare.

— Desigur, spuse ea cu o voce egală. Mai întâi aş vrea să vă arăt Piaţa de noapte. Aţi auzit de ea?

— Nu, dar sunt cam obosit…

— E în drumul nostru, explică Mina. Merită văzută şi nu vom pierde prea mult timp.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko îi spuse câteva cuvinte şoferului. La virajul următor, golful Hong Kong-ului, presărat cu mii de lumini, apăru în întreaga sa splendoare. Maşina întră în West Point, o periferie populară prelungindu-se spre vest cu Victoria City. Acolo era inima întregului trafic local al joncilor.

Ieşind de pe Connaught Road, taxiul coti la stânga pe chei şi opri puţin mai departe, în faţa clădirilor feribotului pentru Macao. Mina coborî, expunând cu generozitate treizeci de centimetri din coapsele fusiforme.

— Veniţi, zise ea, am ajuns.

Malko o urmă, descoperind un spectacol uimitor. Piaţa mărginită de mare era ocupată de zeci de tarabe. Aproape toate erau restaurante unde se vindeau peşti, stridii, melci… Clienţii mâncau pe loc, aşezaţi pe băncuţe. Fiecare negustor avea o lampă cu acetilenă. O mulţime gălăgioasă şi compactă mişuna printre tarabe.

Mina se opri în faţa unui chinez stând pe vine şi perorând în faţa unui grup respectuos.

— Acesta era un prezicător, explică ea. Toţi marinarii de pe jonci vin să mănânce aici. Nu e prea scump şi mâncarea e bună. Găsesc aici şi fete. Priviţi…

O femeie fără vârstă discuta cu doi marinari. Era enormă, bucălată, puhavă, cu un nas mare şi turtit şi aproape chelă. O viziune de coşmar.

— Doar doi dolari Hong Kong, zise Mina. Îşi practică meseria acolo, sub arcadele de la Des Voeux Road.

Malko privi în direcţia indicată şi îşi reţinu o tresărire. Nu i se părea ceva senzaţional pentru un turist. Se pregăti să răspundă, dar brusc, nu o mai văzu pe Mina în spatele lui.

O căută din ochi, dar strălucirea lămpilor cu acetilenă nu-i permitea să vadă mai departe. Crezu că se dusese la ghicitor. În definitiv, era o ocazie excelentă să o şteargă englezeşte, se gândi el, amintindu-şi cum stătea în spatele lui la Sea-Palace lângă cartea de onoare.

Cu toate acestea, ea îi trăsese clapa!

Înnebunit, îmbrânci gloata amorfă, îndreptându-se spre taxi. Era singurul alb. Mina dispăruse, înghiţită de mulţime. Dădu oamenii la o parte, fără măcar să-şi ceară scuze. Trebuia să o găsească. Toate tarabele păreau la fel. Răsturnă o tavă cu melci şi pierdu secunde preţioase dându-i negustorului o hârtie de douăzeci de dolari şi scuzându-se, apoi o luă din nou la fugă, urmărit de privirile pline de ură. Deodată, îşi aminti de staţia de taxiuri de lângă debarcaderul feribotului.

Încetă să mai alerge. Mina se fofilase probabil printre marinari.

N-ar fi ajuns-o niciodată din urmă dacă n-ar fi fost doi chinezi. Aceştia îi blocară drumul cu un scop foarte precis. Malko o văzu din spate, încercând să se degajeze. O luă la fugă şi mai tare în momentul în care ea întoarse capul. Fata se lupta furioasă, dar unul dintre marinarii ce purta caschetă a la Mao nu vroia să-i dea drumul.

Malko ajunse în dreptul grupului.

Mina se întoarse cu tot corpul spre el. Era de nerecunoscut, mai frumoasă chiar, cu buzele strânse într-un

rictus furios.

În momentul în care o apucă de braţ, ea începu să vorbească repede cu cei doi chinezi. Atitudinea acestora se schimbă imediat. Cu o privire rea, unul dintre ei îl apostrofă pe Malko în chineză. Celălalt strigă ceva spre un grup ce mânca melci, la câţiva metri distanţă de ei.

Mai mulţi bărbaţi se ridicară cu încetineală. Mina continua să strige şi să aţâţe mulţimea. Fără veste, chinezul cu şapcă îl apucă pe Malko de reverele sacoului.

În jurul grupului se strânseseră cam douăzeci de bărbaţi care nu scoteau o vorbă. Nu se auzea decât sfârâitul lămpilor cu acetilenă. Malko simţi un nod în gât. Nu exista nimic mai periculos decât mulţimea. Cei din jurul lui aveau timp să fugă de zece ori până la venirea poliţiei.

Dacă îşi pierdea cumpătul era mort. Îl privi sever pe chinezul care îl înhăţase şi se degajă fără brutalitate, dar cu o mişcare fermă.

Alţi doi îl apucară pe la spate de braţe, vrând să-l imobilizeze. Reuşi încă o dată să se degajeze, dar cercul se strânsese şi mai tare. Simţea mirosul de peşte şi de jeg al celor care îl înconjurau. Mina surâse veninos şi spuse în engleză:

— Le-am spus că sunteţi american şi că aţi încercat să mă violaţi în taxi, deşi eu doream să mă întorc acasă. Ar fi mai bine să mă lăsaţi în pace. Ard de nerăbdare să vă ucidă…

— Sunteţi nebună, zise Malko fără voia lui. De ce aţi făcut asta?

Fără veste, unul dintre chinezii voinici îl lovi pe Malko în plină faţă. Lovitura nu prea violentă îi atinse gura şi simţi gustul fad al sângelui. Vru să riposteze, dar văzu în penumbră lucirea lamei unui cuţit.

Aveau să-l masacreze.

— V-am promis un paşaport, spuse Malko încercând să-şi păstreze calmul.

— Nu vă cred. Nu am încredere în dumneavoastră, zise Mina. Pot obţine mai mult.

Îi surâse ademenitor primului chinez care se legase de ea, spunându-i o frază lungă. Bărbatul dădu cu putere din

cap, privindu-l ameninţător pe Malko.

— Le-am spus că plec şi că îi rog să vă reţină o bună bucată de vreme ca să nu mă denunţaţi la poliţie.

Râzând batjocoritor şi legănându-şi şoldurile, fata se îndepărtă. Malko vru să rupă cercul. O lovitură în pântec îl făcu să se îndoaie de durere. Ochii mijiţi îl priveau cu ură. De-abia aşteptau să-l arunce în port. Doi tipi aveau cuţite în mâini, ţinându-le orizontal ca nişte ucigaşi.

Vru să vorbească în engleză, dar nimeni nu înţelegea sau nu voia să înţeleagă. Mina se urcă în taxi şi maşina porni.

Un tip îl scuipă în faţă şi ceilalţi izbucniră în râs. Fără o vorbă, se şterse cu batista şi surâse. Uşor descumpăniţi, adversarii se îndepărtară imperceptibil, dar când vru să se degajeze, cercul se închise la loc. Chinezii rămaseră în jurul lui, timp de o clipă care dură cât o eternitate, apoi se îndepărtară unul câte unul. Cei care îşi întrerupseseră masa se întoarseră la tarabele cu melci.

Malko rămase singur.

În acel moment zări apropiindu-se cu paşi lenţi doi poliţişti chinezi în uniformă. Impecabil îmbrăcaţi în şorturi, cu şosete albe, cu pistoale Smith & Wesson la brâu şi cu bastoane în mâini, îl priviră surprinşi pe Malko. Piaţa de noapte nu era un loc pentru albi, mai ales la acea oră.

Malko alergă spre staţia de taxi. Ca de obicei, poliţiştii ajunseseră prea târziu... Din toate maşinile mai rămăseseră două Toyota.

Primul şofer vorbea puţin engleza. Părea să ştie unde se afla Temple Street.

— Kowloon, zise el, izbucnind în hohote de râs.

De-abia după zece minute de conversaţie în dialect, Malko înţelese motivul veseliei: Temple Street era strada bordelurilor ieftine din Kowloon. Şoferul îi propuse lui Malko ceva mult mai select şi la preţuri foarte rezonabile. Îşi opri şuvoiul vorbelor doar când ajunseră la feribot. Din nefericire, acesta tocmai pleca de la chei şi fură nevoiţi să aştepte douăzeci de minute. Nu se vedea decât un singur walla-walla.

Malko se stăpânea cu greu. Mina era cu mult înaintea lui. Dacă lui Cheng îi intra în cap că Malko îl trădează, avea să

dispară definitiv. Nici măcar nu ştia dacă fusese urmărit. Scandalul făcut de Mina atrăsese cu siguranţă atenţia. Nu avea timp să-l cheme pe Dick Ryan în ajutor.

Capitolul XIII.

Trei fetiţe cam de zece ani se aruncară la picioarele lui Malko în momentul în care acesta coborî din taxi. Se prinseră de mâini şi începură în jurul lui o horă îndrăcită, lamentându-se cu voce ascuţită. Prima dintre ele spuse:

— Îl iubesc pe tata!

A doua răspunse:

— O iubesc pe mama!

Şi toate trei spuseră în cor:

— Dar cel mai mult îl iubesc pe preşedintele Mao...

La fel de brusc cum apăruseră, dispărură în umbra arcadelor, înveselite de festa jucată unui alb.

În ciuda orei târzii, o mulţime compactă şi zgomotoasă se înghesuia pe Temple Street, invadând şoseaua. La câţiva metri de Jordan Street era o altă lume, plină de forfotă şi misterioasă, de nepătruns pentru un alb.

Temple Street era vestită pentru două lucruri: bordelurile ieftine, unul în fiecare casă şi restaurantele ambulante unde se vindeau şerpi. Reptilele stăteau încolăcite în cuşti de sticlă, lângă cuptor, pe un soi de trăsurică. La cererea clientului, reptila era scoasă, era tăiată o bucată din ea şi friptă imediat. Clientul mânca în picioare sau stând pe vine în mijlocul drumului. Maşinile renunţaseră de mult să treacă pe Temple Street. Restaurantele ocupau tot carosabilul. Pe fiecare trotuar, printre arcade, vagabonzii se, fofilau printre maldărele de gunoaie.

Malko găsi cu greu numărul 34. Cifrele erau acoperite cu jeg. Era un imobil cu trei etaje, plin de rufe la fiecare fereastră şi cu un culoar atât de murdar, încât nici gândacii nu călcau pe acolo.

Începu să plouă. Malko se refugie sub arcade, lovindu-se de nişte personaje dubioase. În pragul uşii de la numărul 34 stătea o chinezoaică bătrână care, la vederea lui Malko, îi surâse ştirb şi murmură cu o expresie pe care o voia îmbietoare:

— Fete frumoase, ieftine.

Malko intră în holul cenuşiu. Dacă strămoşii lui l-ar fi văzut în acel moment, s-ar fi răsucit în mormânt. Mirosul fad de opiu şi acela inimitabil de mizerie asiatică se amestecau într-un iz de putrefacţie. Urcă o scară strâmtă şi şubredă.

Prima fată pe care o văzu pe palier era ieftină poate, dar practica meseria de la sfârşitul războiului. Rochia chinezească lucind de jeg îi strângea ca într-un cleşte formele opulente, iar straturile succesive de fard nu reuşeau să-i ascundă toate ridurile. Femeia gunguri într-o engleză stricată:

— Dragă. Noapte bună. Tu vii cu mine?

Malko se cutremură. Era atât de urâtă încât locul ei ar fi trebuit să fie la universitate într-un borcan cu formol. Luându-i tăcerea drept aprobare, vru să-l îmbrăţişeze dar el făcu un pas înapoi.

— Cheng Chang, spuse el. Domnul Cheng Chang.

Ea păru să nu înţeleagă şi se apropie din nou de el. La întâmplare, Malko deschise o uşă şi văzu cinci fete jucând fan-tan pe o masă şchioapă. La vederea lui acestea se opriră din joc şi două dintre ele se ridicară şi se îndreptară spre el. Urmară alte explicaţii îndelungi. Cheng Chang părea complet necunoscut. Cu cât Malko se încăpăţâna, cu atât ele clătinau mai tare din cap. Brusc, una dintre ele râse ascuţit şi le interpelă pe celelalte.

Îl luă apoi pe Malko de braţ şi cu o mimică expresivă îi făcu semn să o urmeze. Puţea a paciuli şi a sudoare şi la fiecare pas îl atingea în joacă pe Malko. Urcară două etaje. Fata bătu de două ori la o uşă şi aşteptă. Din interior se auzi zarvă, apoi uşa se deschise. Fata chicoti şi îl împinse pe Malko în faţa.

Cu toate că văzuse multe la viaţa lui, tresări de dezgust. Becul gălbui lumina o apariţie grotescă. O japoneză în chimono, oarbă şi cu chipul descărnat. Ea murmură o frază de bun venit în japoneză şi se înclină. Lui Malko i se făcu greaţă.

— Cheng Chang, îi strigă el dezgustat fetei care privea scena rânjind prosteşte.

Deodată, se auzi un pas greu pe scară şi apăru un chinez voinic, în maiou, cu părul unsuros şi cu antebraţele enorme.

Atitudinea lui părea puţin încurajatoare. Într-o engleză corectă, îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Îl caut pe un anume Cheng Chang, spuse Malko. Trebuia să mă întâlnesc cu el aici.

Chinezul îl privi ţintă.

— Domnul Cheng Chang. Nu-l cunosc. E o greşeală. Nu doriţi o fată? Nu vă place niciuna?

Malko strânse din buze:

— V-am spus că îl caut pe Cheng Chang. Trebuie să fie aici.

Celălalt ridică din umeri şi îl luă pe Malko de braţ cu degetele puternice şi încârligate ca nişte cange de oţel:

— Dacă nu vreţi fete, repetă el, trebuie să plecaţi. Nu vrem scandal, domnule.

Cei doi se priviră fix o secundă. Cu chipul încremenit, japoneza aştepta. Pentru a câştiga timp Malko întrebă:

— Ce e cu oroarea asta?

Chinezul se însufleţi brusc şi surâse, dând la iveală atâţia dinţi de aur, încât ar fi făcut invidioasă şi Africa de Sud.

— Este o japoneză, domnule. Avem trei. Au fost capturate în timpul războiului şi noi le-am orbit pentru că japonezii au fost foarte cruzi cu noi. Din acest motiv, le oferim doar clienţilor japonezi, dar dacă o doriţi costă douăzeci de dolari Hong Kong...

Chipul îi lucea de o veselie scârboasă. Prin mintea lui Malko trecură Idei criminale, dar nu era momentul. Preferă să îi întindă chinezului o hârtie de cincizeci de dolari Hong Kong.

— Sunteţi sigur că nu-l cunoaşteţi pe Cheng Chang?

Chinezul nici măcar nu se atinse de bancnotă. Uimitor.

Clătină din cap fără să răspundă, de parcă nu înţelesese întrebarea. Descurajat, Malko puse banii la loc în buzunar şi coborî.

Zarva şi mirosurile de pe Temple Street i se părură la fel de oribile. Fu abordat de o fetiţă care încercă să-l atragă în umbră. Rămase câteva secunde în faţa clădirii de la numărul 34, întrebându-se dacă să-l anunţe pe colonelul Whitcomb sau nu, dar dacă Cheng Chang era acolo, ceilalţi

l-ar fi putut lichida de zece ori până atunci.

Ce idee bună avusese să-i dea întâlnire într-un bordel; era singurul loc unde nimeni nu l-ar fi urmărit şi unde s-ar fi putut duce fără a trezi bănuieli. La un moment dat, se auzi mişcare pe coridor. Malko făcu câţiva paşi şi îl văzu pe chinezul cu care vorbise. Îi făcu semn lui Malko să se apropie.

— Bani, murmură el.

Malko îi întinse o hârtie împăturită de o sută de dolari, pe care celălalt o făcu rapid să dispară:

— Domnul Cheng Chang a plecat, zise el. S-a temut foarte tare.

— Când?

Chinezul privi în jur.

— Nu de mult.

— Unde?

Celălalt clătină din cap.

— Nu ştiu, domnule. Mulţi îl caută pe Cheng Chang... O fată. Apoi a venit altă fată.

— Prima era frumoasă?

— Da, da.

Chinezul se grăbi să dispară. Cu un gest vag, se pierdu în întuneric, lăsându-l pe Malko pradă unei crize nervoase. Unde era Cheng Chang şi mai ales Mina? Venirea sa provocase dispariţia chinezului. Cine era cealaltă femeie care îl urmărea pe Cheng Chang? Din cauza feribotului, Mina avea o jumătate de oră avans în faţa lui.

Se pregătea să plece spre Nathan Road când simţi o mână subţire agăţându-se de el.

Un puşti de cincisprezece ani stătea ascuns în întuneric. Era slab, cu ochi strălucitori şi purta o pereche de jeans lipiţi de corp şi un maiou. La început Malko îl luă drept un tânăr pederast şi se trase înapoi, dar chinezul îl strânse mai tare şi murmură:

— Domnul Cheng Chang. Vino.

Malko tresări, amintindu-şi de Aberdeen. Părea o scenă din Kafka. Pe măsură ce se apropia de el, Cheng Chang fugea. La început vru să-l gonească, apoi îi puse câteva întrebări, dar celălalt clătină din cap. Engleza lui se oprea

acolo. La capătul puterilor, Malko îi făcu semn că era gata să-l urmeze.

Intrară pe Nathan Road şi puştiul opri un taxi, urcând lângă şofer şi spunându-i ceva. Aparent, şoferul nu voia să meargă în acea direcţie. Chinezul vru să coboare, apoi prin gesturi, îi ceru bani lui Malko. Cu zece dolari, şoferul consimţi să pornească. Circulaţia era fluidă şi ieşiră repede din Kowloon, urcând spre nord. Blocuri de locuinţe, imense şi mizerabile, cu tone de rufe la ferestre, mărgineau drumul. Apoi peisajul se schimbă.

Malko se crezu în Norvegia. Farurile luminau păduri de brad şi lacuri cu apă liniştită, asemănătoare cu fiordurile. Intrau în Noile Teritorii, limba de pământ muntoasă şi suprapopulată, aflată între Kowloon şi frontiera cu China comunistă. Malko era din ce în ce mai neliniştit: distracţia de bază a chinezilor comunişti era răpirea albilor şi eliberarea lor după mai multe luni... lucru care de multe ori nu se mai întâmpla. Nu apucase nici măcar să-l anunţe pe Dick Ryan...

Rulau deja de o jumătate de oră, traversând mai multe sate adormite. Kowloon rămăsese mult în spate. Drumul ei; a mărginit de orezării. Trecură pe lângă un mic convoi militar englez şi ajunseră la malul mării, depăşind o fabrică de jonci, încă luminată. O firmă mare, cu litere negre pe fond alb, apăru în lumina farurilor.

„Cha-to-kok."

Era unul dintre satele de frontieră ale coloniei. Malko îşi aducea foarte bine aminte că îl văzuse pe hartă. Jumătate din case se afla pe teritoriul comunist. La indicaţiile călăuzei, taxiul se opri la marginea drumului. Malko ieşi din maşină.

Se aflau în dreptul primelor case, în faţa unui pod peste un râu secat. Soldaţii chinezi erau un kilometru mai departe. Ziua se putea vedea gardul de sârmă ghimpată al postului englez care apăra drumul. Nu se putea trece peste baraj fără permis. Şoferul întorsese Datsunul şi se certa cu călăuza pentru a fi plătit. Malko se şi vedea întorcându-se pe jos la Kowloon... Numai asta mai lipsea. Jucând ultima carte, scoase o hârtie de o sută de dolari, o rupse în două şi

îi întinse o jumătate chinezului, făcându-l să priceapă printr-o mimică sugestivă că avea să primească cealaltă jumătate la întoarcere.

Şoferul mormăi, luă jumătatea de bancnotă şi opri motorul.

Ce căutau acolo? Erau la aproape zece mile de Hong Kong.

Călăuza părea grăbită să intre în satul pustiu şi mort în aparenţă. O luară pe o străduţă atât de îngustă, încât de-abia puteau merge unul lângă altul, din cauza nenumăratelor galantare din faţa dughenelor minuscule. Din fiecare apărură chipuri luminate de lămpi cu petrol. Unii chiar ieşiră din case, privindu-i în tăcere. Albii erau rari prin acele locuri…

Călăuza şovăi. Întrebă de mai multe ori încotro să meargă. Brusc, se opri în faţa a ceea ce părea un hambar. După ce inspectă împrejurimile, îl împinse grăbit pe Malko înăuntru. În beznă plutea doar mirosul de opiu, apăsător şi înţepător. Chinezul închise uşa în spatele lor. Malko se simţi luat de mână şi călăuzit pe o scară abruptă, îngustă şi şubredă.

Ajunseră într-un pod luminat slab de lămpi cu petrol. Mai mulţi bărbaţi stăteau întinşi pe un soi de prici dreptunghiular. După ce se obişnui cu penumbra, Malko zări o bătrânică ghemuită într-un colţ, îmbrăcată în nişte zdrenţe negre, apoi un al doilea cerc de fumători. Se afla într-o turnătorie clandestină.

Unii dintre fumători stăteau întinşi în cerc pe nişte ziare vechi, cu capul sprijinit pe nişte butuci de lemn. În mijloc se aflau ceşti de ceai şi pachete de ţigări. Alţii erau întinşi pe prici. Fumătorii îşi treceau în tăcere unul altuia singurele două pipe ale stabilimentului. Era o turnătorie pentru săraci.

La vederea părului blond al lui Malko, unii dintre ei se ridicară speriaţi pe coate. O discuţie animată se înfiripă între chinez şi bătrână. Băiatul îl luă pe Malko de braţ şi îl forţă să se aşeze în mijlocul fumătorilor, chiar pe podea. Chinezii îi făcură politicoşi loc, oferindu-i un ziar aproape curat şi o mică perniţă de lemn! Furios, îl interpelă pe ghid şi se ridică:

— Unde este Cheng Chang?

Urmă o explicaţie confuză şi încâlcită. Bătrâna, care bâiguia câteva vorbe în engleză se amestecă, trăgându-l pe Malko de mânecă. În final, înţelese că Cheng Chang era undeva în Cha-to-kok, într-un loc pe care călăuza lui trebuia să-l afle. Malko îl putea aştepta în siguranţă doar la fumătorie. Se resemnă. Orice discuţie ar fi însemnat pierdere de timp.

Chinezul dispăru pe scară şi Malko se trezi cu pipa comună în mână. Îndatoritor, vecinul lui arse un grăunte de opiu şi îl puse în pipă. Malko trase un fum lung. După al şaselea fum se simţea deja mai puţin nervos. Văzând că ştie să fumeze, chinezii se arătară încântaţi şi se ciondăniră care să i prepare pipa. Totul se petrecuse în cea mai deplină tăcere şi din motive temeinice.

Pipele se succedară una după alta. Chinezii sporovăiau între ei pe un ton scăzut. Bătrâna aducea ceai şi ţigări. Malko pierduse puţin noţiunea timpului. Mirosul de opiu îl ameţea. Nu mai avea chef să se mişte. Nimeni nu se mai ocupa de el.

Din când în când, gândul la Cheng Chang îl făcea să tresară. De parcă i-ar fi ghicit frământarea, vecinii lui îi şi pregăteau o pipă… Mai mulţi fumători se ridicară şi plecară, dându-i bătrânei câte o bancnotă mototolită.

Călăuza lui apăru pe neaşteptate, ciufulită şi cu răsuflarea tăiată. Malko se ridică dintr-un salt. Chinezul era într-o stare extremă de agitaţie, murmurând cuvinte de neînţeles. Îl făcu să priceapă că trebuie să o plătească pe bătrână şi îi smulse trei hârtii de zece dolari, pe care femeia le făcu să dispară imediat. Malko presimţi o catastrofă.

— Repede, repede, repetă chinezul împingându-l pe scară.

Ajuns afară, începu să alerge pe străduţa pustie. Satul era un adevărat labirint de uliţe întunecate. Singur, Malko nu s-ar fi descurcat niciodată.

Ghidul se opri în sfârşit în faţa unei porţi de lemn, pe care o deschise cu brutalitate.

— Aici, zise el, înainte de a o lua la fugă, vrând să nu fie amestecat în cele ce aveau să urmeze.

Malko intră într-o încăpere cu pământ pe jos, luminată de o lampă cu petrol agăţată de o grindă. O siluetă întunecată, întinsă pe jos în mijlocul camerei, se mişca slab, gâfâind. Malko se apropie şi distinse o coapsă de femeie cu o mână cu unghii lungi şi roşii crispate pe pulpă. Când mâna urcă, apucând cu toată puterea zona dintre picioare, se auzi un urlet răguşit. Două femei se băteau cu ferocitate, fără o vorbă şi fără să-l zărească pe Malko.

După un nou schimb de pumni, cele două combatante se rostogoliră una peste alta. Malko avu timp să recunoască chipul schimonosit al lui Mina. Din obrazul zgâriat puternic îi curgea sânge, privirea îi era rătăcită, gâfâia şi un rictus de furie înverşunată îi desfigura chipul.

— Mina! o strigă Malko.

Chinezoaica nu răspunse. Cu o lovitură de şale, reuşi să-şi lipească adversara de podea şi să se aşeze peste ea. Malko o recunoscu pe cea de-a doua văduvă a lui Cheng Chang, cea care voise să-l ucidă. Părea şi mai dărâmată decât Mina, respirând greoi cu ochii închişi. Mina îi smulse brutal bluza, descoperindu-i pieptul. Se auzi un strigăt îngrozitor. Mina se ridică şi îi strivi un sfârc…

Din pieptul mutilat ţâşni un şuvoi de sânge. Imobilizându-şi în continuare adversara, Mina îşi smulse unul din pantofii cu toc înalt şi începu să o lovească cu toată puterea peste faţă pe rănită. Tocul ascuţit se înfipse în ochiul drept ca un piron şi rămase acolo. Durerea înfiorătoare o făcu pe adversara lui Mina să tresalte, atât de violent încât o răsturnă pe aceasta.

Mina se ridică dintr-un salt, ciufulită şi cu o privire de nebună. Ochii ei îl priviră pe Malko fără să-l vadă. Se repezi într-un colţ întunecat şi se întoarse agitând o furcă groasă cu trei dinţi.

Înainte ca Malko să poată interveni, înfipse furca în corpul inert al adversarei sale, icnind ca un tăietor de lemne.

Chinezoaica rănită se răsuci ca un păianjen. Urletul de agonie se izbi de pereţii de piatră groasă. Cei trei dinţi ai furcii i se înfipseseră douăzeci de centimetri în corp, ţintuind-o de podea. Lui Mina nu-i era de ajuns. Ca şi când

ar fi pisat mei, smulsei furca şi lovi mai jos, în dreptul sexului. Părea că striveşte un animal dăunător. Lovită de moarte, chinezoaica se răsucea ca o râmă tăiată în bucăţi, horcăind ascuţit. Malko n-avea să uite toată viaţa strigătul acelei fete.

Mina înfipse pentru ultima oară furca în corpul agitat de un tremur convulsiv. Cu capul dat pe spate, chinezoaica agoniza.

Doar atunci păru să-şi dea seama de prezenţa lui Malko, aflat între uşă şi ea. Ridicând furca, din care mai picura încă sânge, ea se îndreptă spre el.

— Lăsaţi-mă să trec, ordonă ea, sau vă ţintuiesc de perete ca pe această târfă.

Părea dispusă să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Malko privi femeia muribundă şi se dădu uşor la o parte.

— Unde e Cheng Chang? întrebă el.

Mina se aşeză repede între el şi uşă şi o deschise.

— Acolo, zise ea arătând un colţ al încăperii şi o şterse.

Malko se apropie de locul indicat.

Aproape gol, un bărbat zăcea întins pe nişte saci vechi. Ochiul stâng îi atârna pe obraz, scos din orbită de o lovitură de pumn. Părţile sexuale erau îngrozitor de umflate. Îngreţoşat, Malko se întoarse cu spatele. Mirosul fad al sângelui se amesteca cu cel de jeg. Atinse chipul mortului: era cald încă. Fusese probabil torturat, în timp ce Malko se afla în turnătorie, de Mina sau de cealaltă tigroaică.

Înfrânându-şi dezgustul, întoarse corpul. Sub el nu erau decât bucăţi de pânză îmbibate cu sânge. Cheng Chang luase cu el secretul în mormânt. Nu înţelegea însă de ce fusese torturat. Era de-ajuns să fie ucis, ca să nu vorbească, doar dacă cea care îl torturase nu fusese Mina. Cu. Greu îşi putea imagina Malko asemenea ferocitate din partea unei fete atât de tinere. O văzuse însă dezlănţuindu-se…

Străduţele din Cha-to-kok erau liniştite şi tăcute. Rătăci aproape un sfert de oră până ajunse la drumul principal.

Taxiul era în continuare acolo, cu şoferul adormit la volan. Îl trezi şi se trânti pe bancheta din spate. Trebuia s-o găsească pe Mina.

Capitolul XIV.

Holy Tong înghiţi zgomotos în sec. Corpul perfect al lui Mina se supusese nesaţului său erotic mai bine de două ore şi cu toate acestea nu era atât de satisfăcut pe cât se aşteptase.

Îşi plimbă mâna pe sânii tinerei, obţinând aceeaşi reacţie ca şi când ar fi mângâiat o piatră. Mijindu-şi pisiceşte ochii, ea respira liniştit ca un copil. Niciun freamăt nu înfiora pielea mătăsoasă şi chipul ei avea calmul olimpian ca al unei statui. Holy se aplecă la urechea fetei şi îi spuse ce dorea. Fără să-şi schimbe expresia, chinezoaica se execută docil, cu o tehnică şi cu o răbdare care ar fi meritat marele premiu la cursurile serale de erotism. Holy o ghida cu interjecţii scurte şi ea se supunea întocmai.

Ea îşi reluă poziţia iniţială în timp ce bărbatul încerca să-şi liniştească bătăile inimii. Visul lui secret era să moară într-un asemenea paroxism sexual. Nu se mai temea nici de moarte. Cu toate acestea, în momentul în care se calma, insatisfacţia îl cuprinse din nou. Avea impresia că făcuse dragoste cu un robot minunat, dar totuşi robot.

Cu mii de precauţii o întrebă pe chinezoaică dacă nu era posibil să fie mai nervoasă, mai cooperantă, dacă prefera acel cuvânt.

Aceasta era întrebarea pe care o aştepta Mina din momentul în care Holy Tong o atinsese.

— Nu-mi place acest loc, spuse ea dispreţuitoare, apoi bău o înghiţitură de ceai.

Se aflau într-unui din separeurile din sticlă de la Kim Hali, înconjuraţi de perechi care făceau acelaşi lucru.

Mina ajunsese foarte târziu la Kim Hali, venind direct din Cha-to-kok şi fusese nevoită să o îmbuneze pe mama-san spunându-i o minciună, ca să nu fie dată afară. Tot drumul se gândise ce urma să facă după ce îl ucisese pe Cheng Chang şi pe cealaltă chinezoaică. Ştia că aceasta din urmă lucra pentru comunişti. Mina avea foarte puţin timp la dispoziţie. În momentul în care avea să înceapă nemiloasa

hăituială, ceea ce păţise Cheng Chang avea să fie nimic pe lângă ce o aştepta pe ea. De exemplu, să fie ciopârţită bucată cu bucată, până când avea să înnebunească.

Trebuia să găsească o ascunzătoare sigură. Înainte de căderea serii, urmărirea avea să înceapă. Trecuse pe la Kim Hali doar în speranţa de a-l întâlni pe Holy Tong, care era un obişnuit al casei, înainte de a se duce la el acasă. Fricos cum era, n-ar fi deschis niciodată uşa.

Trecuse cu bună ştiinţă prin faţa separeului în care se afla acesta, împreună cu o fată mult mai puţin frumoasă decât ea. Bineînţeles că o chemase. Îi dăduse de înţeles că se putea folosi de ea în aceea seară, fără nici o plată... Doar din pură generozitate.

O crezuse. Din acel moment ea aşteptase să audă fraza pe care el tocmai o pronunţase.

— N-ar fi mai bine să mergem la mine?

Era unul din puţinele locuri în care ar fi fost în siguranţă în acea noapte. În acelaşi timp, putea să stea de vorbă cu Tong.

Fata păru să ezite. Animatoarelor le era strict interzis să plece cu clienţii, altfel Kim Hali ar fi dat faliment.

— Am să spun că sunt bolnavă şi că trebuie să plec, zise ea văzându-i privirea dezolată. Pleacă tu primul.

În acel moment, nu-i mai păsa de mama-san. Dacă planul îi reuşea, Kim Hali rămânea doar o amintire. Pe lângă frică, simţea o exaltare ameţitoare. Pentru prima oară de când se născuse, nu-şi datora puterea feselor rotunde şi frumoase. Uciderea chinezoaicei o eliberase de umilinţa aparentă şi de temerile secrete. Se simţea invulnerabilă.

După ce lăsă să treacă ceva timp, se ridică şi se duse după mama-şan.

*

* *

După cum se aştepta, Holy Tong o aştepta afară într-un taxi. Nu schimbară nici un cuvânt în timp ce rulau pe străzile pustii. Bărbatul puse mâna pe coapsa fetei şi ea îl lăsă mărinimoasă, chiar amuzată.

De îndată ce ajunseră în bibliotecă, Holy îşi îmbrăţişă partenera. Cât durase drumul, imaginaţia lui erotică lucrase

frenetic.

Ea se degajă brutal şi îl pălmui puternic, încât îi zburară ochelarii. Rămase cu gura căscată, pentru că nu se aşteptase la aşa ceva. Toată seara, Mina se supusese fanteziilor sale erotice pentru câţiva dolari. Îi trecu prin minte că gestul era menit să-l excite şi mai tare, dar expresia din ochii mari şi cafenii îl convinse de contrariu. Nu putea citi în ei decât ură şi dezgust.

— Lasă-mă în pace, şuieră ea; adineauri a fost ultima dată când m-ai atins.

Holy îşi trecu mâna peste faţă. Trăia un coşmar. Schiţă din nou un gest spre chinezoaică, dar aceasta scuipă ca o pisică:

— Imbecilule! Nu mă crezi! Eşti gras, urât şi crezi că ştii să faci dragoste, dar n-ai satisfăcut niciodată o femeie.

— Atunci de ce ai venit aici? bolborosi Holy. Credeam…

Ea îl privi cu nespusă răutate.

— Pentru că aşa aveam chef.

— Pleacă, zise Holy într-o tresărire de demnitate. Nu eşti decât o târfă şi dispreţuiesc profund părţile intime ale maică-tii…

Mina se aşează pe canapeaua neagră şi rânji:

— Nu plec. Voi dormi în camera ta şi tu te vei culca aici.

Chinezul nu mai înţelegea nimic. Furia luase locul dorinţei.

Se apropie de Mina şi o apucă strâns de braţ. Ea îl atinse cu genunchiul în părţile sensibile şi bărbatul de îndoi de durere. Cu lacrimi în ochi, o auzi spunând:

— Voi pleca mâine dimineaţă şi mă voi întoarce peste patru zile. În acest timp vei vinde tot ce ai şi îmi vei da banii. După aceea nu vei mai auzi de mine niciodată.

Mina visa cu ochii deschişi. Un paşaport adevărat nu costa mai mult de trei mii de dolari americani. Cu banii lui Holy, ar fi putut să-şi cumpere un mic bordel la Manila, în Filipine şi să pună pe altele să lucreze pentru ea de să le meargă fulgii.

Uimit, Holy se întrebă dacă fata nu-şi pierduse uzul raţiunii.

— L-am ucis adineauri pe prietenul tău Cheng Chang, îi

explică ea calm. Când m-ai trimis după el la morgă, nu mi-ai povestit despre micul lui secret...

Chinezul simţi că înţepeneşte.

— Ce vrei să spui? bolborosi el. Nu înţeleg...

— Nu face pe prostul, răspunse dur Mina. Cheng Chang a vorbit înainte de a muri. Am aflat secretul pe care i l-ai încredinţat, ştiu cine ţi l-a spus şi cunosc pe cineva care e în stare să plătească oricât pentru el. Prietenul tău american. Acum mă crezi? conchise ea triumfător.

Holy o crezu. Avea impresia că Victoria Peak i se prăbuşise în cap. Încercă să-şi adune gândurile dar creierul refuză să-l asculte.

— Este foarte simplu, continuă Mina: ori îmi dai ce ţi-am cerut şi dispar fără o vorbă, ori peste patru zile voi povesti totul americanului. Ştii doar ce va face doamna Yao dacă totul eşuează din cauza ta, nu? Te va ucide.

— Te va ucide şi pe tine, protestă Holy fără convingere.

Mina ridică din umeri.

— Poate, dar pe tine sigur te va omorî.

Încremenit, chinezul coborî privirea. Mina spunea adevărul. Doamna Yao avea să-l ucidă, fie doar pentru a-şi păstra prestigiul. Planul lui Mina era diabolic. Căută disperat o cale de scăpare întrezărind un grăunte de raţiune în acel coşmar:

— De ce nu te duci să tratezi acum cu americanii? întrebă el.

— Nu am încredere, zise Mina. Mă vor trage pe sfoară. Dacă eşti rezonabil scăpăm cu viaţă amândoi. Gândeşte-te bine. Mă duc să mă culc.

Mina se simţea foarte puternică. Ştia că Holy Tong era slab de înger. N-ar fi încercat niciodată să-i facă rău.

Timp de patru zile intenţiona să se ascundă la Macao, la o prietenă sigură.

Se ridică şi ieşi din cameră, legănându-şi ironic crupa.

Această viziune nu trezi decât o tristeţe apăsătoare în sufletul lui Holy Tong. Consternat, se trânti pe canapea. Îi mai rămâneau câteva ore până la răsăritul soarelui pentru a găsi o soluţie. Altfel, era obligat să accepte târgul cu Mina.

*

* *

Pentru prima oară după mult timp, Holy Tong nu-şi începu ziua cu o ceaşcă de ceai. Tuan îi adusese platoul cu micul dejun, dar nu putu înghiţi nimic. Mina plecase de aproape un minut, după ce îi golise portofelul şi îi scotocise prin sertare, luându-i o mie de dolari Hong Kong. Nu era decât începutul.

— Pe luni, îi spusese ea. Dacă vrei să prinzi răsăritul soarelui marţi dimineaţă, nu uita să faci toate aranjamentele. Nu-ţi dau nici măcar un sfert de oră în plus.

O tuse discretă îl făcu pe Holy să tresară. Tuan contempla dezolat tava neatinsă în mintea înceţoşată a lui Holy Tong încolţi o idee.

— Urmăreşte-o, îi ordonă servitorului şi spune-mi unde se duce. După aceea, adu-mi ziarele.

Servitorul ieşi grăbit din birou. Din fericire, pentru că nu avea maşină, fata era obligată să ia funicularul. Putea să o prindă în staţie.

Tuan se întoarse peste o oră, cu un teanc de ziare. O urmărise neobservat pe Mina până la debarcaderul feribotului spre Macao. Se îmbarcase pe primul vas, fără să schimbe o vorbă cu nimeni. Holy luă ziarele şi deschise grăbit *Hong Kong Standard.* Nu căută prea mult: fotografia cadavrului lui Cheng Chang se întindea pe cinci coloane pe prima pagină. Cu mâinile tremurânde, începu să citească articolul, spunându-şi că doamna Yao făcea probabil acelaşi lucru.

*

* *

Malko dormise două ore. După un duş rece la şapte dimineaţa, se întâlnise cu Dick Ryan la Californian Electronics, punându-l la curent prin viu grai cu ce se întâmplase. După ce băură o tonă de cafea la fel de proastă ca cea din SUA, cei doi făcură bilanţul situaţiei.

Nu aveau de ce să fie mândri.

Coral-Sea ajungea acolo peste trei zile. După moartea definitivă a lui Cheng Chang, erau nevoiţi să o găsească pe Mina. Cascada de crime dovedea că nu era vorba de o simplă intoxicare, aşa cum crezuse Ryan.

Dick Ryan aştepta senin sosirea colonelului Whitcomb. Englezul putea dovedi uşor prezenţa lui Malko la Cha-to-kok. Se aştepta să-l audă scrâşnind din dinţi, dar nu avea de gând să-l ajute. Nici Malko, nici Ryan nu aveau de gând să-i vorbească despre rolul lui Mina în acea afacere.

— Doar pe Holy Tong îl mai avem la mână, conchise trist Malko.

Americanul ridică ochii spre cer:

— Ce paiaţă. Doar nu contaţi pe el. Nu se gândeşte decât la sex.

— Absolut, remarcă Malko. O cunoaşte poate pe Mina. Este genul de fată care îi place. Altfel, nu avem decât să dăm un anunţ ca să o găsim.

— Duceţi-vă dacă vreţi, suspină Ryan. În situaţia în care suntem…

Malko se ridică.

— În orice caz, mă întâlnesc cu el astăzi pentru tratament. Mă voi duce neanunţat la el acasă. Poate că nu a aflat despre al doilea deces al prietenului său Cheng Chang…

*

* *

Când Tuan îl anunţă pe Holy Tong că un alb cu nişte ochi extraordinari voia să-l vadă, acesta vru să sară pe fereastră.

După ce îşi aranjă părul, încercă să imprime chipului bucălat o expresie destinsă, dar în sinea lui tremura de încordare.

— Pofteşte-l, îi spuse el servitorului.

Malko se scuză pentru că îl deranjase acasă. Văzuse însă în ziare ştirea morţii lui Cheng Chang şi…

Chinezul nu reuşi să-şi ascundă tulburarea. Îi tremurau fălcile. Arătă spre teancul gros de ziare de pe birou.

— Am aflat deja; îngrozitoare poveste. Înţeleg din ce în ce mai puţin. De ce nu mi-a dat nici un semn de viaţă? L-aş fi ajutat…

— Da, de ce? spuse Malko gânditor.

Holy Tong nu era un înger imaculat.

Malko îşi puse în ordine ideile şi continuă:

— De altfel, povestea este mult mai urâtă decât vă

imaginaţi, dragul meu Tong. Prietenul dumneavoastră a fost ucis de o persoană pe care poate o cunoaşteţi, o femeie…

Începu să-i povestească despre rolul pe care îl avusese Mina. Holy Tong reuşi cu greu să nu se ascundă sub canapea. Chinezoaica nu-i spusese că Malko asistase practic la crimă. Din ce în ce mai bine… Avea un chip atât de descompus, încât Malko îşi întrerupse relatarea:

— Ce aţi păţit? O cunoaşteţi pe această femeie?

În acel moment Holy îşi pierdu definitiv aerul de sfânt. Era dificil pentru oricine să fie sfânt în Hong Kong în acei ani. La vârsta lui, nu-i venea să-şi abandoneze confortul şi bună starea. Planul care îi veni în minte era foarte întortocheat, dar numai aşa se putea supune exigenţelor lui Mina.

— A petrecut noaptea aici, mărturisi Holy Tong. Azi dimineaţă a plecat spre Macao. E o prostituată care lucrează la Kim Hall. Am fost acolo aseară şi am luat-o cu mine. Acum îmi dau seama cât era de nervoasă. Azi dimineaţă i-a cerut servitorului meu să o conducă la feribotul de Macao.

Tot ce spusese stătea în picioare. Malko îl privi atent pe chinez. Agitaţia lui era astfel explicabilă, dar ceva îl sâcâia. Din nefericire, nu avea timp să despice firul în patru. Cel mai important era să o găsească pe Mina.

— Nu vom face acupunctură în această dimineaţă, îl anunţă el, dar vă mulţumesc foarte mult. Ce noroc că fata şi-a petrecut noaptea la dumneavoastră!

— Ce noroc, zise şi Holy Tong.

Nu ştia încă pentru cine.

Malko îşi luă repede rămas bun. Ajuns pe strada pustie, privi în jur. Nimeni. Cu toate acestea, ceva îi spunea că era supravegheat în permanenţă, altfel domnul Chang nu ar fi fost asasinat pentru a doua oară.

Din spatele ferestrei, Holy Tong îl privi pe Malko plecând. Mâinile îi tremurau. După telefonul pe care urma să-l dea, n-avea să se mai poată privi niciodată în oglindă fără repulsie, lucru jenant pentru cochetăria pe care o afişa. În sinea lui însă, prefera o otreapă vie unui sfânt mort.

*

* *

Dick Ryan bea cu înghiţituri rare un Coca-Cola la cofetăria Hotelului Hilton, aruncând ocheade celei mai frumoase dintre ospătăriţe. Chipul rotund şi crupa bombată erau ceva rar la o asiatică.

Ascultând povestirea lui Malko, chipul i se lumină, apoi i se întunecă.

— Macao! mormăi el. Cum veţi reuşi să găsiţi o fată acolo doar în două zile?

— Şi portughezii?

Americanul fluieră a pagubă în faţa unei asemenea naivităţi.

— Portughezii mor de frică în faţa chinezilor. Nu vor ridica nici măcar un deget, chiar dacă ar fi făcuţi bucăţi şi oferiţi drept hrană…

Minunat lucru, solidaritatea occidentală.

— Pot să încerc de unul singur, sugeră Malko eroic.

Neîncrezător, Ryan clătină din cap.

— Poate dura un an, iar *Coral-Sea* ajunge aici poimâine. Există o modalitate, dar nu-mi convine deloc. Avem un agent la Macao. Un tip uimitor, care nu face parte din Divizia Planuri, un agent „conservă”. A fost plantat acolo cu mulţi ani în urmă, din ordinul Washingtonului şi nu l-am folosit niciodată. Îmi era chiar interzis să intru în legătură cu el. Îl păstrează pentru situaţii cu adevărat grave, spre exemplu, în cazul în care am fi obligaţi să plecăm toţi de aici…

— Cu atât mai rău, îl veţi folosi, chiar dacă astfel îl vom compromite. Ştiu că are nişte legături excelente la Macao. Vă poate ajuta.

— Cum îl cheamă?

Americanul surâse:

— Poate nu mă credeţi, dar nu îi cunosc numele adevărat. Nici măcar nu sunt sigur că e american. Are un magazin de timbre pe Avenida de Almeida-Riveiro. Îl veţi găsi foarte uşor.

Trebuie amintit că Macao este puţin mai mare decât Place de la Concorde.

— Cum îl voi recunoaşte? întrebă Malko.

— Vă voi da un obiect de recunoaştere, răspunse americanul. O monedă de argint de un dolar din 1902. În realitate, nu s-au bătut monezi în acel an. Ingenios, nu?

— Există încă o mică problemă în cazul în care găsesc fata, sublinie Malko. Paşaportul.

Ryan începu să-şi smulgă părul rar:

— Doar nu credeţi că pot da paşapoarte aşa, oricum. Dacă află Departamentul de Stat, ajung la Sing-Sing. Va trebui să-mi semnaţi o justificare şi o declaraţie că interesul ţării a fost în joc. Sper că va fi de-ajuns, altfel va trebui să predăm afurisitul de paşaport, sau să-l declarăm pierdut…

Chiar şi la Hong Kong, sacrosanta administraţie nu-şi pierdea drepturile.

— Voi semna tot ce doriţi, îl asigură Malko.

Americanul se ridică:

— Bine, să mergem la mine în birou să vă dau tot ce aveţi nevoie. Există un hidroglisor care face legătura din două în două ore cu Macao.

Capitolul XV.

Cugetările lui Mao erau peste tot: pe afişele mari cu caractere roşii, lipite pe copaci şi pe ziduri, pictate chiar pe asfaltul bulevardului Salazar sau distribuite sub formă de mici manifeste de către puşti în picioarele goale. De parcă n-ar fi fost de ajuns, megafoanele instalate pentru Marele Premiu din Macao, care avea loc săptămâna următoare, difuzau între două reprize de muzică piţigăiată cele mai importante aforisme ale genialului Mao Tse-dung.

Hurducăit de taxiul fără amortizoare, Malko zări scheletul unei clădiri enorme dominând golful Praia Grande: un cazinou care nu avea să fie niciodată terminat. Motorul taxiului gâfâia urcând coasta bulevardului Salazar. La Macao, chiar şi benzina era obosită.

Tirania comunistă îşi întindea încet tentaculele peste orăşelul învechit cu case pastelate ce degajau o melancolie patetică. Unde erau timpurile când bogaţii *compradores* – chinezii care făceau comerţ cu străinătatea – transformaseră acel orăşel de provincie într-un infern al jocurilor de noroc?

Bogaţii fugiseră de mult. În fiecare duminică, episcopul, ultimul simbol al rezistenţei faţă de comunişti, era nevoit să ceară partidului permisiunea de a deschide biserica de pe colina Armida-de-Penha… în timpul săptămânii, doi soldaţi portughezi somnolau în faţa uşii, împiedicând credincioşii să intre.

Ultimii portughezi rămăseseră pe loc, închistaţi în obişnuinţă, dar infernul jocurilor de noroc murise, transformându-se într-un paradis comunist.

În golful plat şi lipsit de frumuseţe al râului Perlelor, nu existau decât două cargouri ruginite şi nişte jonci uzate, cu pânzele zdrenţuite.

Într-un efort derizoriu şi mişcător de a atrage ceva lume, în fiecare an era organizat un Mare Premiu de automobilism pe bulevardele pustii care înconjurau orăşelul. În acel an, în ciuda preparativelor febrile, nimeni nu ştia dacă acea

competiţie mai putea avea loc. Prost dispuşi, comuniştii ameninţaseră cu asasinarea piloţilor imperialişti.

O nouă structură de beton şi oţel apăru pe coastă. Şoferul lui Malko, un metis sino-portughez, făcu o mutră dezgustată:

— Încă un cazinou. Nu va fi niciodată terminat. Proprietarii au plecat acum doi ani la Singapore.

Singapore! O altă lume, aflată la o oră şi un sfert de Hong Kong, cu hidroglisoarele ultramoderne ale Companiei Shuntak. O călătorie feerică pe Marea Chinei, printre miile de insule nelocuite.

Ancorat la ponton, hidroglisorul era singurul obiect modern din Macao. Restul rămăsese la nivelul secolului al XIX-lea.

Sosirea maşinilor aducea un pic de animaţie, apoi totul cădea în apatia tulburată de ricşele cu coviltir verde, ale căror conducători pedalau ca nişte nebuni, transportând rarii turişti şi salutând orice uniformă întâlnită în cale. În acel univers kafkian, poliţistul chinez din Piaţa Senatului, avea mai multă putere decât guvernatorul portughez. Făcea parte din noua ordine, invizibilă şi omniprezentă în acelaşi timp.

Taxiul îl lăsă pe Malko într-o piaţetă umbroasă, în faţa Hotelului Bela-Vista, palatul din Macao. Ultimul loc unde se mai putea găsi cafea braziliană.

Bulevardul Almeida-Ribeiro se deschidea în faţa lui, cu dughenele pline de marfă ieftină. Ezită o clipă, temându-se să nu fi fost urmărit. Îşi examinase atent tovarăşii de călătorie şi nu-l descoperise pe cel sau pe cea care îl supraveghea.

Acolo, spionajul şi violenţa aparţineau parcă altei lumi. Malko o luă agale pe bulevard. În interiorul dughenelor, negustorii apatici nu păreau să aştepte nimic.

Descoperi uşor magazinul filatelistului. Era singurul de acest fel, minuscul şi prăfuit, proţăpit între două dughene cu suveniruri.

Cine ar fi putut colecţiona timbre la Macao?

Vitrina conţinea doar câteva plicuri îngălbenite şi un catalog din 1956.

Malko împinse uşa, declanşând un clopoţel. Mirosea a aer închis şi a jeg. Un alb îmbrăcat într-o cămaşă decolorată apăru dintr-o încăpere alăturată. Era mai înalt ca Malko. Avea umeri largi, un chip cu trăsături marcate, lat şi turtit şi ochii înfundaţi în orbite. Era nebărbierit şi privirea injectată dovedea că nu dormise destul sau că băuse prea mult. Mormăi vag o formulă de salut la adresa lui Malko şi aşteptă, cu un aer surprins. Costumul elegant al lui Malko contrasta cu dugheana mizeră.

Acesta scoase din buzunar dolarul de argint şi îl puse pe tejghea, jucându-se cu el parcă.

— Aş dori un plic cu timbre chinezeşti diverse din 1900, ceru el.

Era prima parte a parolei.

La început crezu că negustorul nu înţelesese. Niciun muşchi de pe faţă nu-i tresărise. Nu schiţase nici un gest. Atunci Malko împinse moneda spre el, în aşa fel încât să se vadă anul: 1902. Brusc, bărbatul îl întrebă cu alt ton:

— De ce v-au trimis aici?

Îl privea scrutător pe Malko, cu un aer lipsit de amabilitate.

— Avem nevoie de dumneavoastră, spuse acesta. O poveste serioasă. Sunteţi singurul care ne poate ajuta.

Celălalt clătină din cap:

— Imbecilii, zise el ca pentru sine. Risipesc zece ani de muncă.

Malko îl privi surprins:

— De ce spuneţi asta?

Negustorul de timbre ridică din umeri.

— Totul se ştie la Macao. Totul. Astă seară „ei” vor afla că m-aţi vizitat. În trei zile vor şti cine sunteţi şi atunci…

— Şi atunci?

— Mă vor ucide sau mă vor hăitui. Înclin mai degrabă spre prima alternativă. Nu le place că îmi bat joc de ei. Mă rog, ce doriţi de la mine?

Resemnarea din voce era incredibilă. Brusc, Malko descoperi faţeta ingrată a spionajului. Acel bărbat vindea timbre de ani de zile într-o dugheană amărâtă. Uitase cum se trăia în ţara lui, pregătit fiind pentru o singură misiune, a

cărei importanţă nici măcar nu avea să o cunoască. Malko se pregătea să îi explice, dar fu întrerupt de vacarmul infernal de pe stradă. O voce nazală şi ascuţită împrăştia prin megafoane sloganuri în chineză. Pereţii tremurau.

— Ce se întâmplă?

Malko îşi astupă urechile. Negustorul de timbre surâse trist.

— Spălarea cotidiană a creierelor. Comuniştii au instalat megafoane în tot oraşul. De la ora două la ora cinci îndoctrinează populaţia şi vizitatorii.

Înfiorător. De ce se refugiase oare Mina acolo, în gura lupului?

— Iată ce caut, explică el, între două vociferări...

O descrise pe Mina şi îi spuse numele. Celălalt îl ascultă atent, apoi dădu din cap:

— Cred că nu va fi prea greu, spuse el, doar să nu fi trecut de cealaltă parte.

— Nu cred, spuse Malko. De acolo venea.

— Cine ştie? spuse americanul gânditor. Dacă se află la Macao, o voi găsi. Va fi prima şi ultima mea misiune. Soţia mea este chinezoaică, înţelegeţi, membră de partid. Ar fi ceva, nu? Nu ştie cine sunt în realitate.

Făcu un gest fatalist:

— Vă aştept aici la sfârşitul zilei. Până atunci, plimbaţi-vă, comportaţi-vă ca un turist şi mai ales nu atrageţi atenţia asupra dumneavoastră... Poftiţi!

Malko puse în buzunar plicul cu timbre multicolore. Celălalt îl însoţi până la uşă şi îşi luă rămas bun pe un ton indiferent.

*

* *

Pe celălalt mal al râului, lat de zece metri, sentinela patrula între o clădire mică şi un pâlc de copaci. I se vedea clar mitraliera de pe umăr şi căciula de blană cu steaua roşie comunistă.

Era fascinant cum râul îngust separa două lumi atât de diferite. Pe malul portughez se zăreau câteva barăci din tablă ondulată şi nimic pe malul celălalt.

— Veniţi, zise şoferul de taxi. Nu le place să fie priviţi

prea mult.

Părea atât de înfricoşat, de parcă râul ar fi fost o linie de demarcaţie simbolică. Malko se întoarse cu regret la maşină. Acea frontieră cu China era de departe cel mai interesant lucru de văzut în Macao. Parcursese distrat străzile adormite ale orăşelului. Nu era nimic de vânzare, cu excepţia suvenirurilor fără valoare.

Nu peste mult timp, Macao avea să semene cu ruinele vechii biserici din secolul al XVI-lea, care domina oraşul: o faţadă fără nimic în spatele ei.

— Mi-ar place să plec în Hong: Kong. Nu cunoaşteţi ce cineva care mi-ar putea da de lucru? Sunt un bun mecanic.

*

* *

Mereu acelaşi refren. Toată lumea pleca sau fugea. Malko fu tentat să-i spună că Hong Kong-ul era o altă fundătură, de unde nu mai putea să fugă în altă parte, dar nu avu curaj. Privirea ochilor mari şi blânzi ai metisului căuta o încurajare. Văzând că Malko nu răspunde, puse maşina în mişcare.

La scurt timp opri: un grup de muzicanţi, îmbrăcaţi în haine uzate şi tocite, cu nişte dragoni de hârtie, stătea pe terasa unei cafenele.

— Se pregătesc să înmormânteze pe cineva, explică metisul. Vreţi să vedeţi?

Ultimul spectacol din Macao.

Mina se ascundea undeva în acel oraş fosilă, departe de furnicarul din Hong Kong. Oamenii erau resemnaţi ca nişte bolnavi incurabil... Speranţa murise.

— Ne întoarcem în centru, îi ceru Malko. Aş vrea să fac nişte cumpărături.

Era sigur că nu fusese urmărit de când se urcase în taxi. Erau atât de puţine vehicule la Macao.

Lăsându-i generos o sută de dolari Hong Kong şoferului, o luă pe Bulevardul Almeida-Ribeiro. Intră în mai multe dughene, târguindu-se pentru suveniruri. Megafoanele tăcuseră, dar peste tot, banderole imense acoperite cu caractere roşii, preamăreau înţelepciunea lui Mao Tse-dung. Lumea trecea prin faţa lor cu ochii plecaţi, în afara unui

grup de turişti care se fotografiau complezent lângă ele.

Magazinul filatelistului era în continuare pustiu. Malko trecu o dată prin faţa lui, se întoarse şi intră. Probabil că americanul îi pândea sosirea, căci dădu la o parte imediat perdeaua şi se aplecă peste tejghea.

— Daţi-mi înapoi plicul, spuse el pe un ton scăzut.

Malko i-l întinse. Negustorul îl cercetă şi scoase mai multe timbre pe care le întinse în faţa lui Malko.

— Prefaceţi-vă că alegeţi, şopti el. Trebuie să fim foarte prudenţi.

Cu un nod în gât, Malko se aplecă asupra timbrelor.

— Aţi găsit fata?

Buzele americanului de abia se mişcară. Regretând parcă, spuse:

— Da.

— Şi?

— Locuieşte împreună cu o altă fată la Hotelul Barra, lână Bela-Vista. Prietena ei este crupieră la ultimul cazinou din Macao, un şlep ancorat în portul interior. Asta e tot ce ştiu.

— Mulţumesc.

Ochii lui Malko deveniră mai calzi. Curajul acelui bărbat îi inspira respect. Viaţa lui la Macao, într-o teamă continuă, era mult mai grea decât traiul agreabil dus de Malko, chiar dacă acesta îşi risca uneori viaţa.

— Intenţionaţi să rămâneţi aici?

— Da. Ar fi o prostie să plec. Sper că voi reuşi să mă descurc. Plecaţi acum şi nu rămâneţi prea mult timp la Macao. Vă urez noroc.

Malko puse în buzunar plicul cu timbre şi se îndreptă spre uşă. În ultimul moment, americanul îi şopti:

— Mi-ar place să revăd într-o zi California, dar nu sunt mari şanse.

Bulevardul Almeida-Ribeiro se golise de turişti. Ultimul hidroglisor pleca peste o jumătate de oră. Malko se îndreptă spre Bela-Vista. Găsi repede Hotelul Barra, situat pe o străduţă alăturată. Malko nu avu timp să-şi facă un plan de bătaie. Două fete ieşiră din hotel, ţinându-se de braţ. Una dintre ele era Mina. Se ascunse în intrândul unei porţi. Ele trecură prin faţa lui şi se urcară într-o ricşă.

*

* *

Cine nu visase la cazinourile din Macao? Când ricşa lui Malko se opri, se frecă la ochi de uimire. Se afla în celălalt capăt al oraşului, vizavi de coasta Chinei comuniste, într-un cartier popular. Zidurile cojite ale caselor erau acoperite cu afişe reprezentându-l pe Mao. În faţa lui se afla un soi de şlep cu două etaje, ancorat la chei. Mina şi cealaltă chinezoaică intraseră acolo.

Şase ricşe aşteptau amorţite în faţa localului.

Acela era cazinoul Royal.

Năucit, Malko reuşi să coboare. La Las Vegas n-ar fi fost folosit nici pe post de sală de jocuri mecanice. Era minuscul, prăpădit, acel cazinou plutitor, ancorat cu vedere spre China. Ultima rămăşiţă din ceea ce fusese odată vestitul Macao, supranumit Monte Carlo al Asiei!

Semăna cu un vapor de promenadă abandonat. Era încă poleit şi vopsit în roşu, dar portarul dispăruse: patronii făceau economie. Poate că aceştia ar fi remorcat cazinoul în altă parte, numai că acel loc se afla la două mii de mile marine distanţă…

Se lăsase noaptea. O muzică amestecată se auzea dinspre cazinou. Malko patrulă timp de douăzeci de minute, sperând să o vadă pe Mina ieşind. Prefera să stea de vorbă cu ea între patru ochi. Într-un final, se hotărî să treacă pasarela. Parterul fusese transformat în sală de spectacol. Actori mascaţi, în costume somptuoase, jucau o piesă chinezească greu de înţeles, în faţa a treizeci de spectatori ce degustau ceai de iasomie.

De o parte şi de alta a şlepului existau scări spre etajele superioare, unde fuseseră amenajate sălile de joc. Malko urcă pe scara din stânga.

Primul etaj era sinistru. Nu avea decât mese de fan-tan, deservite de crupiere, nişte fete frumoase cu rochii foarte scurte, având o dexteritate infernală în amestecarea cărţilor şi adunarea jetoanelor de toate culorile. Imediat, o fată cu gene lungi şi cu o teaşcă de încasator, se apropie de el:

— Doriţi să schimbaţi bani, domule?

Ca să nu se facă remarcat, Malko schimbă o sută de

dolari în jetoane mov.

Ca peste tot în Asia, aparenţele nu contau. Aşezat la masă, un chinez bătrân paria fără încetare. Părea adus de la Armata Salvării. Purta o cămaşă decolorată şi fără guler, o barbă de trei zile, avea mâinile murdare şi pantalonii foarte mototoliţi. Cu toate acestea, la un semn imperceptibil al degetelor murdare, una dintre casierele vaporoase îi punea în faţă cu generozitate un teanc de jetoane. Fără semnătură, fără nimic.

Cu ajutorul oglinzilor de pe pereţi, Malko îi supraveghea pe cei ce se plimbau printre mese. Se temea să nu fi fost urmărit de la Hong Kong, dar de cine? La Macao putea să dispară pentru totdeauna, fără ca cineva să afle ce i se întâmplase. Chinezii făceau ce le poftea inima.

Încet, încet, cazinoul se umplea. Printre jucători erau mulţi curioşi, intrarea fiind liberă. În fundul sălii rămăseseră însă neocupate cinci mese de „21”. În zadar crupierele adoptau poziţii sexi, aruncând ocheade înflăcărate.

Nici urmă de Mina.

Malko se îndreptă spre scara tapisată cu oglinzi. Urcând, zări pentru o clipă chipul reflectat al unui bărbat. Un chinez obişnuit între două vârste, cu părul lins şi pieptănat pe spate, bine îmbrăcat şi cu o faţă buhăită. Memoria uimitoare a lui Malko îi făcu însă un semn. Bărbatul stătuse lângă el în hidroglisor.

Putea fi doar o întâmplare. Privirile nu li se încrucişară şi bărbatul dispăru.

Ultimul etaj diferea de celelalte. Era etajul nobil, unde se juca mah-jong, tradiţional în China, ale cărui reguli erau de neînţeles pentru un european. Mah-jongul se juca pe două nivele. În faţa lui Malko, o masă lungă avea de o parte jucătorii şi de cealaltă crupierele. Acestea anunţau în chineză cu o voce ascuţită mizele şi numerele. Jucătorii puneau în continuu pe masă piesele ce semănau cu cele de domino, făcând un vacarm infernal.

Plafonul avea o deschizătură ovală. Aşezaţi pe scaune joase, acolo se aflau alţi crupieri, fiecare ţinând în mână un coş legat cu o sfoară. Miza era pusă în coş, care era coborât apoi cu jetoanele câştigate.

Malko se apropie de masă.

Coşurile se mişcau în permanenţă. O zări imediat pe Mina, stând în picioare lângă o crupieră. Avea pungi mari sub ochi şi chipul tras. Cu privirea strălucitoare, urmărea mişcarea jetoanelor. Prietena ei crupiera, muncea fără să ridice ochii.

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Prima parte a misiunii fusese un succes datorită filatelistului. Partea cea mai grea de abia urma.

Se postă chiar vizavi de Mina, în spatele unui chinez cu faţa ciupită de vărsat.

În principiu, nu risca nimic în cazinou. Avea destul timp să intervină în cazul în care Mina ar fi fost atacată. Situaţia se putea deteriora la ieşire. Nu avea asupra lui nici o armă.

Mina ridică brusc privirea şi îl văzu. Fu singurul care remarcă uşoara mişcare de recul a fetei. Aceasta îşi recăpătă însă foarte repede cumpătul. Doar pomeţii îmbujoraţi şi zbaterea venei de pe tâmpla stângă îi trădau tulburarea.

Deodată, Mina se îndepărtă de masă întorcându-i spatele lui Malko.

Acesta o luă pe urmele ei. Fără să întoarcă privirea, fata dispăru pe scara din dreapta. Grăbi pasul şi o ajunse în momentul în care intra în toaleta doamnelor.

Malko o urmă, uitând pentru moment de bunele maniere. Mina îl înfruntă imediat:

— Plecaţi, şuieră ea. Ce nebunie să veniţi aici. Cum aţi reuşit să mă găsiţi?

Malko ignoră întrebarea şi o privi cât mai seducător.

— Important e că v-am găsit. Trebuie să mă ascultaţi. Sunt pregătit să vă ofer ceea ce aţi vrut. Poftiţi.

Scoase din buzunarul interior al hainei paşaportul primit de ia Dick Ryan.

— Nu-i lipsesc decât semnătura şi poza dumneavoastră, spuse Malko. Puteţi pleca din Hong Kong oricând. Mă rog, după ce vom fi siguri că informaţia dumneavoastră este exactă. Aşadar?

Stările sufleteşti se succedau cu repeziciune pe chipul chinezoaicei. Malko îi simţi şovăiala. Păstrase în mod

intenţionat paşaportul în mână. Deodată, fata păru să-şi revină:

— Sunteţi nebun, se stropşi ea. Nebun de legat. Dacă vă spun tot ce ştiu îmi pun pielea în joc. Mă vor găsi oriunde. Nu uitaţi că sunt chinezoaică.

O femeie încercă să intre, dar Malko se sprijini cu toată greutatea de uşă, fără ca Mina să observe. Din fericire, necunoscuta nu insistă.

— În orice caz, intenţionaţi să vindeţi informaţiile, insistă el. Aşa mi-aţi spus.

Chinezoaica surâse şiret:

— Desigur, dar fără să risc nimic. Cu dumneavoastră ar fi altfel. Acum lăsaţi-mă să trec.

Îl împinse brutal pe Malko. Înainte ca acesta să reacţioneze, fata ieşise. Se îndreptă spre sala de joc, scuzându-se faţă de o chinezoaică solidă care îl fulgeră cu privirea.

Partida de mah-jong continua. Mina îi reluă locul lângă prietena ei.

Malko se proţăpi în faţa fetei. Trebuia să o facă să cedeze, să se teamă mai mult de el decât de alţii. Chemă ostentativ o casieră şi schimbă o mie de dolari în jetoane. I se făcu respectuos loc şi începu să arunce jetoanele în coşuri.

Mina îl fulgera cu privirea de fiecare dată când paria. La un moment dat reuşi să se apropie de ea şi îi şopti:

— Vă aştept până la închiderea cazinoului. Am tot timpul. Gândiţi-vă la paşaport.

Chinezoaica îşi schimbă uşor expresia şi Malko înţelese că marcase un punct. Fata se uită îngrijorată în jur.

Nu se petrecu nimic timp de o oră. Malko şi Mina se studiau reciproc. Un coş plin de jetoane coborî în faţa lui, fără să ştie prea bine de ce.

Chinezoaica se apropie de el şi îi spuse pe un ton scăzut:

— M-am răzgândit, dar trebuie să plecaţi. E prea periculos. Duceţi-vă la hotel, vin şi eu după dumneavoastră.

Malko nu avea chef să plece. Mina putea să se răzgândească încă o dată. După părerea lui, cazinoul era mult mai sigur decât străzile întunecate din Macao.

Cufundat în gânduri, urmărea distrat mişcarea de du-te vino a coşurilor. Subconştientul înregistră primul ceva anormal. Un coş aterizase pe pluşul verde, făcând un zgomot sec, asemănător cu un sac cu nisip. Îl privi şi înţepeni.

În mijlocul jetoanelor se afla o grenadă zimţată cu cuiul tras. Mecanismul scotea un şuierat uşor. Timp de o secundă, privi fascinat obiectul mortal, apoi urlă:

— Mina, atenţie!

Chinezoaica ridică privirea şi chipul i se descompuse. Nu scoase un sunet şi îşi înfipse degetele lungi în pluşul verde, de parcă de acolo putea veni salvarea.

Cu o zecime de secundă înainte de explozie, Malko plonja sub masă. Avu impresia că trupul i se împrăştie în mii de bucăţi.

*

* *

Un chinez flegmatic într-o bluză albă ştergea o pată imensă de sânge de pe podeaua de lemn. Fragmente din masa de joc zburaseră în toate direcţiile.

Jocul se oprise. Toată lumea reţinută de poliţie se grupase la câţiva metri de corpurile întinse pe jos.

Un covor verde, de sub care ieşeau picioarele lui Mina, fusese aruncat în grabă peste trupul masacrat. Schijele grenadei îi tăiaseră practic corpul în două, în dreptul pântecului. Murise pe loc. O altă schijă îi secţionase carotida şi sângele împroşcase totul în jur pe o distanţă de trei metri.

Alte trei corpuri zăceau lângă Mina, acoperite şi ele cu un covor verde: doi jucători şi o crupieră care nu se aplecase la timp. Malko fusese cel mai puţin afectat, pentru că se aruncase primul sub masă şi schijele trecuseră pe deasupra lui. Suflul îl proiectase însă la câţiva metri şi se simţea ameţit.

Susţinut de doi ospătari, încercă să-şi revină. I se aduse un pahar plin cu un lichid roşu: vin chinezesc, călduţ şi scârbos. Se forţă să nu vomite şi se ridică în picioare. Cicatricea loviturii de cuţit primite la Bangkok îl durea îngrozitor. Dacă ar fi întors capul în momentul coborârii grenadei, ar fi zăcut şi el sub covorul verde.

Rămase încremenit în faţa unei bucăţi din masa de joc: patru degete lungi şi fine, tăiate ca de brici, rămăseseră agăţate de lemn. Erau ale lui Mina. Paşaportul îl ardea în buzunar. Tinerei chinezoaice nu-i mai trebuia. Nu mai avea nici un motiv să plece din Hong Kong. Lunga ei călătorie se terminase înainte de a începe. Malko simţi un gust de cenuşă în gură, cu toate că îşi amintea foarte bine cu câtă ferocitate îi ucisese Mina pe Cheng Chang şi pe cealaltă chinezoaică.

Nişte poliţişti cu caschete teşite şi cu un aer adormit invadaseră cazinoul. Toată lumea era percheziţionată. Malko se apropie şi ceru explicaţii. După îndelungi parlamentări, fu condus la un grup de chinezi palizi şi tremurând din toate încheieturile: crupierii de la etajul superior. Din explicaţiile lor reieşea că un bărbat pusese grenada într-un coş, ţinându-i la respect pe crupieri cu un pistol şi ameninţându-i că trage la primul sunet.

Bărbatul fugise cu o secundă înainte de explozie, aruncând arma în capul unui curajos care încercase să-l urmărească. Poliţiştii cercetau arma cu un soi de respect amestecat cu teamă. Malko aruncă o privire peste umărul unui chinez mai scund.

Era o armă ciudată: un pistol greu cu două ţevi unite, aidoma unei puşti de vânătoare. Avea două chiulase şi două încărcătoare. Fusese fabricat în China populară pentru grupurile de rezistenţă din străinătate.

Nu putea afla mai mult. *Coral-Sea* urma să sosească la Hong Kong a doua zi dimineaţă şi nimeni nu ştia ce se urzise împotriva lui.

Miza era nepreţuită. Lista cadavrelor o dovedea cu prisosinţă.

Capitolul XVI.

Ancorat în mijlocul imensului golf Kowloon, portavionul *Coral-Sea*, sosit în timpul nopţii, părea o machetă amărâtă.

Soarele radios se reflecta în coca de metal cenuşie. Avioanele cu aripile pliate, înşiruite pe punte, semănau cu nişte jucării. Cu toate acestea, portavionul era vârful de lance al flotei a şaptea: trei sute zece metri lungime, nouăzeci de avioane, din care douăzeci şi cinci bombardiere de vânătoare *Phantom IV,* zburând cu două mii patru sute de kilometrii la oră şi bineînţeles bombe atomice, depăşind ca putere de distrugere tot ceea ce fusese folosit în al doilea război mondial de toţi beligeranţii!

În jurul lui *Coral-Sea.* Trei distrugătoare şi o navă radar plină de antene făceau vigilent de pază. De pe puntea de şaptezeci şi şapte de metri lungime, un elicopter mare şi galben decolă lent şi rămase suspendat deasupra navei enorme, ca o muscă agăţată de un fir.

Malko lăsă să cadă perdeaua de la fereastră. Se simţea slab şi descurajat după noaptea petrecută la Bela-Vista. Se întorsese de la Macao cu primul hidroglisor. Cu toate acestea, nu avansase cu nimic faţă de săptămâna anterioară.

Secretul zăcea la morga din Macao împreună cu corpul ciopârţit al lui Mina.

Coral-Sea venise pentru opt zile, mai mult decât suficient pentru toate atentatele din lume. Malko îşi frământase mintea şi nu descoperise cum ar fi putut chinezii să atace acei mastodont. China comunistă nu ar fi îndrăznit să utilizeze material de război.

Rămâneau doar atentatele individuale contra marinarilor şi piloţilor. Supărător lucru, dar nu îndeajuns pentru a şterbi puterea de foc a portavionului. Cu toate acestea, exista ceva, destul de important pentru ca cei ce puseseră la punct un asemenea plan să-i suprime fără milă pe toţi care ştiau prea multe.

Malko nu înţelegea un lucru: la Macao, după uciderea

chinezoaicei, ar fi putut fi împuşcat fără milă de cel puţin zece ori. Nimeni nu-şi manifestase prezenţa. Poliţia îl lăsase să plece fără prea multe întrebări. Înseamnă că Malko nu-i interesa pe adversarii săi. Nu ştia nimic, nu putea face nimic, la ce bun să-l lichideze. Această atitudine i se păru liniştitoare şi umilitoare în acelaşi timp. Şi totuşi, cu patru zile înainte încercaseră să se debaraseze de el, cu toate că atunci ştia mai puţine.

Sună telefonul: era Dick Ryan, deja la curent cu atentatul de la cazinoul din Macao. Numele lui Mina nu fusese dezvăluit încă, dar se îndoise de la început că putea să se folosească de ea. Nervos şi prost dispus îl întrebă ce noutăţi mai avea.

Malko îşi povesti peripeţiile de la Macao. Americanul înjură cu voce joasă. Se aflau în impas.

— Am convocat o conferinţă cu amiralul Riley, astăzi la prânz în biroul de la consulat, spuse Ryan. Vă rog să veniţi să-i daţi şi lui aceste veşti bune.

După ce făcu duş, Malko îşi bău ceaiul şi coborî în hol.

Semăna cu puntea de pe Coral-Sea. Fotoliile şi canapele erau ocupate de grupuri de piloţi americani aeronavali, sau se năruiau sub maldăre de bagaje. Ochii tuturor se holbau la fustele despicate ale chinezoaicelor care îi scrutau cu un dispreţ politicos. Unul dintre ei era atât de uimit, încât, stând în patru labe pe covor, fotografia picioarele îmbrăcate în ciorapi de plasă neagră ai uneia dintre ospătăriţele de la bar.

Hotărât lucru, războiul din Vietnam servise şi el la ceva. După două luni pe un portavion, spectacolul tinerelor chinezoaice îi transforma în maimuţe în călduri. Cei mai mulţi dintre ei erau mult prea stupefiaţi pentru a face altceva decât să se aşeze pe bagaje şi să saliveze la vederea fetelor suple şi parfumate, care se atingeau uşor de ei, semeţe şi indiferente.

Malko avea două ore de pierdut. Ideea care i se plimba prin minte apropo de Holy Tong merita verificată. Se urcă în Volkswagen şi se îndreptă spre Victoria Peak.

Vila lui Holy Tong era închisă. Malko apăsă pe sonerie aproape un minut, apoi îşi lipi urechea de uşa de lemn.

Nu auzi nici un zgomot.

Sună încă o dată, apoi începu să tamburineze cu degetele pe uşă, hotărât cu orice preţ să intre. Nu era momentul ca Tong să-i scape printre degete. Doar el în trimisese la Macao.

Se gândi chiar să escaladeze gardul, dar auzi paşi pe pietriş. Uşa se deschise imediat şi apăru chipul rotund al lui Tuan:

— Domnul Tong? întrebă Malko.

Chinezul clătină din cap şi vru să închidă uşa, dar Malko îşi strecură rapid piciorul prin deschizătură:

— Domnu' Tong nu aici.

La fel de expresiv ca un mormânt.

— Unde e?

— Domnu' Tong nu spune niciodată când pleacă, domnu'.

Surâse nevinovat, arătându-şi dinţii stricaţi. Malko l-ar fi ucis. Din nefericire, nu putea viola intimitatea unui cetăţean chinez, sub pretextul că servitorul lui minţea. Mai ales că Tong era acasă. Îşi scoase cu regret piciorul din deschizătură şi Tuan închise imediat. Malko auzi zgomotul zăvorului tras şi paşii îndepărtându-se.

De după perdelele din birou, Holy Tong privi cu o uşurare nespusă maşina făcând cale întoarsă. Nu ştia că Mina murise, dar doamna Yao îi telefonase în zori ameninţându-l cu moartea în cazul în care ar fi luat legătura cu Malko în următoarele patruzeci şi opt de ore... Din contră, dacă era cuminte, urmau să petreacă weekend-ul împreună.

Vrând să fie sigur, se hotărâse să se închidă în casă timp de două zile ca să nu rişte nimic. Pentru a-şi reveni, luă din bibliotecă un album erotic bogat ilustrat şi începu să-l studieze.

*

* *

Amiralul John Riley era un bărbat de cincizeci de ani, cu ochi foarte albaştri şi cu craniul ras ca o bilă de biliard. Pe chipul lui de obicei amabil se citea că veştile primite de la Dick Ryan nu-i făceau plăcere.

Malko se eclipsase într-un colţ. În definitiv, afacerea era între Ryan şi Riley. Făcuse tot ce putuse. Soarele bătea cu

putere prin cele două uşi de sticlă şi un servitor tăcut umplea în permanenţă ceştile cu ceai. Conferinţa începuse de o oră, dar nici un rezultat practic nu se întrevedea.

— Dacă înţeleg bine, conchise amiralul, comuniştii îmi vor ataca fie oamenii, fie nava, într-o manieră necunoscută şi într-un moment despre care nu ştim nimic…

— Cam aşa ceva, fu de acord Dick Ryan frământându-se pe scaun.

— Ei bine, zise amiralul, noroc că CIA ascunde aceste mărunţişuri de Navy Intelligence, acuzând-o de lipsă de seriozitate. S-ar putea spune că sunteţi bine informaţi în această privinţă. În plus, nu am nici măcar dreptul să ies în larg, fără a declanşa un incident diplomatic cu englezii…

— Sunteţi invitat de către guvernator la un cocktail la ora şase, precizează Dick Ryan, pentru prima dată uşor ironic.

Amiralul îl fulgeră cu privirea:

— Trebuie să mă duc înarmat?

Malko şi Dick nu răspunseră acestei săgeţi. Amiralul se ridică şi le strânse cu putere mâinile.

— Domnilor, vă mulţumesc oricum pentru eforturile depuse, îmi voi alerta toţi ofiţerii şi oamenii să se pună în gardă. Să sperăm că nu se va întâmpla nimic.

— Să sperăm, zise şi Dick Ryan.

După ce amiralul ieşi, îi spuse lui Malko:

— Dragul meu, nu vă mai rămâne decât să plecaţi la cumpărături. Navy Intelligence a preluat afacerea. Vom vedea dacă sunt mai buni decât noi. Mie, *Coral-Sea* mi-a scos peri albi.

Malko nu se lăsă rugat. După două zile de emoţii violente, avea nevoie de puţină odihnă. Plecă de la consulat, parcă maşina şi o luă pe jos pe Queen’s Road.

Magazinele erau incredibil de bine aprovizionate. Ceasuri elveţiene, aur, perle, bijuterii, aparatură electronică umpleau vitrinele la nişte preţuri fără concurenţă: vama era ceva necunoscut în Hong Kong.

Intră până la urmă într-un magazin chinezesc, un soi de Universal, unde se vindeau obiecte din China comunistă, la un preţ ridicol de scăzut. Vânzătorii, cinstiţi şi posaci, priveau dolarii cu aceeaşi veneraţie pe care o arătau

portretelor lui Mao. Malko cumpără feţe de masă brodate; avea acum destulă lenjerie să umple toate şifonierele din castel.

Încărcat ca un hamal, se pregătea să intre pe uşa turnantă de la Hilton, când se auzi strigat. Era Po-yick, care, cu eterna ei fustiţă albastră, şosetele albe şi ghiozdanul pe umăr, încerca să-l ajungă din urmă.

— Bună ziua, spuse ea cu vocea subţire şi melodioasă. V-am văzut de departe şi am luat-o la fugă ca să vă salut…

Încă o minciună. Stătuse probabil ascunsă mai bine de o oră. Malko îi întinse un pachet:

— Poftim, ajută-mă.

Fata îl luă şi se ţinu după Malko. În loc să se îndrepte spre scara rulantă, Malko se opri în faţa ascensorului din capătul galeriei comerciale. Po-yick îl privi speriată. Amuzat, el o linişti:

— Trebuie să ducem totul la mine în cameră. Am evitat să trecem prin hol ca să nu ne vadă nimeni. Ţi-e frică să vii cu mine?

Ea clătină din cap fără să răspundă, dar se urcă în ascensor. Privirea pe care o schimbă cu liftiera era de nedescris. Dacă ochii ar fi putut ucide, cele două ar fi căzut moarte pe loc…

Fata făcu ochii mari la vederea apartamentului somptuos al lui Malko şi dădu târcoale sticlei de şampanie puse la rece în frapieră, foarte intimidată şi intrigată. Malko o luă politicos de braţ:

— Aşează-te o clipă, spuse Malko, care se hotărâse să o tutuiască. Putem sta mai bine de vorbă aici decât în hol.

Privirea fetiţei îl evita. Îşi dădu seama că tremura din toate încheieturile, ca un animal speriat. Malko o făcu să se aşeze pe canapeaua în formă de L şi aprinse televizorul. Ca să o facă să se destindă, îi arătă cumpărăturile. Ea se extazie la vederea feţelor de masă, dar tot nu ridică privirea.

— Astăzi nu ai teme de făcut? întrebă el.

Ea dădu din cap a negaţie, scuturându-şi cosiţele.

— Nu, dar trebuie să…

— Nici bombe nu trebuie să pui?

De această dată ea surâse:

— Oh! Nu, nu în fiecare zi. Vă mulţumesc. Sunteţi cu adevărat un prieten al poporului, recită ea. Eram sigură că nu sunteţi un imperialist.

Malko râse din toată inima. Po-yick începuse să se obişnuiască. Privea curioasă în jur.

— De ce aveţi două camere? întrebă ea. Sunteţi singur.

— O cameră ca să te primesc, spuse Malko şi alta în care să dorm.

Ea aruncă o privire spre dormitor şi întoarse repede capul, de parcă vederea patului ar fi speriat-o. Se încruntă.

— Înseamnă că sunteţi un capitalist dacă aveţi atâţia bani. Asta nu bine.

Po-yick nu glumea când era vorba de doctrină. Malko râse din toată inima şi îi arătă sticla de Moet et Chardon. De la numirea sa, primea una în fiecare dimineaţă, în semn de delicată atenţie.

— Ai mai băut până acum şampanie?

— Ce-i asta şampanie?

Incredibil, dar adevărat.

— E un soi de vin, explică Malko, dar mult mai bun. În ţara mea se bea când vrei să sărbătoreşti ceva, când eşti fericit...

Po-yick privi sticla de parcă ar fi fost o grenadă:

— Este o băutură capitalistă, zise ea timid. Nu ştiu dacă pot să beau.

Imperturbabil, Malko o corectă:

— Poţi să fi sigură că şi comuniştii beau aşa ceva. Ruşii sunt mari consumatori...

Po-yick îl fulgeră cu privirea:

— Ruşii nu sunt comunişti, spuse ea pe un ton dur. Sunt nişte reptile împuţite şi nişte contrarevoluţionari. Aşa a spus preşedintele Mao.

— Bine, dar şi preşedintele Mao bea şampanie, afirmă Malko. Am văzut în fotografii...

Po-yick nu era prea convinsă, dar spuse sfioasă:

— Atunci am să încerc. Îmi promiteţi că nu-mi face rău?

— Îţi jur.

Se ridică să deschidă sticla. Fascinată, Po-yick îl privi

scoţând cu precauţie dopul. Acesta făcu «poc» şi Po-yick scoase un strigăt:

— Vezi, e un fel de bombă, zise Malko vrând s-o liniştească.

Lichidul spumega în cupe. Îi întinse una chinezoaicei, ridicând-o pe a sa:

— Pentru prietenia noastră!

Ea îl imită dar nu spuse nimic. Fără să-l scape din ochi, îşi înmuie buzele în lichidul de culoarea ambrei şi tuşi uşor.

— Pişcă!

Malko îşi goli cupa.

— Nu-i aşa că e bună? Îţi place?

Po-yick dădu din cap:

— E bună.

Îşi goli cupa dintr-o înghiţitură şi se aşeză mai bine pe divan, contemplându-l visătoare pe Malko. Acesta îi surâse. Era adorabilă. În câţiva ani avea să devină o fanatică periculoasă defilând cu pumnul ridicat pe străzile din Hong Kong. Cel puţin, făcuse cunoştinţă cu şampania.

Malko se simţea bine în compania ei. Prospeţimea fetei contrasta cu noroiul în care era obligat să-şi facă meseria. Chiar dacă punea bombe de carton, nu era încă decât un copil.

Umplu din nou cupele, punând mai puţin în cea a chinezoaicei. Şampania începuse să-şi facă efectul. Stătea mai destinsă pe divan şi avea privirea umedă şi tandră. Deodată, ea îl întrebă:

— Când plecaţi din Hong Kong?

— Nu ştiu. Peste câteva zile, răspunse Malko fără să stea pe gânduri.

O simţi încordându-se. Ca să o consoleze, o luă pe după umeri.

— De ce mă întrebi?

Po-yick clătină din cap şi rămase mută. O lacrimă mare îi curse pe obraz.

— De ce plângi?

Ea se întoarse spre el şi se aruncă în braţele lui. Îi simţii sânii minusculi strivindu-se de pieptul lui. Nu purta sutien. Chipul îi era scăldat în lacrimi. Fără o vorbă, îi sărută

stângaci ochii, obrajii, faţa şi apoi gura, fără să descleşteze buzele.

Îmbrăţişându-l strâns, îşi lipi buzele de gura lui Malko, cu atâta violenţă încât le clănţăniră dinţii, apoi se depărtă câţiva milimetri şi murmură:

— *Aw jung-yce nay.*

Apoi îşi sprijini capul de umărul lui Malko, continuând să-l strângă cu putere. Acesta se simţi mişcat şi puţin vinovat în acelaşi timp. Şampania te face să spui multe.

— Ce înseamnă asta?

— Te iubesc, spuse ea dintr-o suflare. În chineză.

— Nu, o corectă el politicos, nu mă iubeşti cu adevărat. Mă placi doar. Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine.

Furioasă, ea se desprinse cu violenţă de el.

— Ba te iubesc! Aş vrea să mă mărit cu tine, dar nu pot pentru că tu eşti capitalist şi eu comunistă. Voi fi nefericită toată viaţa…

Semăna cu un film capitalist prost. Malko nu ştia ce să mai spună.

— Mă voi întoarce la Hong Kong, spuse el. Dacă mă vei iubi şi atunci, vom vedea…

Ea îl privi plină de speranţă.

— Adevărat?

— Adevărat.

Se încruntă însă din nou şi puse capul pe umărul lui Malko.

— Nu mă puteţi iubi pentru că nu am făcut dragoste. Nu pot să fac dragoste cu dumneavoastră…

— Te iubesc oricum.

Po-yick nu vroia să renunţe la idee:

— Am o prietenă care face dragoste cu bărbaţii, spuse ea. O să o rog să facă şi cu dumneavoastră. Astfel vă veţi gândi la mine şi mă veţi iubi…

Ce le trecea prin minte fetiţelor! Po-yick practica erotismul fără să ştie. Malko o mângâie pe păr.

— N-am nevoie de asta, o asigură el.

— Prietena mea e frumoasă, afirmă Po-yick cu vehemenţă.

Doar după a treia cupă de şampanie renunţă la idee.

Mângâia cu degetele fine pieptul lui Malko, printre nasturii de la cămaşă. O simţea tulburată şi ezitantă. Fata îl sărută încă o dată, deschizând de această dată gura. Voit sau nu, i se oferea. Desfăcu unul dintre nasturii de la cămaşă şi îşi strecură mâna dreaptă spre spate, atingând cele cinci cicatrici. Situaţia luase o întorsătură care îl ului pe Malko.

— Ochii dumneavoastră aurii îmi apar noaptea în vis, murmură ea. Nu am mai văzut alţii la fel.

Bărbatul se desprinse uşor. Totul avea o limită. Indiferenţa fizică de la început îi pierise. Se simţea jenat de starea în care se afla.

— Ai vrea să mă ajuţi să-mi cumpăr nişte cămăşi mâine după masă? îi propuse Malko pentru a destinde atmosfera.

Lui Po-yick îi trebuiră câteva secunde ca să coboare pe pământ.

— Mâine nu pot, spuse ea.

Fără nici o noimă, pufni în râs. Şampania era de vină.

— De ce râzi?

Ea pufni din nou, înainte de a răspunde:

— Mâine voi lupta contra imperialiştilor. Am o întâlnire la ora şase.

El tresări:

— Iar pui bombe?

— Nu, nu. Îi vom ataca pe americani.

Malko avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare. O privi pe Po-yick crezând că nu auzise bine:

— Ce-ai spus?

Poznaşă, ea repetă:

— Îi vom ataca pe americani!

Nu-i venea să creadă. Dacă Max calculatorul ar fi auzit asta, s-ar fi defectat.

— Nu-ţi pot spune mai mult, e secret, zise ea.

Îl îmbrăţişă din nou, dar Malko nu mai avea chef de joacă. Ceea ce căutase atât de departe şi pentru care riscase atât, se afla în mintea acelei fetiţe... Nu-i venea să creadă într-o asemenea coincidenţă. Po-yick putea fi mitomană. Amuţind brusc, luă mâna lui Malko şi o sărută mărunt şi tandru. Nu îndrăznea să-i pună întrebări prea directe, ca să nu-i

trezească bănuieli.

— N-ar trebui să faci lucruri atât de periculoase, mormăi el.

Ea clătină din cap.

— Nu e periculos. Noi nu suntem răi ca imperialiştii, nu aruncăm cu napalm… Mai daţi-mi puţină şampanie.

Po-yick devenise foarte volubilă, dar nu scotea o vorbă despre misterioasele ei proiecte. Malko îşi chinuise mintea degeaba şi tot nu reuşise să înţeleagă cum o fetiţă de paisprezece ani putea fi la curent cu planul ultra secret de distrugere a portavionului *Coral-Sea.* Cu toate acestea, ceva tot ştia.

O clipă, fu tentat să-i spună adevărul. Pasiunea naivă ar fi făcut-o oare să trădeze? Se îndoia, era mult prea îndoctrinată…

Brusc, Po-yick se uită la ceas şi strigă uşor speriată:

— Trebuie să plec.

El se sili să surâdă:

— Nu ne-am putea vedea înainte de misteriosul tău proiect? La ora trei. Vom merge la magazinul chinezesc.

Ea ezită, apoi spuse:

— Bine, la trei. Promiteţi-mi însă că nu veţi spune nimic. N-ar fi trebuit să vorbesc.

— Jur, promise Malko.

Şampania franţuzească repurtase victoria, nu CIA.

Înainte de a ieşi, ea îl îmbrăţişă, lipindu-şi corpul firav de trupul lui Malko, dându-i o sărutare demnă de Marylin Monroe… Chinezii învaţă repede.

— Pe mâine.

Fusta bleumarin şi şosetele albe dispărură. De îndată ce fu singur, Malko îl sună pe Dick Ryan la consulat.

— S-ar putea să am noutăţi mâine, îl anunţă el. Nu vă pot spune nimic acum.

— Îngenunchiaţi şi rugaţi-vă, zise Ryan. Amiralul îmi telefonează din cinci în cinci minute. Mă asigură că indiferent ce i s-ar întâmpla portavionului lui în această radă nenorocită, ultimul lucru pe care îl va face în viaţa lui va fi să distrugă Hong Kong-ul.

— Amin.

Malko închise telefonul. Instinctul lui îi spunea că pista lui Po-yick era bună.

Pentru a sărbători acest lucru, vru să bea o ultimă cupă de şampanie şi luă sticla de Moet et Chardon din frapieră. Gâtul alunecos îi scăpă din mână, sticla se lovi de frapieră şi aceasta se răsturnă. Vru să înjure dar încremeni.

Pe fundul frapierei fusese fixată o cutiuţă neagră, imposibil de observat în mod normal. Se aplecă şi o culese. Obiectul, de mărimea unei cutii de chibrituri se desprinse uşor. Îi trebuiră doar zece secunde să identifice un emiţător miniaturizat, cuplat la un microfon.

Iată de ce hotelul era atât de generos cu el. Clienţii puteau fi spionaţi uşor şi comod. Cine s-ar fi temut de o frapieră?

Se gândi imediat la Po-yick şi i se strânse inima. Era în pericol de moarte. Trebuia să o găsească cu orice preţ şi să o protejeze. Nu-i ştia decât prenumele!

O singură persoană îl putea ajuta: colonelul Whitcomb. Nu-i păsa de ce-ar fi putut Dick Ryan să creadă.

Formă 999, numărul de urgenţe al poliţiei şi îi spuse operatoarei:

— Vreau să vorbesc cu colonelul Whitcomb. Sunt prinţul Malko Linge. Este foarte urgent şi important.

Peste trei minute, la capătul celălalt al firului se auzi vocea englezului.

— Ce s-a întâmplat domnule Linge? întrebă el. Vreun prieten de-al dumneavoastră a dat de necaz?

— N-am chef de glume, colonele, îl întrerupse Malko. Ştiţi foarte bine că amândoi avem aceeaşi meserie şi luptăm aproape de aceeaşi parte a baricadei. Am nevoie de dumneavoastră.

— Ah!

În vocea englezului se ghicea un munte de neîncredere.

— Trebuie să găsiţi o fetiţă de paisprezece de ani, pe nume Po-yick. Este în pericol de moarte. Ştie multe despre planul urzit împotriva portavionului *Coral-Sea.* Cred că vă interesează.

Îi dădu colonelului Whitcomb toate detaliile pe care le aflase.

Acesta ţinu să-l prevină.

— Poate dura două ore sau două luni.

— A plecat de aici acum o jumătate de oră, spuse Malko. Ar putea fi o pistă.

— În acest caz va fi mai uşor, admise colonelul fără alte comentarii.

Deşi nu fuma niciodată, Malko aprinse una din ţigările aduse împreună cu sticla de Moet et Chardon. Deschise televizorul, dar nu reuşi să urmărească programul stupid. Unde era Po-yick?

Până atunci, avea mult de lucru: trebuia să-l găsească pe cel care îl asculta.

Capitolul XVII.

Malko puse microfonul la loc, apa în frapieră şi sticla înăuntru, apoi sună.

Câteva minute mai târziu, un ospătar chinez bătu la uşă.

— Puteţi să luaţi şampania, zise Malko.

Ţinea ostentativ cheia în mână şi ieşi imediat după ospătar, oprindu-se în faţa ascensoarelor. De îndată ce băiatul trecu pe lângă el, alergă spre cameră, deschise uşa şi se ascunse în şifonier.

După vreo douăsprezece minute, cineva bătu la uşă şi aproape imediat, Malko o auzi deschizându-se şi închizându-se. Îşi ţinu răsuflarea. Prin uşa întredeschisă a şifonierului, auzi foşnete uşoare şi izbituri. Ieşi încetişor din ascunzătoare. Mocheta groasă înăbuşea zgomotul paşilor.

Cameristul de pe etaj stătea în patru labe în faţa divanului, cu spatele la Malko. Acesta se apropie şi îl lovi puternic cu piciorul în şale.

Celălalt se prăbuşi strigând de durere. Malko îl ridică de guler. Fără să-l lase să respire, începu să-l strângă de gât. Chinezul sughiţă şi se prăbuşi pe fotoliu. Pentru a evita orice fentă, Malko îl lovi încă o dată în plex. Învăţase lupta corp la corp la şcoala din San-Antonio, Texas, dar rareori făcea uz de ea, urând cu toată fiinţa violenţa.

Un minut mai târziu, chinezul întredeschise ochii şi vru să se ridice. Malko îi puse microfonul sub nas:

— Asta căutaţi?

Chinezul bolborosi:

— Nu înţeleg domnule, de ce m-aţi lovit. Am să mă plâng la direcţie…

Vorbise pe un ton şovăitor. Malko îl pălmui de două ori. Încercă să se ridice, dar Malko, dezlănţuit, îl apucă de gât:

— Cine v-a spus să puneţi acest microfon?

Chinezul se ghemui de durere, dar nu răspunse.

Cu capul plecat şi ochii pe jumătate închişi, se transformase într-o stană de piatră. Malko îi mai administra două laturi de palmă.

— Cine v-a dat acest microfon?

Chinezul clătină din cap:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule. Voi depune plângere. Lăsaţi-mă să plec.

Minţea atât de evident, încât Malko văzu roşu în faţa ochilor. Cu ajutorul lui putea ajunge la cei responsabili de toate crimele şi care o ameninţau pe Po-yick.

— Să vedem dacă vă mai dă mâna să minţiţi, zise Malko.

Îi răsuci braţul drept la spate şi îl sili să traverseze camera, îl ameţi câteva clipe cu o lovitură după ceafă şi deschise fereastra. Aerul proaspăt pătrunse în cameră. Pe trotuarul de vizavi se înălţa silueta impozantă, cenuşie şi crenelată a Băncii Chinei.

Douăzeci şi două de etaje mai jos, maşinile de pe Connaught Road păreau nişte miniaturi. Peretele neted al clădirii provoca ameţeală.

Apucându-l pe chinez de păr, Malko îl ridică şi îl târî la fereastră, scoţându-i pe jumătate corpul afară şi ţinându-l de curea ca să nu cadă. Băiatul îşi reveni imediat şi urlă. Cu capul în jos, încerca disperat să se prindă de peretele neted al clădirii.

Malko îl apăsă pe ceafă.

— De la cine aţi primit ordinele? strigă el.

Nici un răspuns.

Ţinându-l doar de curea, îl făcu să alunece câţiva centimetri în gol. Viaţa lui atârna doar de centura pantalonilor.

Urletul se auzi până la terenul de cricket aflat optzeci de metri mai jos şi câţiva jucători ridicară privirile. Situaţia nu li se păru însă atât de gravă, încât să se deranjeze.

— Vorbesc, vorbesc, scheună chinezul.

Malko îl ridică puţin, fără să-l lase să se apuce de marginea ferestrei. Cu chipul congestionat, băiatul îşi recăpătă răsuflarea şi bolborosi:

— Nu ştiu nimic, poliţia, chemaţi poliţia…

— Eu sunt poliţia, zise Malko. Până ajung ei aici sunteţi deja mort.

Îl făcu să alunece încet în hău. Chinezul scotea strigăte ascuţite, dar nu se zbătea ştiind că centura pantalonilor putea să cedeze.

Ţinându-se cu o mână de fereastră, Malko ajunsese la capătul puterilor. Sudoarea îi curgea în ochi şi ştia că nu mai putea rezista mult. În acel moment pantalonul pârâi.

Chinezul urlă înfiorător. Viaţa lui atârna de un fir de păr.

— Vorbesc, vorbesc, strigă băiatul.

Intonaţia vocii se schimbase, dar Malko nu avea încredere în el.

— Vorbiţi mai întâi.

— Ridicaţi-mă, îl imploră chinezul.

Malko îi dădu drumul câţiva milimetri şi se auzi un nou pârâit. Cameristul urlă:

— Wong-lu de la recepţie.

— Ce-a făcut?

— Mi-a spus să aduc şampanie în fiecare zi, împreună cu acel obiect negru.

Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Şi fata care a fost aici adineauri?

— …

— Fata, repetă Malko.

— M-au silit! urlă chinezul. Ridicaţi-mă, vă rog, ridicaţi-mă.

Lui Malko i se pusese un cârcel în braţul stâng şi nu ştia dacă mai e în stare să-l ridice pe chinez. Acesta simţi probabil, căci scheună:

— Repede, repede, altfel cad. Repede…

Malko nu-l mai auzea. Se simţi brusc îngrozitor de pustiit. Şi Po-yick… Presimţirea lui se adeverise.

Chinezul se zbătea ca electrocutat, căţărându-se pe zid şi strivindu-şi faţa. Jos se adunase un grup de oameni care arătau fereastra cu degetul. Bărbatul suspendat în gol urla strident ca o sirenă.

Malko avea un chef nebun să-l vadă murind. Trebuia doar să-şi desprindă mâna, dar atavismul lui fu mai puternic. Începu să ridice corpul centimetru cu centimetru. Era la capătul puterilor. Dacă s-ar fi oprit, l-ar fi scăpat cu siguranţă. În sfârşit, chinezul ajunse în cameră şi se prăbuşi pe podea. Întins pe spate, respira cu greutate. Mâna dreaptă se transformase într-un ciot sângerând. Încercând să se agaţe de perete, îşi smulsese trei unghii. Avea nasul

julit până la os şi sângera abundent. Trupul îi era scuturat de convulsii.

Cineva bătu cu putere în uşa apartamentului. Împleticindu-se, Malko se duse să deschidă.

Era colonelul Whitcomb, înconjurat de mai mulţi bărbaţi, albi şi chinezi. Malko nu şi-ar fi imaginat niciodată o reacţie atât de rapidă. Probabil că venise cu elicopterul.

Expresia gravă de pe chipul englezului îl făcu pe Malko să priceapă imediat.

— Aţi găsit-o pe Po-yick? spuse el.

Englezul lăsă capul în jos.

— Da.

— E moartă, nu-i aşa?

Remarcând surpriza englezului, Malko se dădu la o parte ca să-l lase să intre şi adăuga:

— Asasinul ei e aici. Îl puteţi aresta.

Chinezul nu schiţase nici o mişcare. Nu se opuse când i se puseră cătuşele. Whitcomb tuşi şi spuse:

— Aş vrea să vedeţi corpul. Ce v-a făcut să-l bănuiţi pe acest om?

Malko începu să povestească în momentul în care ieşiră din apartament.

Luară ascensorul până la patru. Lângă intrarea spre terasă, se afla o sală de conferinţe cu uşa deschisă. Mai multe persoane, printre care şi poliţişti în uniformă, se adunaseră acolo discutând pe un ton scăzut. Colonelul Whitcomb îi arătă lui Malko o siluetă întinsă pe podea şi acoperită cu o cuvertură.

— Aceasta este fata cu pricina.

Se aplecă şi ridică un colţ al cuverturii, dând la iveală chipul tinerei, violet, cu ochii aproape ieşiţi din orbite şi cu limba scoasă. În jurul gâtului învineţit şi umflat fusese înfăşurată o curea.

Colonelul Whitcomb acoperi chipul torturat şi se întoarse spre Malko, ţinta tuturor privirilor:

— A fost strangulată şi violată, spuse el aparent fără emoţie. Are încă fâşii de piele sub unghii. După telefonul dumneavoastră, am descoperit cu uşurinţă că nu părăsise hotelul. După o percheziţie minuţioasă, am găsit corpul sub

această masă de conferinţe, ascuns sub covor.

Malko nu răspunse. Groaza şi furia îl încercau în aceeaşi măsură. Nu mai era o combinaţie abstractă între profesionişti. Îi mai răsuna încă în urechi vocea cristalină a fui Po-yick spunându-i: „Te iubesc”. Ştia că plasa bombe de hârtie, dar era totuşi o fetiţă nevinovată. Regreta din toată inima că nu-i dăduse drumul chinezului în gol.

— Sper ca de astă dată să colaboraţi cu noi, spuse cu amărăciune Whitcomb.

Ochii aurii ai lui Malko virau spre verde.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că în acest moment nu ştiu nimic în plus.

Englezul nici nu clipi.

— Oricum, vă rog să vă prezentaţi imediat la biroul meu pentru a înregistra declaraţia.

Aruncând o ultimă privire corpului de sub cuvertură, Malko părăsi încăperea.

*

* *

Cufundat într-un fotoliu de pai, colonelul Whitcomb trăgea din pipă. Ca în vremurile bune, un ventilator mare agăţat de tavan, se învârtea scârţâind. Colonelul refuzase cu încăpăţânare aerul condiţionat, mergând până la sabotarea aparatelor instalate, lucru de neimaginat pentru o persoană ca el.

Cu mâinile încătuşate la spate şi cu gleznele legate de un scaun, asasinul lui Po-yick stătea faţă în faţă cu colonelul, păzit de doi poliţişti în cămaşă şi cu bastoane de cauciuc în mâini. De fiecare dată când suspectul nu răspundea prompt, primea o lovitură peste ureche. Biroul se afla la etajul opt al unei clădiri de lângă Hilton. Singurul obiect nefuncţional era un portret uşor îngălbenit al Reginei Elisabeta.

Aşezat pe un scaun mai confortabil, Malko asista la interogatoriu. Colonelul luă o pagină dactilografiată de o secretară ieşită parcă dintr-un roman de Agatha Cristie, o fată bătrână tăbăcită de treizeci de ani în extremul Orient şi citi cu voce tare:

— Aţi declarat că, surprins în camera dumneavoastră,

numitul Yuen Long a mărturisit uciderea tinerei Po-yick încă neidentificată. Copleşit de remuşcări, acest individ a încercat apoi să se sinucidă aruncându-se pe fereastră şi doar intervenţia dumneavoastră i-a împiedicat să-şi pună planul funest în aplicare… Rămâne doar să semnaţi.

Malko semnă fără o vorbă şi colonelul puse procesul-verbal în dosar, reluând interogatoriul, sau mai degrabă monologul în chineză. În ciuda loviturilor care îi plouau peste cap şi peste chipul însângerat, Yuen Long se mulţumea doar să emită din când în când un protest ascuţit. După un sfert de oră, colonelul Whitcomb se ridică şi dădu un ordin în chineză. Prizonierului îi fură dezlegate imediat gleznele. Încadrat de cei doi gardieni, ieşi din cameră, urmat de Malko şi de colonel. Englezul îi spuse gânditor lui Malko:

— Nu putem scoate nimic de la el prin metode normale. Pretinde că a ucis fata într-o criză de nebunie, dorind s-o violeze Nu o să se lase cu una cu două. L-am interogat şi pe chinezul care a dat ordinul, dar minte cu neruşinare. De atunci, presupusul asasin nu mai recunoaşte cele declarate. Spune că nu a văzut în viaţa lui un microfon. Este mort de frică.

Whitcomb surâse cu pipa în gură.

— Vom încerca o ultimă experienţă, explică el.

Ascensorul opri la subsol. O luară pe un coridor jegos şi slab luminat şi intrară într-o încăpere care mirosea a formol. Peretele din fund era împărţit în casete.

— Aceasta este morga noastră, anunţă englezul. Încă nu ne am instalat prea bine.

Temperatura extrem de scăzută îl făcu pe Malko să dârdâie. Cu chipul indiferent, chinezul fixa peretele de ciment. Unul dintre gardieni îl lovi puternic cu piciorul în şale, izbindu-l cu chipul deja învineţit de ciment. Colonelul ignoră intervenţia.

În mijlocul încăperii se afla un sicriu enorm din lemn alb, cu capacul ridicat. Malko remarcă un amănunt uimitor. Patru găuri de grosimea unui deget fuseseră perforate în capac. Burghiul se afla încă acolo.

La ordinul lui Whitcomb, doi chinezi îmbrăcaţi în alb

deschiseră una dintre casete şi scoaseră un corp învelit într-un plastic transparent. Desfăşurară cu dibăcie linţoliul, dând la iveală corpul lui Po-yick. Intervenise rigiditatea cadaverică. Avea braţele întinse pe lângă corp, dar chipul îi smulse o exclamaţie lui Malko. Părea zdrobit cu ciocanul: complet negru şi tumefiat, capul era de două ori mai mare decât normal. Pe gâtul galben violaceu se zărea o tăietură lungă.

— Autopsia, explică Whitcomb.

Doar faptul că trăgea mai des din pipă îi trăda emoţia. Ca să nu-l copleşească greaţa, Malko priză puţin tutun de Virginia.

Tresări brusc: părul lung al lui Po-yick fusese complet tăiat. Efectul era îngrozitor.

— Tot autopsia? întrebă Malko.

Whitcomb clătină din cap:

— Nu, angajaţii noştri municipali, pe care îi plătim din nefericire prost, îşi iau anumite beneficii. Negustorii de peruci dau douăzeci de dolari pentru părul lung şi zece pentru cel scurt.

Între timp, cei doi ciocli o întinseră pe Po-yick pe o parte în coşciug. Paşnic. Whitcomb se apropie de chinez şi începu să-i vorbească pe un ton calm, aproape şugubăţ. Lui Malko i se părură foarte stranii aceste manevre de punere a corpului în coşciug. Imediat, chinezul scoase un strigăt îngrozitor şi începu să se zbată.

Cei doi gardieni se aruncară asupra lui şi cu lovituri de baston îl împinseră spre sicriu şi îl rostogoliră înăuntru. Timp de o clipă mâinile încătuşate rămaseră agăţate de marginea coşciugului. O lovitură puternică de baston îi zdrobi arătătorul. Yuen Long strigă ascuţit, zbătându-se îngrozitor. Chipul schimonosit, cu ochii înnebuniţi de groază, apăru deasupra marginii de lemn. Unul dintre ciocli îl împinse la loc, lipindu-l cu faţa de chipul oribil al moartei.

Incapabil să privească în continuare, Malko întoarse capul. I se zbârlise pielea.

Colonelul îşi drese discret glasul. Unul dintre bărbaţii în bluză albă înşuruba deja capacul sicriului, fără să dea atenţie strigătelor celui îngropat de viu. Urletele acestuia

făceau să tremure închisoarea improvizată.

— Vreţi să-l îngropaţi de viu? întrebă Malko pierit.

Whitcomb surâse cordial:

— Absolut deloc. Îl las însă să creadă că am această intenţie. Cei de felul lui sunt foarte primitivi şi foarte superstiţioşi în privinţa morţii. Acesta este convins că sufletul lui nu-şi va găsi niciodată odihna, odată ce l-am închis în sicriu. Numai aşa mai avem o şansă să-l facem să vorbească...

În ochii albaştri sclipi o undă de şiretenie:

— La voi la americani, există tortura de gradul trei. Aici nu prea batem prizonierii. De altfel, gălbejiţii suportă foarte bine suferinţele fizice. Dacă aţi şti în ce stare îi recuperăm uneori. La Canton sunt tăiaţi în două şi tot nu scot o vorbă..

— Metoda aceasta a sicriului nu este însă uşor de aplicat. Dacă îi lăsăm prea mult, înnebunesc; unul şi-a pierdut minţile într-o oră. Neplăcut, nu-i aşa? Dar şi dacă îi ţinem prea puţin, tot nu obţinem nici un rezultat.

Colonelul Whitcomb îl citise probabil pe Sade în timpul orelor libere... Fără comentarii, Malko îl urmă şi ieşiră din morgă. Din sicriul aflat în mijlocul încăperii se auzeau încă lovituri surde.

— Cât timp intenţionaţi să-l ţineţi acolo? îl întrebă Malko înainte de a se urca în ascensor.

— Zece ore.

*

* *

Telefonul din camera lui Malko sună cu insistenţă. Acesta se uită la ceas: era trei dimineaţa. La aparat era colonelul Whitcomb.

— Chinezul a vorbit, îl anunţă el fără alte comentarii. Pretinde că nişte chinezi de la Banca Chinei i-au ordonat să vă supravegheze. V-a scotocit camera de mai multe ori, înainte de a pune microemiţătorul.

— Cine recepţiona transmisiile?

Colonelul Whitcomb suspină:

— Undeva în clădirea băncii se află o sală de ascultare ultramodernă, echivalentul celei pe care o aveţi la consulat. Recepţia avea loc probabil acolo.

Malko fierbea de furie:

— Bine colonele, îl întrerupse el, de ce nu faceţi o percheziţie în afurisita aia de bancă? Acolo vom găsi miezul problemei… îi puteţi incrimina cu ajutorul mărturiei ucigaşului.

Englezul spuse pe un ton mustrător, de parcă ar fi certat un copil:

— Dragă domnule, dacă aş lua o asemenea măsură, în următoarele zece minute cineva din serviciul meu i-ar avertiza. Le-aţi văzut uşile? Odată închise, nu le poţi veni de hac decât cu tancul. Nici măcar elicopterele nu pot ateriza pe acoperiş: au, pus reţele de sârmă ghimpată. Nu mai vorbesc de complicaţiile diplomatice. Soarta coloniei e în joc… Nu mă pot atinge de Banca Chinei, chiar dacă ar trage cu bazooka în Hilton. Asta e tot.

— Aţi aflat de ce a ucis-o pe fetiţă?

— Nu. A primit ordinul împreună cu cinci mii de dolari Hong Kong, pe care i-am găsit ascunşi în oficiu. Tot ei i-au ordonat să înscenеze o crimă sadică…

Lui Malko îi venea să-i trântească telefonul în nas:

— Altfel spus, zise el, cei care au ucis-o nu vor fi niciodată anchetaţi. Cât despre *Coral-Sea,* nu ne mai rămâne decât să aprindem lumânări şi să ne rugăm să nu se întâmple nimic…

Colonel Whitcomb simţi amărăciunea lui Malko.

— Lucrurile nu se petrec atât de simplu în această ţară, zise el. Adevărat, sunt neputincios. De altfel, oamenii mei se chinuie să dea de urma celor care pun bombe şi nu au timp să se ocupe de afaceri serioase.

Trezit de-a binelea, Malko închise telefonul şi se duse la fereastră, sprijinindu-se de pervaz: silueta masivă şi întunecată a Băncii Chinei părea să-şi bată joc de el. Undeva în enormul bloc de beton, exista o minte care îl ţinea în şah, la fel de inaccesibilă ca atunci când s-ar fi aflat la Pekin.

Fuseseră eliminaţi fără milă toţi acei care puteau să le dejoace planul. Nu înţelegea de ce nu făcuseră o n-ouă tentativă asupra lui. Era o ţintă uşoară. Totul era învăluit în mister.

Se culcă la loc. Şi mâine era o zi. Dacă Holy Tong se întorsese acasă, intenţiona să se ducă la tratament şi să-l descoasă. Era ultima persoană în viaţă amestecată în afacere.

Măcar dacă ar fi aflat unde se ducea Po-yick. În orice caz, echipajul de pe *Coral-Sea* era avertizat că se putea întâmpla ceva la sfârşitul zilei iar oamenii erau consemnaţi la bord.

Capitolul XVIII.

Holy Tong avu un şoc văzând-o pe doamna Yao în cadrul uşii. Nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Purta o rochie despicată din mătase grea de culoare mov, care îi ascundea proeminenţele osoase. Cocul complicat îi îndulcea trăsăturile. Şi ochii îi erau încărcaţi de rimei.

Nu mai avusese veşti de la ea de când îl sunase să-i interzică să se mai vadă cu Malko. Nu se aşteptase la o asemenea vizită. Era uimit mai ales de ţinuta ei „capitalistă” şi de parfum.

Închise repede uşa şi ea se aşeză pe divan încrucişându-şi foarte sus picioarele.

Nu schimbară nici o vorbă. Brusc excitat, Holy se aşeză lângă ea şi îndrăzni un gest foarte precis. În asemenea cazuri, mai ales în lipsa ceremonialului obişnuit, şedinţa de acupunctură, femeia şi-ar fi strâns picioarele, afişând o atitudine glacială.

De această dată, întredeschise imperceptibil genunchii şi îl îmbrăţişă pe Tong, strecurându-şi limba uscată şi caldă printre buzele acestuia, într-o sărutare cum rar îi fusese dat să primească.

Lui Holy îi tremurau mâinile. Şovăi dacă să o dezbrace pe doamna Yao sau să o posede imediat pe divan. Optă pentru a doua variantă, temându-se să nu-i piară buna dispoziţie cu care îl uimea.

Din proprie iniţiativă, doamna Yao îngenunche pe mochetă în faţa divanului. Holy îi ceruse de o sută de ori acest lucru, dar nu o convinsese niciodată. Îşi uită toate reţinerile. Rochia mov pârâi şi Holy se aruncă asupra ei, gemând şi mormăind.

Holy ieşi brusc din starea de beatitudine. O temere nedefinită i se strecură în suflet, stricându-i cheful. Doamna Yao nu făcea niciodată nimic fără un scop. Întotdeauna ea se folosea de el iar acum îi permisese să ia el iniţiativa.

Neliniştea şi plăcerea se amestecau în sufletul lui Holy.

Bărbatul întinse timid mâna spre corpul amantei şi

aceasta nu se feri, ci bomba şi mai tare pântecul, aşteptând parcă o mângâiere.

În momentul în care o trase spre el, femeia îi spuse pe un ton drăgăstos:

— Vrei să facem mereu dragoste ca acum, pungaşul meu iubit?

Mut de atâta voluptate, Holy scoase un mormăit.

— Depinde doar de tine, inima mea, insistă doamna Yao.

Holy se opri.

— Ce trebuie să fac? întrebă el uşor neliniştit.

— Trebuie să-l ucizi pe american, spuse doamna Yao calmă.

Holy avu senzaţia unui duş rece. Ar fi vrut să fugă la mii de kilometri de doamna Yao.

— Glumeşti, spuse el cu glas pierit.

Doamna Yao îşi îndreptă trupul, fulgerându-l cu privirea.

— Câine împuţit, n-ai să mă mai atingi niciodată. Am să pun să te ucidă.

Holy gemu, răvăşit:

— Bine, sufletul meu, cum să-l ucid? Este un agent american periculos. Deja nu mai are încredere în mine. Nu am ucis niciodată pe nimeni.

— Nu e înarmat, zise sec doamna Yao. L-am percheziţionat camera de mai multe ori. Te-am ales pe tine, râmă mizerabilă, pentru că nu am de ales. Acţiunea noastră are loc astăzi. Acest om poate deveni periculos, dacă începe să-şi pună prea multe întrebări. Trebuie suprimat.

Holy Tong îşi frânse mâinile:

— Sufletul meu, nu am putere nici cât un pui! Cum să ucid un om atât de redutabil?

— Pot să-ţi dau un pistol, zise doamna Yao.

Aşa dezbrăcată cum era, se ridică şi luă din poşetă o armă nichelată. Holy scoase un strigăt speriat.

— Nu te teme, zise doamna Yao liniştindu-l, nu te voi sili să-l ucizi aşa.

Holy îşi îmbrăcase chimonoul şi căpătase un dram de curaj. Spuse cât putu mai stăpân pe sine:

— Nu-l voi ucide. Nu pot.

Calmă, doamna Yao acţionă chiulasa pistolului. Holy zări

strălucirea gălbuie a glonţului intrând pe ţeavă.

— Ce faci? bolborosi el.

Femeia miji cu răutate ochii:

— Te ucid. Voi spune că ai încercat să mă violezi când am venit la tratament. Am o poziţie foarte onorabilă în Hong Kong. Sunt autorizată să port armă pentru că transport deseori încasările de la cinema.

Ridică arma, îndreptând-o spre Holy.

Pierzându-şi capul, acesta căzu în genunchi. Doamna Yao îi lipi ţeava de tâmplă. Simţind metalul rece pe piele, Holy se topi de frică.

Îmbrăţişându-i genunchii, o imploră:

— Nu mă ucide, îl voi executa pe american.

Ţeava rămase în aceeaşi poziţie şi chinezoaica îl întrebă:

— Pot conta pe tine?

— Da, da, se smiorcăi Holy Tong.

Regretând parcă, doamna Yao puse la loc arma şi se aşeză pe divan. Îşi recăpătase aerul de cruzime. Holy Tong se ridică. I se învârtea capul. Se întrebă dacă nu trăise un coşmar.

Văzându-i privirea de câine bătut, doamna Yao surâse feroce:

— Dacă mă trădezi, îţi tai părţile virile şi te pun să le mănânci…

Holy privi în pământ şi gemu:

— Cum să fac? Nici măcar nu ştiu să folosesc o armă…

— Ba da, ba da, zise doamna Yao, ai nişte arme minunate. Am prevăzut totul, iată ce vei face: dacă mă asculţi, nu se va întâmpla nimic şi voi fi foarte drăguţă cu tine…

Holy Tong ascultă explicaţiile amantei sale timp de o jumătate de oră.

Când doamna Yao se ridică să plece, era atât de prăbuşit încât nu-i mai ardea de nici un gest erotic. De îndată ce rămase singur, îşi luă cele necesare pentru fumat şi îşi pregăti o pipă cu opiu. Doar drogul îl mai putea ajuta să treacă peste ziua aceea îngrozitoare. Blestema ceasul în care se fudulise faţă de Cheng Chang. Exista un proverb chinezesc care spunea: „Vorba pe care nu ai rostit-o ţi se

supune, cea pe care ai spus-o îţi devine stăpân.”

Zarurile erau însă aruncate. Trebuia să bea cupa până la fund.

*

* *

Holy Tong se întorsese după misterioasa lui absenţă. Tuan îi deschise lui Malko de parcă nimic nu se petrecuse. Acesta nu reuşea să se calmeze. Acţiunea împotriva portavionului *Coral-Sea* urma să aibă loc peste două ore şi nu putea face nimic să o împiedice.

Intră aproape cu plăcere în delicatul cabinet de lucru al lui Holy Tong. Lăsase parcă la uşă toată oroarea poveştii pe care o trăise. Se dezbrăcă şi se întinse pe divan.

Fu frapat de ceva neobişnuit. Holy Tong nu scotea un cuvânt. De obicei, Malko de abia reuşea să spună bună ziua. Acum părea absorbit în pregătirea acelor, înfigându-le într-o perniţă de catifea roşie, într-o ordine misterioasă:

— Nu păreţi în apele dumneavoastră, spuse Malko.

Holy tresări atât de brusc încât scăpă unul dintre ace.

Chinezul îl ridică şi îl privi îngrozit pe Malko:

— Ba da, ba da. Am însă mult de lucru, foarte mult de lucru.

Malko surâse indulgent:

— Frumoasele dumneavoastră chinezoaice vă fac să cheltuiţi mult. Pe cine aţi mai sedus?

— Oh! Pe nimeni, răspunse Holy nostalgic. Nu sunt decât un biet bătrân.

Malko tresări: Holy nu reuşea niciodată să epuizeze subiectul cuceririlor sale amoroase. Ceva se întâmplase. Îl supraveghe cu coada ochiului. Preparativele păreau normale. Aşezat ca de obicei într-o poziţie de yoga, Holy se concentra cu ochii închişi.

Smulse apoi cu un gest sec cel mai lung ac şi îi ordonă lui Malko:

— Întindeţi-vă pe pat şi încercaţi să nu vă mişcaţi deloc.

Malko se supuse. Cu capul într-o parte, văzu deodată mâna chinezului reflectată într-o oglinjoară de pe birou. Mâna tremura.

Ca un fulger, una dintre frazele lui Holy îi reveni în minte.

Se lăudase într-o zi faţă de Malko, spunându-i că nu tremură, chiar după o noapte albă petrecută la Kim Hali.

Acul se afla la un centimetru de şalele lui Malko. Acesta se întoarse brusc şi îl apucă pe chinez de încheietură, imobilizând mâna care îl ţinea.

— De ce tremuraţi, domnule Tong? întrebă el devenit deodată serios.

În spatele ochelarilor fără ramă, ochii chinezului se zbăteau încolţiţi, ca nişte bile de loto. Un râu de sudoare i se scurgea printre sprâncene. Malko îl strânse şi mai tare. Situaţia i se părea stranie.

— Nu tremur, zise Holy Tong cu o voce strangulată. Daţi-mi drumul, altfel s-ar putea să vă rănesc.

Încheiase fraza pe un ton ascuţit, aproape isteric. Malko îşi pironi privirea aurie în ochii chinezului, intrând cu adevărat în alertă. Holy tremura ca o frunză... Nu numai mâna îi tremura, ci tot corpul. Încercă să-l respingă fără vlagă pe Malko. Fără veste, acesta apucă acul de la mijloc şi îi dădu mâna la o parte.

Holy scoase un soi de geamăt:

— Daţi-mi acul înapoi!

Dar nu întinse mâna să-l ia.

Malko examină acul de aur: părea perfect inofensiv. Îi trecu prin minte că atmosfera din Hong Kong îşi pusese amprenta asupra lui, aducându-l în pragul depresiei nervoase... dar îl văzu pe chinez.

Se înverzise.

Malko îndreptă acul spre încheietura chinezului.

— Ce e cu acul acesta?

Tong strigă şi făcu un salt înapoi, răsturnând taburetul. Se ridică şi se refugie în spatele biroului. Transpirase de frică. Malko nu se mai îndoia că ceva era în neregulă. Cine ar fi bănuit un chinez atât de inofensiv?

Ţinându-l sub observaţie în continuare, îşi îmbrăcă rapid pantalonul, luă acul pe care îl pusese lângă el şi se îndreptă spre chinez.

Ghemuit într-un colţ ca un iepure în lumina farurilor, acesta nu încercă să fugă. Când acul ajunse la un centimetru de gâtul lui Holy, Malko întrebă:

— Tong, spuneţi-mi adevărul, sau vă înţep.

Chinezului îi căzu falca. Spuse cu o voce extrem de slabă:

— Lăsaţi-l. Lăsaţi-l.

— De ce?

— …

— De ce?

Vârful ascuţit înaintă câţiva milimetri.

— Este otrăvit, murmură Holy Tong, prăbuşindu-se apoi şi suspinând convulsiv.

În birou nu se mai auzeau decât hohotele chinezului. Tremurând de nervi, Malko se ridică: se confruntase în sfârşit cu altceva decât cu fantoma de la Banca Chinei. Cei care îi ordonaseră lui Tong să-l ucidă erau aceiaşi care o asasinaseră pe Po-yick.

Chinezul se zbătu fără vlagă. Ca să-l pună în inferioritate, Malko îi scoase ochelarii şi îi aruncă pe podea în faţa lui. Era hotărât să afle cu orice preţ adevărul. Se aplecă spre Holy Tong.

— Cine v-a dat ordin să mă ucideţi?

Chinezul începu să hohotească din nou. Malko îl contempla perplex. Tong suferea cu adevărat… Disperarea nu-i explica însă remuşcările. Trebuia să fie altceva. Malko repetă întrebarea, fără să ridice tonul.

— Nu pot să vă spun, bolborosi Holy Tong. Plecaţi.

Malko încercă să-l ia cu binişorul:

— Nu vă port pică, spuse el prietenos, spuneţi-mi doar cine e în spatele întregii afaceri. Vrem să oprim această serie de crime.

Celălalt scutură disperat din cap. Păru deodată foarte bătrân şi foarte vulnerabil.

— Nu puteţi înţelege, murmură el.

Închise ochii şi lăsă capul în piept. Malko nu mai înţelegea nimic.

Bătrânul chinez îi provoca milă, cu toate că încercase să-l asasineze. Ultima crimă dintr-un lung şir. Şi el care scotocise Hong Kong-ul şi Macao în căutarea adevărului, în timp ce Holy Tong era la numai doi paşi de el. Nu-l suspectase pe bătrânelul inofensiv şi obsedat sexual. Nu semăna nici pe departe cu un tâlhar…

— Plecaţi, repetă Holy Tong, dar fiţi atent afară. Sunt doi…

— Doi ce?

Cuvintele chinezului erau aproape de neînţeles.

— Doi bărbaţi, murmură el, aşteaptă corpul dumneavoastră.

Viziunea rămăşiţelor torturate ale lui Po-yick îi străbătu mintea. Trebuia să afle. Înfrânându-şi repulsia, luă acul de aur şi se îndreptă spre Holy Tong. Îl trase de ultimele şuviţe sure şi îi puse acul sub nas.

— Tong, spuse el, dacă nu-mi spuneţi *cine* v-a dat acest ac, vă înţep cu el.

Malko se aştepta să-l vadă tresărind şi lamentându-se, dar chinezul nu schiţă nici o mişcare. Deschise ochii şi Malko avu un şoc. Ochii goi erau lipsiţi de expresie. Holy Tong era ca şi mort, nu-i mai păsa de nimic. Depăşise marginile disperării. Malko nu cunoştea motivul. Întâlnise un caz asemănător în timpul misiunilor sale: un medic nazist ajuns în pragul nebuniei. Nu se mai putea afla nimic de la un om într-o asemenea stare, pentru că nu-i mai păsa de viaţă.

— Omorâţi-mă, dacă vreţi, spuse el. Acest ac conţine o otravă fulgerătoare.

Malko privi acul. Nu purta nici o urmă.

— Ce fel de otravă este?

— Nu ştiu.

— Cine vi l-a dat?

— Nu pot să vă spun.

Malko se lovea din nou de zidul tăcerii. Nu se simţea în stare să îl vâre pe Holy de viu într-un sicriu…

— Holy, ieri a fost ucisă în mod oribil o fetiţă de paisprezece ani, doar pentru că mă cunoştea.

Holy păru să reflecteze, apoi murmură grăbit:

— Duceţi-vă la Victoria Pier, în locul de unde pleacă Star.

Ferry. Un feribot special e gata de plecare. Trebuie să-l opriţi.

— *Coral-Sea*? întrebă Malko.

Chinezul înclină din cap.

— Da.

Cuvintele lui Po-yick îi rămăseseră gravate în minte. Avea întâlnire cu cineva la şaselea să-i atace pe americani.

Malko se uită la ceas. Îi mai rămânea o jumătate de oră ca să ajungă în Victoria City.

Vru să-i telefoneze lui Whitcomb, dar se răzgândi. Până reuşea să pună în mişcare maşinăria oficială, ar fi fost prea târziu.

Trebuia să acţioneze direct. Pradă apatiei, Holy Tong rămăsese nemişcat. Avea destul timp să se ocupe de el după aceea. Cu maşina, făcea un sfert de oră până la ponton. Ieşi în goană din birou, străbătu în grabă curtea şi trânti poarta.

Maşina dispăruse.

O parcase chiar în faţa vilei. Crezu că fusese furată, dar coincidenţa era prea mare. În plus, nu se furau maşini la Hong Kong. Îşi aduse aminte ce îi spusese chinezul: două persoane aşteptau afară ca să îndepărteze corpul! Deocamdată luaseră maşina...

Privi în jur şi zări o maşină japoneză oprită puţin mai departe. Razele soarelui care apunea îl împiedicau să vadă prin parbriz dacă maşina era ocupată sau nu.

Malko ezită, apoi porni în goană în direcţia opusă. În acel cartier nu putea găsi un taxi. Singura şansă era să aştepte funicularul care ajungea până la Hilton.

În momentul în care ajunse la intersecţia cu Mountain Road, întoarse privirea şi avu un şoc: maşina demarase şi se îndrepta spre el. Din fericire, staţia funicularului se afla la o sută de metri.

Cu respiraţia tăiată, Malko urcă în goană scara spre platforma pustie, în care aştepta cabina unui funicular. O pereche de îndrăgostiţi flirta pe platforma ce domina Hong Kong-ul. Nu se zărea nici un alb, dar la ce i-ar fi folosit?

Malko plăti şaizeci de centime şi se aşeză pe bancheta de lemn a vehiculului antic. Era singurul călător. Funicularul era folosit doar în orele de vârf, dar era o curiozitate folclorică a oraşului, aidoma grădinii de la Grota Tigrului. Funcţionarul uscat ca o iască îi dădu un bilet şi adormi la loc.

O sonerie stridentă anunţă plecarea. Se auzi un zgomot

precipitat de paşi pe scară. În momentul închiderii uşilor, doi chinezi săriră în partea din faţă a vagonului.

Malko îi privi fix. Purtau jeans decoloraţi şi tricouri de corp. Aveau părul prea lung, semănând cu sutele de şomeri lâncezind prin Wang-chai şi oferind trecătorilor fete şi opiu. Îl priviră pe Malko, apoi schimbară câteva cuvinte. Erau cu siguranţă cei care trebuiau să transporte cadavrul.

Funicularul se opri cu o uşoară zvâcnitură. Urcă doar o bătrână. Parcă în joacă, cei doi săriră din compartimentul lor şi se urcară acolo unde se aflau Malko şi controlorul. Acesta mormăi ceva ce semăna cu o înjurătură. Trântită pe scaun, bătrâna privea peretele de lemn. Cei doi chinezi avură o scurtă discuţie. Ca din întâmplare, unul din ei îl împinse pe Malko. Acesta se feri să răspundă la provocare. Chinezul, care semăna cu un buldog, nu se potoli.

După câteva minute, vagonul încetini şi se opri într-o staţie pustie. Bătrâna coborî. Chinezul îl lovi din nou cu umărul pe Malko. Acesta se dădu uşor la o parte. Funicularul rula acum între doi stâlpi de douăzeci de metri înălţime.

Controlorul, care îi urmărise pe cei doi chinezi fără să priceapă nimic, făcu o remarcă în chineză la adresa lor.

Totul se petrecu apoi foarte repede.

Cel care îl împinsese pe Malko, îl înhăţă de guler pe funcţionar şi îl împinse spre uşa deschisă. Bătrânul urlă, încercă să se agaţe de scăriţă şi alunecă în gol. Malko văzu mâna zbârcită şi descărnată agăţându-se de bara de aramă, apoi nimic.

În momentul în care controlorul dispărea în gol, celălalt chinez smulse cureaua genţii în care era adunată taxa de călătorie şi se întoarse spre Malko.

Lăcomia lui îl pierdu. Agăţându-se de curelele de siguranţă, Malko ţâşni cu picioarele înainte, lovindu-l pe tâlhar în piept. Acesta se dezechilibră şi fu proiectat afară din vagon, ca înghiţit de hău. Vagonul trecea în acel moment prin dreptul unui perete de piatră: se auzi un zgomot de corp strivit şi trupul dezarticulat căzu între linii.

Chinezul rămas îşi strecură mâna pe cracul pantalonului şi scoase un brici.

Funicularul trecea din nou prin dreptul unor creste abrupte. Chinezul înaintă încet spre Malko, cu briciul la nivelul pântecului şi cu picioarele desfăcute.

Malko sări brusc peste banchetă în celălalt compartiment. Surprins, adversarul său nu reacţionă destul de repede. Briciul se înfipse în lemn, desprinzând o aşchie enormă. Malko sărise deja peste o altă banchetă. Singura lui şansă era să ajungă la frâna manuală, aflată în vagonul din faţă.

Cu energia dată de disperare, sări peste ultima banchetă şi se repezi la frâna de serviciu. Cât pierdea chinuindu-se să scoată ştiftul ruginit, atacatorul avea timp să se arunce asupra lui. Malko îi supraveghea imaginea reflectată de geam. Ridică piciorul şi îşi lovi adversarul, făcând să-i zboare briciul din mână.

Malko răsuci roata grea cu frenezia unui nebun.

Mişcarea vagonului încetini. Chinezul îi sări în spate încolăcindu-l cu braţul şi începând să strângă.

Cu un ultim scârţâit, vagonul se opri complet. Surprins, chinezul îi dădu drumul lui Malko. Acesta îl pocni puternic cu cotul în gât. Chinezul se prăbuşi pe podea, scoţând un gâlgâit straniu. Malko se aplecă spre uşă: funicularul tocmai trecuse de Kennedy Station, ultima haltă înainte de sosire.

Pe şoseaua în serpentină făcea până jos zece minute bune. Drumul cel mai rapid dar şi cel mai periculos era pe şine. Se strecură pe calea de rulare. Traversele alunecau de parcă erau date cu ulei. De mai multe ori fu gata să-şi piardă echilibrul.

Cu răsuflarea tăiată, ajunse în sfârşit în staţia terminus de la Garden Street. Zăpăciţi, călătorii îl priveau fix. Un alb care fugea ca nebunul printre linii... Malko nu zăbovi. Îmbrâncind lumea, năvăli în piaţeta în care aşteptau mai multe taxiuri: ceasul lui arăta şase fără cinci. Îi întinse o hârtie de cincizeci de dolari şoferului primului taxi.

— Vreau să ajung până la şase la Star Ferry.

Bancnota avu efectul capei roşii asupra taurului. Chinezul străbătu Garden Road ca fulgerul, de parcă l-ar fi urmărit toţi lăncierii bengalezi, lovi aproape un tramvai verde la intersecţia cu Queen’s Road, trecu pe roşu la semaforul de

pe Connaught Road şi acceleră şi mai tare.

Era şase fix când opri la ponton. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să se orienteze.

Două feriboturi se pregăteau de plecare. Cel din dreapta ridicase deja pasarela. Malko văzu o banderolă mare şi roşie, pe care scria ceva în chineză, întinsă între doi ţăruşi. Era cu siguranţă feribotul despre care îi povestise Holy Tong. Se năpusti spre el, fiind oprit de doi poliţişti chinezi.

— E ceva special, domnule, spuseră aceştia surâzători, arătându-i celălalt feribot. De altfel, între primul vas şi mal era cam un metru de apă. Malko nu alergase niciodată atât de repede. Se urcă pe feribotul normal de Kowloon şi ocoli puntea fugind spre prova. Îşi luă elan şi se urcă pe balustradă. Al doilea feribot trecea pe lângă el la doi metri distanţă. Sări.

Picioarele îi alunecară pe coca de metal dar reuşi să se agaţe de balustradă şi să se salte pe punte. Toţi pasagerii erau la pupa, strigând şi cântând. Încercând să-şi recapete suflul, Malko se ascunse în spatele unui compartiment mobil, folosit la transportul autovehiculelor.

Înţelesese deodată mecanismul operaţiunii. Era diabolic şi avea la dispoziţie doar cinci minute ca să-l dezamorseze.

Dacă reuşea, munca lui echivala cu posibilitatea de a repara o aripă întreagă a castelului de la Liezen…

Capitolul XIX.

Aşezat pe un scaun de pânză pe pasarela comandamentului portavionului *Coral-Sea,* locotenentul Cari Schwab supraveghea prin binoclu feriboturile şi joncile care se intersectau în Victoria Harbour, amuzându-se să repereze fetele frumoase. Echipajul de pe *Coral-Sea* fiind consemnat, nu avea nimic mai bun de făcut.

În acel moment urmărea un feribot mare şi verde care plecase din Hong Kong şi părea să se îndrepte spre Kwa-wan, cartierul din jurul aeroportului Kai-tak. Urma să treacă prin apropierea portavionului. După două luni de operaţiuni în golful Tonkin, vederea unei chinezoaice frumoase, chiar şi de la o sută de metri, era ceva reconfortant.

Potrivind binoclul, Schwab începu să inspecteze feribotul ce părea plin de lume.

Deodată, o pată roşie apăru pe lentilă, semănând cu un defect pe o fotografie în culori.

Crezând că s-au murdărit lentilele, Schwab suflă peste ele şi îşi reluă observaţia.

Privind din nou spre feribot, văzu două pete roşii identice.

Temându-se să nu aibă halucinaţii, locotenentul Schwab strigă un om de cart, aflat într-o cuşcă strâmtă deasupra lui:

— Hei, Jimmy! Uită-te la feribotul de la „ora trei”. Tu ce vezi?

Reglă din nou binoclul cu grijă, privind spre feribotul care venea drept spre *Coral-Sea.* Feribotul semăna cu un bolnav de rujeolă. Petele roşii se multiplicaseră şi continuau să se înmulţească sub privirile ofiţerului american! Schwab înjură.

Petele roşii erau de fapt steaguri comuniste, fluturate de pasagerii feribotului!

În aceeaşi clipă, Jimmy, omul de cart, urlă cât putu de tare:

— Sunt comunişti, locotenente, se îndreaptă spre noi.

Schwab intră în fugă în încăperea comandamentului şi ridică receptorul telefonului verde care făcea legătura cu apartamentul amiralului Riley. Inima îi bătea cu putere în

piept. Nota confidenţială avertizând ofiţerii şi marinarii de pe *Coral-Sea* asupra unui posibil atentat era afişată în faţa lui, dar nu se gândise niciodată la asta. Ce putea face un feribot contra celui mai puternic portavion al flotei a şaptea?

Izbucnise furtuna şi nori mari şi negri pluteau peste radă, îndreptându-se spre China. Un elicopter de protecţie se răsucea ca un bondar deasupra portavionului. Invizibili dar eficienţi, scafandrii de pe *Coral-Sea* înotau în jurul cocii cenuşii.

În spatele locotenentului Schwab, doi ofiţeri de cart îşi împărţeau timpul între urmărirea radarelor şi lectura ultimului număr din *Play-boy.*

Se auzi un declic şi vocea amiralului Riley întrebă:

— Ce se întâmplă?

Locotenentul Schwab nu răspunse imediat. I se făcu brusc ruşine că îl deranjase pe amiral pentru câţiva exaltaţi care fluturau drapele pe o copaie amărâtă.

— Îhh, domnule, zise el. Am reperat ceva ciudat. Un feribot se îndreaptă spre noi. Pasagerii par comunişti; au şi drapele.

— Declanşaţi imediat alarma, zise amiralul. Vin pe punte.

Schwab închise telefonul şi se precipită spre panoul de comandă. Peste două secunde, sirena de alarmă de pe *Coral-Sea* începu să urle sinistru. Ofiţerul alergă la pasarelă: puntea feribotului se umpluse de steaguri roşii. Vasul se îndrepta spre portavion. Un fuior de fum negru ieşea din coşul înalt.

Mai puţin de o jumătate de milă îl despărţea de portavion. Acestuia îi erau necesare cel puţin douăzeci de minute pentru a ridica ancora şi a manevra.

— Fi-r-ar să fie! strigă Schwab pe un ton isteric.

Se gândea la toate avioanele supersonice de vânătoare, adăpostite în hangarele de sub punte, vulnerabile ca nişte melci fără cochilie. Dacă feribotul încărcat cu exploziv lovea în acea zonă, ar fi tăiat *Coral-Sea* în două, fără a mai pune la socoteală rezervoarele suplimentare de combustibil aflate sub avioane şi containerele cu napalm…

Marinari îmbrăcaţi în veste de salvare portocalii alergau

pe punte spre cele două tunuri de calibru 127 care apărau flancul stâng al portavionului. Ţevile pivotară şi se fixară pe feribot.

Puntea era plină de avioane de vânătoare Phantom. Măcar acelea trebuiau salvate. Schwab apăsă pe butonul interfonului care făcea legătura cu careul piloţilor.

— Cât mai multe aparate trebuie să decoleze, ordonă el. Catapultele 1, 2, 3 şi 4...

*

* *

Malko se strecură afară din compartimentul în care se ascunsese şi privi în jur. Toţi chinezii se aflau la prova, scandând nişte lozinci asurzitoare şi îngrozitoare. Vântul ducea doar o parte din ele. Se aplecă peste bord şi privi în faţă: silueta cenuşie a portavionului *Coral-Sea* i se păru enormă. O rachetă de semnalizare roşie fu trasă de pe vasul american.

Malko surâse amar. Fără voia lui, se afla în inima atacului sinucigaş al comuniştilor. În câteva minute, feribotul încărcat probabil cu exploziv, avea să se izbească de *Coral-Sea.* În minunatul foc de artificii, era şi el o stea. Privi apa cenuşie de sub el şi fu tentat să sară. Un ultim reflex de conştiinţă profesională îl opri; exista totuşi o şansă să deturneze feribotul. Trebuia să încerce, măcar din mândrie.

Un elicopter zburând la rasul apei se îndreptă spre feribot. Când fu aproape să-l lovească, se redresă brusc şi rămase suspendat deasupra punţii, ca agăţat de un fir invizibil. O voce nazală şi aspră ieşind dintr-un megafon acoperi scandările chinezilor:

— Opriţi-vă imediat, altfel tragem.

Malko mai avea doar câteva minute pentru a acţiona. Vocile ascuţite ale micilor chinezi intonară un imn în cinstea lui Mao. Singura şansă era să ajungă pe dunetă şi să pună mâna pe cârmă.

Fofilându-se printre plăcile de oţel culisante, se îndreptă spre prova. În momentul în care puse piciorul pe prima treaptă a scării metalice către puntea superioară, auzi în spatele lui un strigăt. Se întoarse: trei chinezi în salopete îl priveau. Unul dintre ei îl arătă cu degetul şi îl interpelă pe

un ton amenințător.

Nu mai avea timp să urce scara. Cei trei chinezi o luaseră deja pe urmele sale, urlând şi cerând ajutor. Din fericire, sloganurile celor de la prova acopereau orice alt zgomot.

Chinezii cunoşteau feribotul mai bine ca Malko. Unul dintre ei apăru brusc în faţa lui, cu un cuţit în mână. Ceilalţi doi rămăseseră în spate. Unul se înarmase cu o bară de fier.

Se studiară o clipă, apoi chinezul cu cuţitul atacă. Lama trecu foarte aproape de Malko. Acesta se răsuci, agăţându-se de unul din panourile metalice mobile folosite pentru a crea o trecere pentru pasageri, de o parte şi de alta a şirului de maşini. Simţi panoul rostogolindu-se uşor sub degetele sale şi înţelese instantaneu de care parte putea să tragă. Ceilalţi chinezi năvăliră spre el. Îi lăsă să se apropie până când ajunseră între cele două panouri, apoi se lăsă cu toată puterea pe panoul de care se agăţase.

Se auziră strigăte sugrumate. Ca nişte muşte strivite pe perete, chinezii rămăseseră înţepeniţi între pereţii de oţel. Malko dădu drumul panoului, care se bombă puţin spre el. Cele două corpuri se prăbuşiră pe punte. Unul dintre chinezi avea faţa strivită. Părea lovit cu un ciocan pneumatic uriaş. Nasul, gura, bărbia, se transformaseră într-o masă sângerândă. Cel de al doilea se zvârcolea ca un vierme tăiat în două: panoul greu de oţel îi zdrobise şalele.

Malko nu avu timp să se felicite pentru reuşită. Chinezul cu cuţitul se aruncase asupra lui.

Lupta fu foarte scurtă. Din fericire, adversarul nu ştia să se bată. Malko reuşi să-i imobilizeze încheietura cu ambele mâini şi începu să-l lovească puternic, izbindu-l de panoul de oţel. Chinezul se strâmba şi înjura în limba lui, dar nu dădea drumul armei. Ca nişte dervişi nebuni, cei doi bărbaţi se învârteau în jurul panoului care se bălăbănea. În sfârşit, Malko reuşi pentru o clipă să-i sprijine încheietura de partea interioară a panoului, împinse din toate puterile, trăgându-şi adversarul după el. Chinezul scoase un strigăt neomenesc şi încercă să scape.

Prea târziu.

Se auzi un trosnet de oase zdrobite. Chipul chinezului deveni cenuşiu şi se schimonosi de durere. Malko îl simţi

înmuindu-se şi îi dădu drumul. Încheietura şi mâna dreaptă parcă trecuseră prin presă.

Malko alergă spre scara metalică. Nu văzu nici picior de adversar, dar *Coral-Sea* se afla la mai puţin de cinci sute de yarzi distanţă. Bulgări de spumă apărură în faţă feribotului: tunurile de pe portavion trăseseră prima salvă de avertisment. Urletele fetiţelor deveniră şi mai stridente.

Ca şi când ar fi salutat portavionul, feribotul lansă trei semnale scurte de sirenă. Celelalte feriboturi din radă îi răspunseră şi ecoul sunetelor ascuţite răsună pe colinele din Kowloon.

În acel moment, primul avion de vânătoare de pe punte decolă cu o explozie surdă şi zbură la rasul apei. Urmă un al doilea, care trecu bubuind apocaliptic pe deasupra lui Malko, care văzu foarte clar chipul pilotului din carlingă.

Ajunse la minuscula cabină de comandă. Înăuntru se aflau mai mulţi bărbaţi. Unul dintre ei se întoarse şi îl văzu pe Malko. În cabină se creă harababură şi doi chinezi se repeziră la uşă. Lipindu-se cu spatele de ea. Malko apăsă de afară cu toată puterea, dar fără rezultat. Oricum, dacă reuşea să deschidă uşa, nu ar fi fost în stare să facă faţă atâtor adversari.

Descurajat, îşi trase răsuflarea şi privi masa impresionantă de chinezi masaţi la prova. Fetiţele continuau să cânte cu voci ascuţite, ca şi când ar fi făcut parte dintr-o coralã.

Două explozii surde făcură feribotul să se zguduie, urmate de două jerbe enorme de apă, la câţiva metri de prova vasului, care stropiră cântăreţii şi drapelele roşii. Tunurile de pe *Coral-Sea* trăgeau cu obuze adevărate, care ar fi pulverizat feribotul dacă tirul n-ar fi fost intenţionat reglat mai scurt.

Malko privi chipurile celor din cabină. Erau impasibile, de parcă loviturile nu erau pentru ei. Nu puteau fi atât de inconştienţi încât să creadă că ar fi putut scăpa de salvele precise ale tunurilor. Era imposibil să reuşească să se apropie de *Coral-Sea.* Feribotul şi pasagerii săi s-ar fi făcut ţăndări cu mult înainte.

Un plan atât de complicat avea drept rezultat un eşec

flagrant! Nu era o misiune sinucigaşă ci una prostească.

Micuţele chinezoaice continuau să intoneze imnuri, inconştiente de pericol!

Brusc, Malko avu revelaţia adevărului. Fetiţele cântau cu atâta foc pentru că erau sigure că nu aveau să păţească nimic.

Pentru ele, era o demonstraţie paşnică împotriva imperialiştilor. Doar cei de pe dunetă ştiau adevărul. Nu intenţionaseră niciodată să atace *Coral-Sea.* Era de ajuns ca americanii să creadă aşa ceva, să tragă şi să distrugă feribotul, ciopârţind cu obuzele fetiţele şi civilii…

Sacrificaseră deliberat vieţile mai multor sute de participanţi, pentru a-şi pune la punct provocarea. Totul era aranjat încât să le creeze americanilor impresia unui pericol inexistent în realitate. Sistemul bombelor false alternând cu cele adevărate. Nervii adversarului se măcinau încet, încet…

Coral-Sea nu era în pericol. Odată cu primul obuz care ar fi atins feribotul, începea ultimul act al dominaţiei engleze în Hong Kong. Comuniştii aveau nevoie de un incident grav pentru a-i face pe englezi să cedeze, subminându-le definitiv prestigiul.

Toată lumea fusese păcălită încă de la început, inclusiv Max calculatorul. Planul comunist nu era îndreptat împotriva flotei a şaptea, ci împotriva englezilor.

Malko îşi încleştă pumnii de disperare. Rămăsese mai puţin de un minut şi nu exista nici o modalitate de a preveni portavionul *Coral-Sea.* Avea la dispoziţie două soluţii: să sară peste bord, sau să fie pulverizat împreună cu feribotul. Un zgomot îi tulbură gândurile. Uşa cabinei se deschise şi din habitaclu ieşi un chinez cu un pistol în mână.

Malko bătu rapid în retragere, ocolind duneta. Deodată, o frânghie îl lovi peste faţă. Ridică privirea şi văzu că deservea sirena de ceaţă a feribotului.

O înşfăcă imediat. Bărbatul cu pistolul îl ajunse din urmă. Ridică arma spre Malko şi ochi cu grijă.

*

* *

Cu chipul ca de marmură, amiralul Riley urmărea cu

binoclul de pe puntea de comandă cursa feribotului. Zgomotul surd al catapultelor scutura portavionul la fiecare treizeci de secunde. Împietriţi, ofiţerii contemplau feribotul acoperit cu steaguri roşii. Un telefon începu să sune şi locotenentul Schwab răspunse, apoi îi întinse receptorul amiralului.

— Consulul la telefon, domnule.

Comunicaţia se întrerupsese cu câteva secunde mai devreme.

— Sunt la patru sute de yarzi, îl anunţă amiralul. Voi fi obligat să-i distrug.

Consulul suspină îngrijorat:

— Sunteţi sigur?... Credeţi că vă pot provoca distrugeri importante?

— Dacă feribotul este încărcat cu exploziv, zise amiralul şi dacă se izbeşte de noi, îmi poate distruge nava şi avioanele. Nu uitaţi că răspund de *Coral-Sea* în faţa preşedintelui Statelor Unite, domnule consul.

— Aşteptaţi până în ultimul moment, îl imploră consulul.

— Ultimul moment a venit, spuse amiralul Riley răspicat.

Urmă o scurtă tăcere, apoi consulul spuse cu o voce pierită:

— Distrugeţi-l dacă nu se poate altfel, dar Dumnezeu să vă aibă în pază. Va fi un masacru.

Ţinând încă în mână receptorul, amiralul îşi privi ofiţerii. Toţi lăsară capul în pământ. Nimeni nu se încumeta să-şi asume o asemenea responsabilitate. Urletele ritmate ale chinezilor se auziră din ce în ce mai tare.

— Ce strigă? întrebă amiralul.

Un ofiţer de securitate făcu un pas înainte. Vorbea perfect chineza:

— Strigă lozinci, domnule. „Trăiască preşedintele Mao. Moarte imperialiştilor. Jos cu cei care aţâţă la război.”

Amiralul Riley respiră adânc. Tunurile distrugătoarelor şi cele de calibru 127 de pe *Coral-Sea* erau gata să reverse un potop de foc asupra feribotului.

— Locotenent Schwab, ordonă el. Peste treizeci de secunde daţi ordin bateriilor să deschidă focul. Ochiţi coca şi încercaţi să cruţaţi oamenii.

Ofiţerul se repezi la interfon. În acelaşi moment, urletul sirenei de pe feribot acoperi strigătele chinezilor.

*

* *

Malko se agăţă de frânghia sirenei. Coca enormă şi cenuşie a portavionului se apropia implacabil. Mugetul motoarelor acoperi strigătele chinezilor. Poate că mai avea timp să evite o catastrofă. Închise o clipă ochii, încercând să se concentreze, în cadrul stagiilor de pregătire învăţase morse. Nu mai exersase de mult, dar memoria lui prodigioasă nu pierdea nimic.

O explozie seacă îl făcu să tresară: uitase de chinezul cu pistolul. Primul glonţ îl atinse uşor.

Îşi privi atacatorul şi înţelese că nu putea să transmită mesajul şi să scape şi de gloanţe. Ezită imperceptibil. Mai avea încă timp să sară peste bord. *Coral-Sea* nu risca să fie distrus şi ar fi scăpat astfel cu viaţă, fără ca cineva să-i poată reproşa ceva.

Îşi aduse aminte de colonelul Whitcomb şi de Po-yick. Aflat în locul lui, bătrânul englez n-ar fi ezitat.

„Fiecare se confruntă în viaţă cu clipa adevărului”. Malko ştia că pentru el venise acea clipă. Putea să fie ultima ocazie din viaţa sa. Calm, începu să tragă cadenţat de frânghie, fără să-l scape pe chinez din ochi.

Când văzu degetul crispându-se pe trăgaci, se aruncă brusc pe o parte. Simţi o arsură pe buză şi gust de sânge în gură. Continua să emită mici grupuri de litere. Cuvintele se înşiruiau cu o încetineală exasperantă. În fiecare clipă, aştepta obuzul care avea să trimită feribotul la fund.

Al doilea glonţ îl atinse în umărul stâng. Avu senzaţia loviturii unui ciocan. Descumpănit, adversarul începu să se enerveze. Legănarea feribotului îl deranja. Un glonţ îl rată pe Malko. Căutând să ghicească direcţia loviturilor după poziţia ţevii, acesta sărea în permanenţă pe loc.

Nu putu evita cel de al patrulea glonţ, care îi pătrunse în şoldul stâng deasupra osului bazinului. Şocul îl aruncă un metru în spate, făcând sirena să scoată un muget de agonie.

Turbat de furie, chinezul goli încărcătorul. Unul dintre

proiectile îi zgârie uşor pielea capului, un altul îl lovi în piept şi un al treilea îi traversă coapsa chiar în apropiere da zona inghinală.

Avea senzaţia că fusese supus unor descărcări electrice. Nu simţea durerea, dar forţele i se împuţinau. Un văl roşu i se puse pe ochi şi fu nevoit să se agaţe de frânghie ca să nu cadă. Sângele care îi curgea din păr îl orbea. În faţa lui, chinezul schimba încărcătorul.

Malko se târî până la bordaj, îl încălecă şi adunându-şi ultimele forţe sări în apă.

— Înălţime zero. La comanda mea, foc!

Caporalul de marină comanda tunul de calibru 127. Doi marinari introduseră un obuz pe ţeavă.

— Gata!

Subofiţerul deschise gura, dar bubuitul megafonului îl opri:

— Încetaţi focul!

Crezu că nu auzise bine, dar glasul amiralului Riley repetă ordinul.

— A înnebunit, gândi caporalul. Afurisiţii de chinezi vă vor arunca în aer.

Amiralul nu înnebunise. Lângă el, ofiţerul de securitate traducea mesajul morse pe măsură ce îl recepţiona…

— Sunt SAS, nu trageţi, repet, nu trageţi, este un bluff, o provocare.

Amiralul duse receptorul la ureche:

— Domnule consul, anunţă el, agentul nostru se află pe feribot şi ne-a trimis un mesaj în morse prin care cere să nu tragem. Putem avea încredere în el?

Consulul nu avu timp să răspundă. Un amplificator transmitea cuvintele amiralului în biroul lui, unde se afla şi Dick Ryan. Acesta îi smulse telefonul din mână.

— Puteţi, urlă el. Puteţi.

Amiralul îşi amintea de Malko. Probabil că acest lucru contă mai mult decât vorbele lui Dick Ryan. Se considera un bun cunoscător de oameni. Cu toate acestea, trebuia să ia cea mai grea decizie din viaţa lui. Dacă se înşela, nu-i mai rămânea decât să-şi tragă un glonţ în cap.

— L-au aruncat peste bord, domnule, strigă un ofiţer care

supraveghea feribotul.

— Nu trageţi, repetă amiralul.

Secundele care urmară fură îngrozitor de lungi. Două avioane de vânătoare decolară totuşi de pe portavion, zguduind puternic *Coral-Sea.* Amiralului John Riley îi tremura uşor buza inferioară.

Feribotul era foarte aproape. Se puteau distinge chipurile schimonosite ale chinezilor şi agitaţia drapelelor roşii. Primul rând era format din fete tinere în bluze albe şi fuste albastre, care strigau mai tare ca ceilalţi.

Pe neaşteptate, prova rotunjită schimbă direcţia spre stânga. Feribotul viră graţios, trecând atât de aproape de *Coral-Sea* încât ascensoarele laterale ale portavionului atinseră aproape coşul feribotului. Timp ce câteva secunde, marinarii americani şi pasagerii de pe feribot se înjurară unii pe alţii, apoi vasul chinez se îndepărtă într-o trenă de spumă. Protestatarii tăcură aproape imediat şi drapelele roşii dispărură. Extrem de disciplinaţi, chinezii împătureau steagurile şi le puneau în buzunare. Fetele se aşezară pe băncile de lemn, începând să flecărească. Nici măcar nu le trecea prin minte cât de aproape fuseseră de moarte. Pentru ele, totul decursese normal.

Feribotul redevenise un mijloc de transport anonim, aidoma tuturor celorlalte care navigau în golful Kowloon. Alertate de salvele de tun, mai multe vedete ale poliţiei se ţineau pe urmele lui, ca o haită de câini.

Un suspin comun ieşi din piepturile tuturor ofiţerilor. Amiralul surâse slab.

— Chemaţi înapoi avioanele, ordonă el.

Deodată, unul dintre ofiţeri strigă:

— Priviţi!

Elicopterul rămăsese nemişcat deasupra obiectului care plutea pe apa murdară. Fu coborâtă o scară de frânghie şi un membru al echipajului plonjă pentru a recupera corpul inert al lui Malko.

*

* *

Holy Tong se simţea extrem de calm şi în largul lui. Mătasea moale a chimonoului portocaliu îi ţinea de cald şi

aerul proaspăt îi umplea plămânii. Rada portului Hong Kong era încă scăldată de o briză matinală, ceea ce îl descumpăni puţin. Nu se sătura niciodată de acel peisaj feeric, el, munteanul din Tehung-Kong.

Fără o vorbă, Tuan aduse două canistre şi rămase respectuos în picioare, la doi metri de stăpânul lui.

— Ajută-mă, îi ceru Tong. Fă aşa cum ţi-am explicat.

Tuan luă prima canistră şi vărsă lichidul îngheţat pe umerii lui Tong. Acesta se înfiora dar rămase nemişcat.

Conştiincios, servitorul vărsă toată benzina şi rămase în aşteptare, cu o cutie mare de chibrituri în mână. Holy Tong medita cu ochii închişi. Nu îi era deloc frică. Nu se mai temea de nimic şi nu mai avea chef să trăiască. Doamna Yao „căzuse" de la etajul şase, împinsă de portarul care devenise comisar de securitate. Partidul nu tolera eşecurile.

Moartea ei fusese picătura care umpluse paharul.

Fantomele celor ucişi în ultimele două săptămâni îl bântuiau pe Tong. Îşi pierduse definitiv prestanţa faţă de toată lumea. Toată noaptea se gândise ce ar fi făcut bunicul lui într-o situaţie asemănătoare. Găsise răspunsul când primele raze de soare luminaseră Hong Kong-ul.

— Acum, îi spuse lui Tuan.

Servitorul aprinse mai multe chibrituri. O flacără limpede ţâşni din mâna lui şi se îndreptă spre corpul lui Tong.

Se auzi o bufnitură surdă şi un fum negru se ridică foarte sus. Timp de o clipă, Holy Tong păru o divinitate înconjurată de flăcări, apoi trupul se năruí fără un strigăt, continuând să ardă mocnit.

Tuan privea fascinat. Un incendiu mic şi frumos.

*

* *

Boeingul 707, împodobit cu steaua albastră a celor de la Air Force, zbura cu soarele în faţă la treizeci şi cinci de mii de picioare deasupra suprafeţei strălucitoare a Pacificului.

La bord se afla un singur pasager: Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, imobilizat pe o targă, cu patru gloanţe în corp şi cu un litru de sânge mai puţin. O echipă formată din doi medici şi două infirmiere îl îngrijea în permanenţă.

În momentul în care fusese recuperat, medicii englezi din

Hong Kong îi dăduseră unu la sută şanse de scăpare. Din cauza slăbiciunii, operaţia fusese amânată. Amiralul Riley venise special de la Tokio pentru a-l duce pe Malko la spitalul Marinei de la San Diego, California. Însoţise personal targa la avion şi îi spusese medicului.

— Dacă nu rezistă, vă rog să mă anunţaţi. Vă jur că în acea zi toate pavilioanele flotei a şaptea vor fi în bernă.

Contemplând chipul ca de ceară al rănitului, medicul se întrebă dacă avea să reziste până la San Diego.

Cuprins.

Capitolul I.....5
Capitolul II.....13
Capitolul III.....17
Capitolul IV.....34
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....56
Capitolul VII.....64
Capitolul VIII.....72
Capitolul IX.....78
Capitolul X.....92
Capitolul XI.....106
Capitolul XII.....113
Capitolul XIII.....122
Capitolul XIV.....131
Capitolul XV.....140
Capitolul XVI.....152
Capitolul XVII.....164
Capitolul XVIII.....174
Capitolul XIX.....185
Cuprins.....197